

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

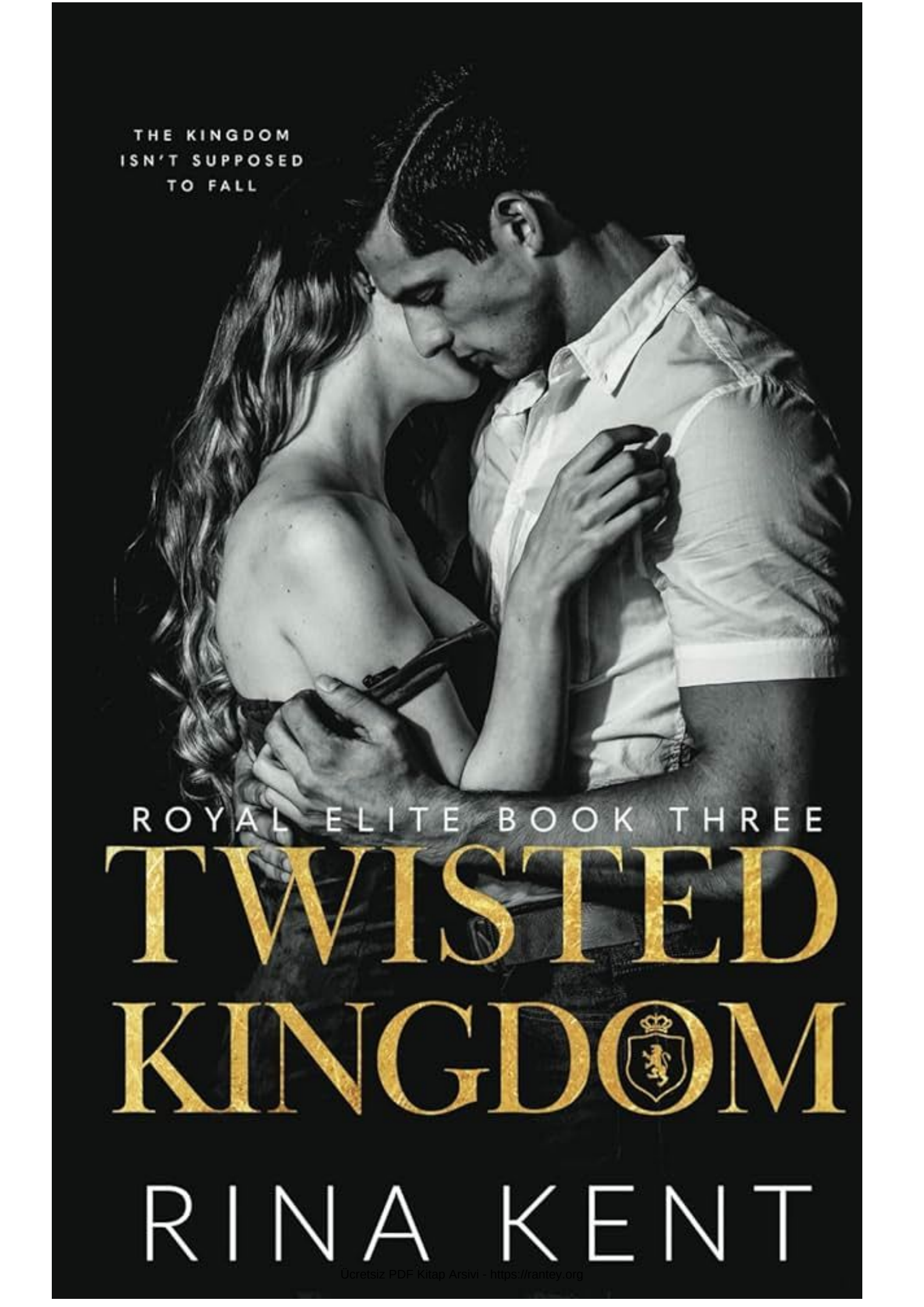
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE KINGDOM
ISN'T SUPPOSED
TO FALL

ROYAL ELITE BOOK THREE

TWISTED KINGDOM

RINA KENT

Twisted Kingdom

Royal Elite Üçüncü Kitap

Rina Kent

Twisted Kingdom Telif Hakkı © 2020, Rina Kent Tüm hakları saklıdır.

* * *

Bu yayının hiçbir kısmı, yayıncının yazılı izni olmadan elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir biçimde veya yöntemle çoğaltılamaz, saklanamaz veya aktarılamaz. Kitap incelemesinde kısa alıntılar yapmak dışında, bu kitabın izinsiz olarak kopyalanması, bir web sitesinde yayınlanması veya başka herhangi bir yolla dağıtılması yasa dışıdır.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölü gerçek kişilerle, olaylarla veya mekânlarla olan benzerlikler tamamen rastlantısaldır.

ROYAL ELITE SERİSİ

Zalim Kral (Bağımsız)

Sapkın Kral

Çelik Prenses

Çarpık Krallık

Kara Şövalye

Kısır Prens

Acımasız İmparatorluk

* * *

Yazar Notu

Karakterlere ve yazarın kökenine sadık kalmak için Twisted Kingdom'ın kelime dağarcığı, grameri ve yazılışı İngiliz İngilizcesi ile yazılmıştır.

Twisted Kingdom, karanlık bir lise zorbası romantizmi, olgun ve yeni bir yetişkindir ve bazı okuyucuların tetikleyici veya saldırgan bulabileceği şüpheli durumlar içerir.

Eğer bir kahraman arıyorsanız Aiden o DEĞİLDİR. Ancak bir kötü adam için can atıyorsanız o zaman kesinlikle Aiden King'in dünyasına hoş geldiniz.

* * *

Bu kitap bir üçlemenin son bölümüdür ve tek başına DEĞİLDİR.

* * *

Royal Elite Serisi:

#1 Deviant King

#2 Steel Princess

#3 Twisted Kingdom

* * *

Royal Elite tam uzunlukta bağımsız:

Cruel King

* * *

Blurb

* * *

Krallığın düşmemesi gerekiyor.

* * *

Gerçek, seni özgür kılmadan önce seni mahveder. Maskeler düşüyor.

Sırlar açığa çıkıyor.

Elsa'nın geçmişle olan yarışı onu bugüne karşı kör eder. Onun için savaşacağım.

Onu geri getireceğim.

Yaptığım son şey olsa bile onu koruyacağım. Bir söz verdik.

O benim.

Son bir maça hazır mısın tatlım?

Aiden*Geçmiş*

Her zaman birlikte olacağız. Hayatta kalmamın sebebi sensin, Aiden. Annemin sesi soğğun ortasındaki sıcaklık gibi kafamın içinde dolaşıyor.

Bacaklarımı göğsüme doğru çekerken kelepçe tıngırdadı ve itiraz etti. Dondurucu zemin tüm vücuduma buz patlamaları gönderiyor ama ayağa kalkacak enerjim yok.

Ayak parmaklarım uyuşmuş. Sırtımdaki yaralar yanıyor. Bileğimin manşetinden kalan kırmızı izler derinleşerek mora dönüştü.

Bence bu kötü.

Saatler geçiyor gibi geliyor ve bırakın yarama daha yakından bakmayı, ayağa kalkacak bile enerjim yok. Bedenimin üst kısmı soğuk zemine çöktü. Zemin babamın arkadaşının evindeki ahırlar gibi kokuyor.

Dişlerim takırdıyor ve birkaç kez dudağımı ısırarak bunu durdurmaya çalışıyorum. "Anne..." zifiri karanlık odada fısıldıyorum.

Aramızda özel bir anne-oğul bağı olduğunu ve acımı hissedebildiğini söyledi. Annem, daha uyanmadan hasta olacağım günü biliyor. Şu an acımı hissediyor olmalı. Ağlıyor olmalı.

Annemin ağlaması hoşuma gitmiyor ama onun beni bulmasını istiyorum. Burası daha önce bulunduğum hiçbir yere benzemiyor. Burası acıyor.

Midem bir hayvan gibi guruldadı.

Elimi ona bastırıyorum ama bu sesi kesmiyor. Hatta sanki benimle alay ediyormuşçasına sesi giderek yükseliyor.

Kuru, çatlamış dudaklarımı yalıyorum ve ayağımın dibindeki boş su şişesine bakıyorum. Xander ve Cole'dan ayrıldığımdan beri yaşadığım tek şey bu.

Onlar da aç mı? Onlar da kırmızı kadından mı zarar gördüler?

Bu karanlık, kirli yerde ne kadar zaman geçirdiğimi bilmiyorum ama midemin saatler gibi gelen bir süre boyunca hiç durmadan guruldamasına yetecek kadar zaman geçti.

Eğer hemen yemek yemezsem, bırakın ayağa kalkıp bir çıkış yolu aramayı, gözlerimi bile açacak gücüm kalmayacak.

Annem beni bekliyor.

Ben onun yanında olmadıgımda üzüüyor ve annemin üzgün olmasından nefret ediyorum.

Kapı açılırken gıcırıyor. Sert taş duvar yaralı sırtımı kestiğinde irkilip ürktüm ama bu endişelerimin en küçüğüydü.

Kırmızılı kadın geri döndü.

Zincir her tarafımda yatıyor. Manşeti kavrayıp kalan azıcık enerjimle çekiyorum. Çıkmayacağını biliyorum. Sadece derimi kazıdığımı biliyorum ama yapabileceğim tek şey bu.

Eğer bundan kurtulmazsam kırmızılı kadın bana yine zarar verecek. Beni yenecek.

Cildimi yakacak.

Normalde karanlık olan odada yumuşak bir ışık beliriyor ve gözlerimi kamaştırıyor. Ayak seslerinin yankısı yaklaşırken gözlerimi kısıyorum.

Kırmızı kadının topuklu ayakkabılarından tık sesi duyulmuyor.

Nefes alışverişim bir miktar yavaşladı ve manşetin etrafındaki tutuşum gevşedi.

Aramızdaki ışıkla birlikte huzurlu bir yüz ortaya çıkıyor. Beyaz pamuklu elbisesi ve tavşan ayakkabılarıyla tamamlanan beyaz bir hale onu çevreliyor.

Bir melek.

Annemin bahçemizdeki melek heykeli gibi. Geçen seferki kızla aynı. Sanırım dündü.

Üzerinde uyku kıyafetleri olduğuna göre yine gece olmuş olmalı.

Işığı yere bırakıp önümde çömeldi. Küçük elleri ağır bir çantayı arkasında sürüklüyor ama ben sese ya da çantasına odaklanmıyorum.

Ona odaklanıyorum.

Silver ve Kimberly'nin oyuncak bebeklerinden birine tıpatıp benzeyen kız. Altın sarısı saçlı, parlak mavi gözlü kız kaşlarını çatarak beni izliyordu.

Süt beyazı tenli, kırmızı yanaklı kız.

Silver ve Kimberly'nin oyuncak bebeklerini, bir şeyleri hareket ettirebilen ve sürükleyebilen gerçek insanlara mı dönüştürüyorlar?

Elini yüzümün önünde sallıyor, kaşlarının arasındaki iki çizgi derinleşiyor. "Beni duyabiliyor musun?" "Gerçek misin?" Sesim sanki başka bir odadan konuşuyormuşum gibi çok uzaklardan geliyor.

Dün ona dokundum. Elini tuttum ve bana yardım etmesini istedim ama belki de hayalet görüyorum. Belki geceleri uyuyamayan annem gibi oluyorum.

Belki kızıl kadın yine bana işkence etmeye çalışıyordur. "Elbette gerçeğim, aptal." Eksik dişini göstererek sırtıyor.

Tamam, Silver ve Kimberly'nin oyuncak bebeklerinin eksik dişleri yok.

Daha küçük bir çanta alıp bir peçete çıkarıyor. Ekmek ve Marmite kokusu mideme vuruyor. Hırıltı sesi başka bir kıtadan da duyulabiliyor.

"Sana getirdim..."

Cümlesini tamamlamasına fırsat vermeden ekmek parçasını parmaklarının arasından kaptım.

Eğer babam şu anda beni yemek yerken görseydi, terbiyesizliğimden dolayı bana bağırırdı. Çiğnemiyorum bile, bir sonrakini kapmak için ilk ısırığın aşağı inmesini beklemiyorum.

"Üzgünüm. Bu geç saatte mutfakta bulabildiğim tek şey bunlardı."

Kız dikkatlice yanıma yaklaşıyor. Açlıktan ölmek üzere olan ve yemeğini koruyan bir köpek gibi ondan yüz çeviriyorum.

Ayağa kalkıp yumuşak ve sıcak bir şeyi omuzlarıma sarıyor. "Burası donuyor."

Bir parça ekmeği yerken ona baktım. Isırık yüzünden öksürüyorum ve boğuluyorum. Harika çantasına uzanıp bir şişe su çıkarıyor. Ondan alıp yarısını tek seferde içiyorum.

Soğuk sıvı kaşındıran boğazımı bal gibi rahatlatıyor. Margo'nun benim için yaptığı ballı sandviçleri özlüyorum. Ekmeğimi yemeye geri dönüyorum. Sona doğru Marmite'nin tadına bakmaya başlıyorum.

Tenime sıcak bir şey dokundu ve kıza tekrar bakmak için çiğnemeyi bıraktım. Yüzümü ıslak pamuklu bir bezle siliyor ama sildikçe ifadesi daha da bozuluyor.

Parmakları birbirine dolanmış saçlarımı taradı, sonra bezi kolumun üzerinden kaydırarak beni tek eliyle yemek yemeye zorladı.

Yağlı bir gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. Ekmeğin son lokmasını yutup tamamen hareketsiz kalıyorum.

Neden ağlıyor? Ben yanlış bir şey mi yaptım? Ona gerçek olmadığını söylediğim için mi?

"Senin gerçek olduğunu biliyorum." Sesim eskisinden daha az cızırtılı. "Ağlama."

"Canavarların sana bunu yaptığı için üzgünüm. Eli'yi aldılar ama endişelenme." Avucu yanağımın üzerinde düzleşiyor, parlak mavi gözlerinde kararlılık parlıyor. "Seni de almalarına izin vermeyeceğim."

2

Aiden

Günümüz

Bu olabilecek en kötü senaryo. Felaket kısmı şu ki, bunun geldiğini görmedim - ve her zaman bir şeylerin geldiğini görüyorum.

Bir generalin yapabileceği en feci hata, kendini rahat hissetmek ve dış dünyayı görmezden gelmektir.

Bugün Elsa ve onun yakınlığı beni kör etti, mantıksız duygu ve düşüncelere kapıldım ve onları kontrol etmeye çalışmadım.

Elsa'nın bende öyle bir etkisi var; şimdiye kadar yapılmış en iyi planları bile alt üst etme gücüne sahip. Dün gecedен sonra, dış dünyanın bunu mahvetmesine izin vermeden onun huzurlu bir doğum günü geçirmesini istedim.

Sonuç: Hazırlıksız yakalandım.

Ethan Steel hayatta ve Meet Up'ın dinlenme alanının ortasında duruyor; annemin sığınak olarak gördüğü yer. Elsa içeri girdiği andan beri bakışlarını ondan ayırmadı. Mavi gözleri büyüdü ve çenesi neredeyse yere çarpacaktı. Fark ettiğini bile sanmıyorum ama sanki tepkisini kontrol edemiyormuş gibi uzuvları hafifçe titriyor.

Jonathan daha iyi dayanamıyor. Tehditkar bakışları Ethan'ı sanki bir iblisin küllerinden doğuşunu izliyormuş gibi inceliyor. Çenesinin kasılmasına bakılırsa Ethan'ı canlı görmeyi beklemiyordu.

Durmadan.

Elsa'nın babası lanet bir hayalet gibi ölümden ortaya çıkarak tüm satranç taşlarını karıştırdı.

Queens girişte duvara yaslanmış halde duruyor. Telefonunu sıkı sıkı tutuyor ve sanki bir ucube gösterisiymiş gibi yaşananları izliyor.

Jonathan'ın gelişini bana bildirmediği ve Elsa'nın nişanı bu şekilde öğrenmesini sağladığı için onunla daha sonra ilgileneceğim.

Jonathan habersizce kapısına gelmiş ve reddetmesini imkansız hale getirmiş olmalı ama kahrolası bir mesaj gönderebilirdi.

Bildiği hayat paramparça olacak. Bundan emin olacağım.

Dikkatim, morarmış dudaklarında gururlu bir sırıtişla Ethan'ın yanında duran Van Doren'a kaydı. Herif.

RES'e ilk adım attığı ve kendisini bir parazit gibi Elsa'nın hayatına entegre ettiği andan itibaren onda bir şeyler ters gittiğini biliyordum.

Onun Ethan Steel'in planının bir parçası olduğunu bilmiyordum. İyi oynadın, ihtiyar. İyi oynadın.

"Sen... baba." Elsa'nın lanetli fısıltısı duvarlarda yankılanıyor, bizi bir dua gibi çevreliyor.

Gözlerinde çocukluğunu anımsatan masum bir ışıltı var. Babasını tekrar görmek onu on yıl geriye götürdü. Her konuşmasında babasını gündeme getiren yedi yaşındaki kız çocuğu yine.

Ona süper kahramanım dedi. Onun yenilmez kahramanı.

Şimdi geri döndü ve sonunda onu bulduktan sonra onu benden alacak.

On yıl boyunca ölü taklidi yaptıktan sonra gelip benim olanı almayı kim sanıyor? Eve gitme zamanımız geldi mi?

Lanet olsun hayır. Asla.

"Evet prenses. Benim." O kadar sıcak bir şekilde gülümsüyor ki, gözlerini çıkarıp onu çıktığı mezara geri itmek istiyorum.

Bu o, onu Elsa'nın babası değil de o adam olarak tanıdım. Ethan Steel - Jonathan'ın eski arkadaşı ve en değerli rakibi.

Onu son gördüğümde bu yana yaşlanmış ama hâlâ Jonathan'la aynı siyah takım elbise stiline sahip. Hâlâ amaç ve güçle arkaya doğru taranmış kestane rengi saçlarını gösteriyor; hâlâ Prada ayakkabıları, elmas manşetleri ve bir üçüncü dünya ülkesinin yıllık bütçesine mal olan bir saati takıyor.

O, Steel Empire'ın varisi için geri dönen imparatoru.

Elsa'nın alt dudağı sanki ağlayacakmış gibi titriyor ama gözyaşı yok. Daha yakından baktığımda elektrik mavisi gözlerinde neredeyse Ethan'ın yansımasını görebiliyordum.

İleriye doğru titrek bir adım atıyor. Nemli sarı saçları yüzüne ve ıslak kıyafetlerine yapışmıştı ama bahse girerim ki bir uzuvum soğuktan titirmiyordu.

Kolunu tutup bir adım daha atmasını engelledim. Beni kabul etmiyor ve babasına ulaşmaya çalışıyor.

"Ellerini kızımın üzerinden çek. Şimdi." Ethan başkasını korkutabilecek otoriter bir ses tonuyla emir veriyor. Ethan hafife alınacak bir adam değil. Jonathan kadar olmasa da en az onun kadar acımasız. Birini gözünün önüne koyarsa, o kişi yok edilinceye kadar durmaz. Onun ölümden dirilmesi onun acımasız kişiliğinin bir başka kanıtıdır.

Ama beni korkutmuyor.

Değer verdiğim tek kişi varlığını bile kabul etmeyen bu güzel kız. Jonathan sonunda, "Bırak gitsin, Aiden," dedi.

Onu ayartıyorum. "Elsa, bana bak." O yapmıyor.

Başparmağımla kolunu okşadım, yavaşça okşadım. "Sevgilim, bana bak."

"Silver'la nişanlı mısın?" Elsa babasına bakmaya devam ediyor ama sözleri bana yönelik.

Ani soru beni olduğum yerde durdurdu. Onun çirkin tarafını tetiklemeden buna nasıl cevap verebilirim? "Senin yaptığın bu değil..."

"Evet mi hayır mı?" Sözümü kesti, hâlâ bana bakmaktan kaçınmıyordu.

Bana kayıtsız bir şekilde hitap etmesi karşısında azı dişlerimi gıcırdatıyorum. Onu suçlayamam ama beynim tek bir düşünceyle dolup taşıyor: Onu omzuma at ve buradan defolup git.

Sırf babasıyla yeniden bir araya geleceği ve onu götürdüğüm için beni asla affetmeyeceği için kendimi tutuyorum. Ve onu ya da bu odadaki herhangi birini umursamıyorken, onu çok umursuyorum.

En sakın ses tonumla, "Elsa, bilmen gereken o kadar çok şey var ki," diye konuşuyorum. "Bu basit bir soru Aiden. Evet veya hayır?"

"Evet." Bu kelimeyi söylerken sol gözüm seğiriyor.

Elsa tamamen hareketsiz kalıyor; gözünü bile kırpmıyor.

Arkasını dönüp bana vurmasını bekliyorum. Ona izin verirdim. Eğer bu onun stresini atmasına yardımcı olacaksa, bana istediği kadar vurmasına izin vereceğim. Sonunda benimle yüz yüze geldiği sürece her şeyi yapmaya hazırım.

Kolunu elimden kurtarıyor. Elim yanımda bir yumruk haline geldi ama onu bir daha tutmadım.

Onun yakınında olmak ve ona dokunmamak beni cesaretlendiriyor ama eğer ona uzanırsam onu gerçekten buradan kaçıracağım.

Daha önceki tüm sarsıntılar kayboluyor. Babasına doğru kararlı adımlarla yürürken omurgası dikleşiyor ve çenesi yukarı kalkıyor. Benden uzak.

"Elsa." Adı dudaklarımdan acı dolu bir hırıltı gibi çıkıyor.

Babasına öyle bir kararlılıkla "Hadi eve gidelim" diyor, odada yankılanıyor.

Ethan kolunu kızının omuzlarına doluyor. Bir kedi yavrusu gibi onun yanına sokuluyor. Bizim yönümüze doğru başını salladı. "Seni ezmek için sabırsızlanıyorum Jonathan." Sonra kapıdan çıkıyor; Elsa ve Van Doren onun iki yanında yürüyor.

Onun peşinden git.

Onu geri getir.

Gerekirse onu kaçırsın.

Canavarımın taleplerini yerine getirmemek içimdeki her şeyi gerektiriyor. Eğer ona herhangi bir şekilde güç uygularsam bu sadece geri teper ve beni yakar. Eğer biraz mesafe onu sakinleştirmeye yardımcı olacaksa öyle olsun.

Şimdilik.

Ethan'ın aniden ortaya çıkışından dolayı öfkelenmesini bekleyerek Jonathan'la yüzleşiyorum.

Babam sürpriz unsurunu kullanmayı seviyor ama onun kurbanı olmayı kesinlikle sevmiyor. Ethan'ın ölümden dirilişi tüm kartlarını karıştırdı ve on yıldır hazırladığı planı mahvetti.

Dudaklarında sadist bir sırıtiş oturuyor. Kanepeye çöktü ve parmaklarıyla çenesinin yanında bir kilise kulesi oluşturdu. Aklında başıboş dolaşan berbat senaryoların sayısını yalnızca hayal edebiliyorum.

Queens sanki bir mayın tarlasında yürüyormuş gibi dikkatli adımlarla yanıma yaklaşıyor. "Buraya gelmek istemedim ama..."

Elimi kaldırıp onu susturdum. "Ayrılmak."

Onun sesi ve yüzü şu anda yakın çevremde ihtiyacım olan son şeyler.

"Bu arada bunu hak ettin," diye fısıldıyor, bu yüzden duyan tek kişi benim. "İnsanları siktiğinde olacağı budur. Karşılığında sen de sikilirsin."

Cevap olarak ona elimden gelenin en iyisini yaparak 'ölüm dileğin var mı' bakışını attım. Bir omzunu kaldırıyor ve "Ben gidiyorum" derken ofluyor.

Jonathan onu zar zor kabul ediyor, hâlâ kendi kafasının içinde kaybolmuş durumda.

Biz de aynıyız: Ortadan kaldırılacak bir hedef olduğunda, dış dünyayı görmezden gelir ve kendi iç kaosumuzda kayboluruz.

Muhtemelen seçeneklerini sayıyor ve Ethan'ı yok etmek için bir plan yapıyor. Hızlı zeka ve stres altında ani

kararlar verme yeteneği, Jonathan'ın bugünkü haline gelmesinin nedenleridir.

Başkaları çıldırdığında Jonathan etkili çözümler bulmaya odaklanıyor. Düşerse darbeye takılmaz, bir daha nasıl düşmeyeceğine takılır.

"Gerçekten onun yaşadığını bilmiyor muydun?" Soruyorum.

Gülümseme hala dudaklarını büküyor. "Eğer öyle olsaydı kızının peşine düşmezdim. İlginç. Belki de tek varisinin varlığıyla nasıl başa çıkacağımı görmek için saklanmaya devam etti."

Hiç şaşırmazdım.

Ancak Jonathan'ın aksine Ethan, Elsa'ya karşı şefkatlidir. Jonathan'la bir oyun uğruna kendini onun hayatından silip onu öldüğüne inandırmazdı.

Üstelik Ethan bir iş adamı. On yıl boyunca imparatorluğunu sebepsiz yere isteyerek terk etmezdi. Bir elimi cebime soktum. “Ethan zaman kaybetmeyecek ve hemen saldıracak.”

“O zaman ilk biz saldıracağız.” Ayağa kalkıp ceketinin düğmelerini ilikliyor. “Levi'yi ara. Planlamamız gereken bir savaş var.”

3

Elsa

Her şeyin alt üst olması için bir saniyenin yeterli olduğunu söylüyorlar. Hayatımda buna benzer birçok saniyem oldu.

Anılarımı sildiğimde.

Aiden'la ilk kez RES'te tanıştığımde. Neredeyse havuzda boğuluyordum.

Karanlık, kanlı geçmişimin bir kısmını hatırladım.

Ancak, sözde ölü babamı gördüğüm an şüphesiz en önemli an oldu.

Kapıdan içeri girdiğinden beri tek yapabildiğim ona bakmaktı. Gözlerimi kapattığımda onun ortadan kaybolmasından çok korktuğum için göz kırpmaktan bile kendimi alıkoydum.

Babam, Knox ve ben bir arabanın arkasında oturuyoruz. Ne tür bir araba olduğuna dikkat etmedim ama kaliteli karamel deri koltuklara bakılırsa lüks olmalı. Hatta bizden camla ayrılan bir şoför bile var.

Knox'un kulaklığı boynundaydı ve babamın yanında dünya umurunda olmadan oturuyordu. Telefonunda gezinirken aptal gibi gülümsüyor.

Lütfen bana şu anda memlerden geçmediğini söyle.

Buradayım, karşılarındayım, donmuş ellerimi bacaklarımin arasına sıkıştırdım. Islak saçlarım ve kıyafetlerim tenime yapışıyor ve arabanın sıcaklığına rağmen kafa derimden ayak parmaklarıma kadar bir ürperti yayılıyor. Hiçbirinin önemi yok.

Bütün dikkatim karşımdaki adama odaklandı. Baba.

Babam hayatta.

Bu sabah gördüğüm kabusta kendi kanından oluşan bir gölde boğuluyor ve bana kaçmam için bağıırıyordu. Şimdi nasıl burada olabilir?

Benim için özel olarak tasarlanmış gözlerinde sıcaklık parıldayarak beni izliyor. Puslu anılar yeniden aklıma geliyor.

O zamanlar babam sert ve kontrol manyağıydı. Personel ve babamın siyah giyen arkadaşları (ki artık onları koruma olarak tanıyorum) onu görünce titrediler. Bulunduğu her odaya hükmeden türden bir adamdı.

Ethan Steel: Steel'in servetinin imparatoru. Acımasız bir iş adamı ve affetmeyen bir düşman. Babam.

Küçükken onu herkesten farklı bir bakış açısıyla gördüm. Bana göre o herkesin korktuğu ve çekindiği acımasız, kalpsiz bir adam değildi. O babaydı.

Sadece baba.

O bana sadece yatmadan önce hikayeler okumakla kalmayıp aynı zamanda bunları benim için sahneleyen bir babaydı. Ben kıkırdayana kadar beni gıdıkladı.

Yağmurda beni uzun koşulara çıkardı. Beni göldeki canavarlardan kurtardı.

Babam bana baktığında asla kaşlarını çatmadı. Kötü bir gün geçirdiğinde bana şöyle bir bakardı ve yüzünde bir gülümseme belirirdi.

"Rahat mısın prenses?" alçak ama sıcak bir sesle soruyor. Prens.

O zamanlar onun prensesiydim. Onun favorisi. Onun mirası. Onun başyapıtı.

Boğazımın derinliklerine bir yumru oturuyor. İstesem bile konuşamam, o yüzden başımı salladım. Uzun dakikalar boyunca arabada konuşulan tek dil sessizliktir.

Babamın yüzündeki çizgilere bakıyorum. Keskin bir çenesi ve yüksek elmacık kemikleri ona alışılmadık bir

erkeksi güzellik katıyor. Uzaktan hiç benzemiyoruz ama yakından kirpiklerinin kalınlığını ve gözlerinin şeklini

paylaşıyorum; benimkiler biraz daha büyük.

Dirseğini araba koltuğunun kenarına koydu ve bana bakarken bana yaslandı. Teklif edilen yardımı nasıl kabul edeceğini bilmeyen iki yaralı hayvan gibiyiz.

Ya da belki böyle hisseden tek kişi benim. Sonuçta babam beni nerede bulacağını tam olarak biliyordu. "Bunun çok fazla görünebileceğini anlıyorum." Babamın gösterişli aksanı arabayı dolduruyor.

Çok fazla görünebilir mi?

Şaka mı yapıyor? Ölümden yeni döndü. Elbette kullanabileceği başka kelimeler de var. "Sana onun hazır olmadığını söylemiştim." Knox dikkatini telefonundan uzaklaştırmıyor. Ethan ona "Buna karar vermek bana kalmış" dedi.

Knox omzunu kaldırıyor. "Sadece söylüyorum baba." Baba?

Bakışlarım Knox'a kaydı. Az önce babama babam mı dedi?

Benim yaşlarımda, babam onu ne zaman aldı? Başka bir kadından mı geliyor? "Sen..." Boğazımı temizledim. "Sen benim kardeşim misin?"

Knox bakışlarını telefonundan kaldırıp göz kırptı. "Üvey kardeş, bebeğim." Ah. Tamam aşkım.

Eli'ye biraz benziyor. Babam onu bu yüzden mi yanına aldı?

Her ne kadar babamın sırf bunun için birini işe alacağından şüpheli olsam da; kimsenin kendi aile balonuna girmesinden hoşlanmaz. Şimdi düşünüyorum da, babamın mahremiyet kaygısı her şeyden önce geliyordu. Bu yüzden bizi medeniyetten uzak tuttu.

Ancak bunların hepsi babamla ilgili hatırladıklarımaya dayanan bir spekülasyondan ibaret. On yıl oldu, tamamen farklı bir insana dönüşebilirdi.

"Beni hatırlamamana kırıldım." Knox en sevdiği oyuncağından mahrum bırakılmış bir çocuk gibi somurtuyor. "Seni hatırladım?" Soruyorum.

"Evet. Bundan sonra beni hatırlamalısın..."

"Knox." Babamın ses tonundaki uyarı yüksek ve netti.

Knox omuz silkiyor ve telefonuna göz atmaya devam ediyor. Tamam aşkım. Bu tuhaf.

Süper tuhaf.

Babamın kahverengi gözleriyle karşılaştım. O kadar bilge ve derinler ki, orada kaybolabilir ve asla bir çıkış yolu bulamayabilirsiniz. İş toplantılarında delici bakışlarını bir korkutma yöntemi olarak kullanmalıdır.

"Bunca zamandır Knox'u sen mi büyütüyordun?" Sert görünmemeye çalışıyorum ama başardığımdan emin değilim.

Babam beni on yıllığına terk etti. Bunca zaman onun öldüğünü ve hayatta ve sağlıklıyken asla bulamayacağım bir yere gömüldüğünü sanıyordum. Lanet olsun, tek kızı akrabalarının yanında yaşarken o başka bir çocuk büyütüyor.

"Hayır, pek değil. Kendimizi büyüttük," diyor Knox. "Biz?"

Sırıttıyor. "Bir tane daha var."

"Bir diğeri?" Bağırmak istedim ama ses tellerim o kadar daraldı ki, çıkan tek şey boğuk bir mırıltı oldu. "Bir saniye çeneni kapat, Knox." Babam hem bıkkın hem de teslim olmuş gibi görünüyor.

"Her neyse."

Babam tekrar bana odaklandı. Ceketini çıkardı ve ben tepki veremedi omuzlarıma sardı. O tekrar koltuğuna otururken parmaklarım pahalı malzemeye battı.

Karanfil ve tarçın gibi kokuyor. Babam gibi kokuyor.

"Titriyorsun." Şoförle aramızdaki duvara hafifçe vuruyor. "Isıyı aç Joseph." "Evet efendim."

Soğuktan titremiyorum ama bunu da söylemiyorum.

Zihnim pek çok soru ve teoriyle dolu ama sözcükleri oluşturmakta zorlanıyorum. Babam orada yatarken kafam sürekli kan görüntüsüne dönüyor. Geçmiş tarafından zincirlenmiş olmak böyle bir duygu. Her zaman oradadır, boynunuza teller doluyor, onu kesmekle tehdit ediyor.

"Ne kadarını hatırlıyorsun?" Babam soruyor. "Her şey değil." Sesim fısıltıdan biraz yüksek. "Sana söylemiştim" diyor Knox.

Babam bana odaklanmadan önce ona dik dik baktı. "Yangın gecesini hatırlıyor musun?" Bir kez başımı salladım.

Yüzünde bir hayal kırıklığı ve rahatlama karışımı bir ifade var. "Anlıyorum."

"Ama rüyamda kan gördüm. Sen... Vuruldu ve kanlar içinde kaldın, baba. Nasıl... Nasıl... H-nasıl..."

"Hey." Koltuğunun kenarına kayarak elimi daha büyük, daha sıcak olan elinin içine aldı. "Nefes al prenses."

"Öldün!" Ciğerlerimin sonuna kadar çığlık atıyorum. "Son on yıldır öldüğünü sanıyordum. Neden şimdi ortaya çıktın? Neden daha önce değil? Neden baba? Neden?"

"Başka seçeneğim olsa prensesimi yalnız bırakır mıydım sence?" Islak kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "N-ne oldu?"

"Vurulduğum ve o günden beri komadayım. Bilincimi ancak bir yıl önce geri kazandım. Bana kalsaydı uyandığım anda seni bulurdum ama beni o halde görmemi istemedim."

"Bu doğru." Knox parmaklarıyla sayıyor. "Fizik tedavi, zihinsel terapi ve beni çılgına çeviren bir sürü başka terapiden geçmek zorunda kaldı."

Babamı yakından izliyorum. Şu an iyi görünse de bu, başından beri iyi olduğu anlamına gelmiyor. Babam dokuz yıldır komadaydı.

Bir keresinde koma hastalarının rehabilitasyon sırasında çok acı çektiğini ve normale dönmek için çabaladıklarını okumuştum.

Altına saklanabileceğim bir kaya var mı?

Hikayenin tamamını bilmediğim halde ortadan kaybolduğu gerçeği konusunda biraz velet gibi davrandım. Babam, "Sana göz kulak oldum," diyor. "Sadece kendimi göstermedim."

Nefesim kesildi. "Siyah Mercedes." Başını sallıyor. "Ve Knox'u."

İkincisi iki parmağını bana doğru sallıyor. "Her zaman hizmetinizdeyiz leydim."

Parçalar yerine oturmaya başlıyor. Knox hayatıma girdiğinden beri, ona ihtiyacım olmadığı zamanlarda bile her zaman yakınımdaydı.

"Bana borçlusun, hatırladın mı?" Knox göz kırpmıyor. Başımla onayladım.

Ağzının kenarındaki morluğa hafifçe vuruyor. "Ve yeşil saçlı arkadaşının bunun için bana borcu var." "Kim?"

"Bunu Xander denilen adam yaptı." Fısıldamak için eğiliyor. "Bu arada, Aiden'inizi izledi, sonra da sanki hiçbir şey görmemiş gibi gün batımına doğru uzaklaştı."

Dudaklarım aralanıyor.

Gerçek şu ki, Aiden'in işin içinde olmasına şaşırmadım. Bu olayla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordum. Ancak Xander'in şiddete başvurmasına şaşırdım. Hiçbir zaman şiddet içeren davranışlar göstermedi.

Kafeteryada geçirdiğim zamanlar hariç.

Babam, "O onun Aiden'ı değil," dedi. "O, hayatımızı mahveden Jonathan King'in oğlu Aiden King." Yutkunuyorum ve bu sadece ailelerimiz arasındaki kavgayı hatırlattığı için değil.

Babam haklı.

O benim Aiden'ım değil.

Sorun şu ki Steel, Aiden'la bir geleceğin yok çünkü o zaten Silver'la nişanlı. Jonathan'ın tarafsız sözleri kusurlu kalbimi tırmalıyor, onu parçalıyor.

Silver başından beri haklıydı; o asla bana ait değildi.

Beni en iğrenç, aşağılık rolü oynamaya indirgedi: diğer kadın.

Kaotik duygular göğsümü tırmalıyor ama onları görmezden gelmeyi seçiyorum. O cehenneme sürüklenmeyi reddediyorum. Şimdi değil.

Babama odaklanıyorum. "Şimdi iyimisin?" "Ben."

"Komanın yan etkileri olacak mı?" "Doktoruma göre durumum stabil."

Knox, "Ama düzenli kontroller yapması gerekiyor," diye araya giriyor. "Tıpkı senin gibi." Hatırlatınca gözlerim yaşardı. Tıpkı benim gibi babam da o gün vuruldu.

İkimiz de mağdurduk.

Yoksa gerçekten mağdur muyduk?

Her şey bulanık ve görünürde hiçbir çözüm yok.

Emin olduğum bir şey var; babam burada. O ölmedi. Eli'nin yaptığı gibi beni bırakmayacağına dair sözünü tuttu.

Benim için geri geldi. "Baba?"

"Evet prenses?"

"C-sana sarılabilir miyim?"

Gözlerinin kenarları yumuşadı ve hiç tereddüt etmeden kollarını açtı.

Hemen içeri daldım ve yüzümü göğsüne gömdüm. Babamın kolları sıcak, rahatlatıcı bir kucaklamayla etrafıma dolanıyor. Bugün onu gördüğümde beri savaştığım gözyaşları yanaklarımdan aşağı akıyordu. "Sen... E-geri

döndün."

"Seni asla bırakmayacağıma söz verdim. Geç kaldığım için özür dilerim prenses." Çılgınca başımı sallıyorum. "Döndün."

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca göğsüne yaslanarak ağlamaya devam ettim. Sanki o küçük kız olmaya geri dönmüşüm gibi parmaklarım gömleğinin içine daldı.

Babasının küçük kızı.

"Seni bir daha asla bırakmayacağım. Söz veriyorum." Göğsüne doğru hıçkırdım, nefeslerim çılgınca girip çıkıyordu.

"Buradaydı!" Knox bağılıyor ve ardından mırıldanıyor. "Tanrıya şükür." "Evimize girmeye hazır mısın?" Babam saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı.

Başımı babamın göğsünden çekip başımı salladım ama o zaman bile midemin alt kısmında bir isyan başlıyor. Çocukluğumu kaybettiğim eve girmeye hazır mıyım?

Bulmanın bir yolu var.

4

Elsa

Ev.

Ne kadar tuhaf bir kelime.

İşte yine buradayım. Birmingham'da. Evde.

Knox çoktan sanki kızı yanıyormuş gibi arabadan atladı.

Ön kapıdan konağa olan mesafe uzundur. Şık bir bahçe, görüş mesafesine kadar uzanıyor ve içi farklı geometrik şekillerde kesilmiş ağaçlarla dolu.

Babamla birlikte malikanenin büyük kapısının önünde dururken uzuvlarımda bir titreme oluştu. Girişi iki aslan heykeli süslüyor, tıpkı parçalanmış anılarımdaki gibi.

Küçükken malikanemizin bu kadar büyük olduğunu hiç fark ettiğimi sanmıyorum. Telleri, özel gölü ve babamla benim mülkümüzün sınırları içinde kat ettiğimiz uzun mesafeleri hatırlıyorum.

Evimiz Kral'ın malikanesinden daha büyük. Belki de bizim şehirden uzakta, Birmingham'da olmamıza rağmen onların Londra'da olmalarıdır.

Bulutlu gökyüzü, doğu tarafında yüksekte duran iki kulenin üzerine kasvetli bir örtü örtüyor.

Bu görüntü karşısında içimi bir ürperti kaplıyor, serbest bırakılması gereken bir mahkum gibi göğüs kafesimi pençeliyor. Bu kulelerde bir şeyler var ama ne?

"Evine hoş geldin prenses."

Bakışlarımı mimari şaheserden ayırıp babama bakıyorum. Beni sanki başından beri buraya geri getirmek istiyormuş gibi gururla ve başarıyla izliyor.

"Ben... yangında bütün evin yandığını sanıyordum."

"Oldu." Nostalji, çok geçmeden kaybolmadan önce bakışlarını kaplıyor. "Kolay olmadı ama eskisi gibi görünmesi için onu yeniledik."

"Anlıyorum."

Hepsi çok... gerçeküstü.

Şu anda kırmızı ve sisli hale gelse bunun bir rüya olduğundan kesinlikle emindim. Belki hâlâ Dr Khan'ın ofisindeydim ve Aiden'la ilk buluşmamızın anısını yeniden yaşıyordum.

Belki bu sabah hiç yaşanmadı. Belki Aiden Silver'la nişanlı değildir.

İçten içe kafamı sallıyorum. Onu düşünmeyeceğim. Onu düşünmeyeceğim... Babam elimi tutuyor ve koluyla birleştiriyor. "Hadi içeri girelim. Yorgun olmalısın." Fuayeye adım attığımızda ayaklarım kendi isteğiyle hareket ediyor.

Mermer.

Akla gelen ilk düşünce bu. Mermer döşeme, mermer merdivenler ve hatta mermer bir aslan heykeli. Beklemek. Bu bir şey mi?

Robert De Niro'ya benzeyen orta yaşlı bir adam ve hizmetçi kıyafeti giymiş iki kadın girişimizi selamlıyor. Garip bir şekilde başımı salladım. İnsanların sanki kralliyet ailesiymişiz gibi eğilmeleri çok tuhaf. Ancak Steel Corporation hakkında öğrendiklerime göre babam Birmingham'da asilzade olarak kabul edilebilir.

Personelden zerre kadar etkilenmişe benzemiyor. Bunları kabul ediyor ve yoluna devam ediyor.

Onun yanında yürüyen kayıp bir yetim gibiyim. Yarı ıslak kıyafetlerim ve darmadağın saçlarımla ben de iyi görünüyorum.

Babam ve ben kubbeli, altın rengi tavanları ve göz kamaştırıcı ışığıyla devasa salon alanına doğru yürüyoruz. Geniş mermer merdivenleri iki büyük aslan heykeli süslüyor. Merdivenlerin her iki yanında mükemmel bir simetri içinde iki uzun Çinli savaşçı tablosu duruyor.

Artık eski Çin savaş kitaplarına ve filozoflarına olan sevgimin nereden geldiğini biliyorum.

Salon alanı boyunca stratejik olarak sıralanan çok sayıda Fransız pencere, bahçeye bir göz atılmasını sağlıyor. Aynen benim vizyonumdaki gibi.

Belki bu da bir vizyondur. Belki halüsinasyon görüyorum ve babam hayatta değil.

Bu düşünce boğazıma acı, yapışkan bir tat getiriyor. Bunun bir akıl oyunu olmadığından emin olmak için elini avucumun içine sıktım.

Hayır. Babam burada. Benim için geri geldi. "İşte buradasın."

Dikkatim sağ tarafıma kaydı. Orta yaşlı bir adam yüzünde kibar bir gülümsemeyle merdivenlerden iniyor.

Üç parçalı, çizgili bir takım elbise giymişti, onun yaşındaki bir adama göre formda ve yapılı görünüyordu. Soluk mavi gözleri bir kar kaplanını andırıyor ve yaşlı görünmese de saçları beyaz tellerle kaplı.

Beklemek.

Onda tanıdık bir şeyler var.

Adama daha yakından baktım ve gözlerim büyüdü. "Sen."

"Seni tanıyacağımı söylemiştim." Knox adama arkadan çarptı, kolunu onun omzuna doladı ve haylazca sırıttı. "Yüzünü öde Agnus."

"Beni tanıyor musun?" Adam - Agnus - Knox'a aldırış etmeden soruyor. Yavaşça başımı salladım. "Sen her zaman o kafedeydin."

"Bingo!" Knox sırtarak avucunu uzatıyor. "Benim yüzüm. Şimdi herhangi bir gün."

"Bilinmesi için söylüyorum, bahsi siz yaptınız. Hiçbir zaman kabul etmedim." Agnus cebine uzanıp cüzdanını çıkarıyor. Knox banknotları kapıyor ve parayı sayarken sırtıyor.

"Biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?" Bakışlarım üçü arasında gidip geliyor.

Babam, "Bu Agnus," diyor. "O benim sağ kolum, danışmanım ve en iyi arkadaşım. Ben bunu yapamazken o şirket ve mülkle ilgileniyordu."

"Beni hatırlamıyorsun Elsa ama sen küçükken en sevdiğin amcandım."

"Reg Amca benim favorimdi." Kelimeler dudaklarımdan korkunç bir fısıltı halinde dökülüyor.

Agnus'un yüzü ifadesizleşiyor. Knox o kadar gözle görülür bir şekilde gerildi ki neredeyse parayı parmaklarıyla parçalayacaktı.

Babamın ifadesi okunamıyor. "Artık Reginal yok, prenses."

"O benim ikiz kardeşimdi." Agnus durumu göz önünde bulundurarak rahatlıkla gülümsüyor. "Bizi asla ayıramazsınız."

Agnus'un yüzüne iki kez bakıyorum. Biraz şiş gözleri var ama Reginald Amca'yla ilgili kabusumda gördüklerim kadar belirgin değiller. Ayrıca Agnus gümüş tilkiye benzeyen bir yakışıklılığa sahip. Reg amcamın hiç yakışıklı olduğunu hatırlamıyorum.

"O nasıl öldü?" Soruyorum.

"Büyük Birmingham yangını." Knox parayı cebine tıkıyor. "Kavrulmuş domuz gibi." "Knox," diye azarlıyor babam. "Odana git."

"Hayır." Knox ağırlığını kanepeye veriyor, bacaklarından birini diğerinin üzerine atıyor ve elini kanepenin arkasına doluyor. "Hey T. Bana elli dolar borçlusun. Elsa senin tahmin ettiğin gibi bir orospu değil."

Minik bir kız, kulaklarına kulaklık takılmış halde içeride geziniyor. O kadar minyon yüz hatları var ki, çok sevimliler. Gece yarısı siyah saçları doğrudan omuzlarına düşüyor; gözleri kocaman ve siyah mı yoksa koyu kahverengi mi?

Dudakları bana bir gül goncasını anımsatıyor ve burnu da yüzünün geri kalanı gibi minicik.

Bir çeşit Pamuk Prenses gibi genel görünümünün sevimliliğine rağmen, diğer her şey onun bundan hoşlanmadığını haykırıyor. Birincisi, dişi gözlerine cadı gibi bir görünüm veren koyu mor ruj ve siyah göz farı kullanıyor. Ayrıca kafatası küpeleri var.

Çoraplarında bile kafatasları var. Bunun dışında kot şort, siyah deri bir ceket ve soluk karnını ortaya çıkaran kısa bir üst giyiyor.

Beyaz bluzundaki kırmızı yazıyı okumak için duruyorum. Bazen kral bir kadındır. İlginç. Bu kız görünüşünün önerdiğinden çok daha fazlası olmalı.

Kulaklıklarını çıkarıp boş, çaresiz gözlerle bana dikkatle bakıyor. Sanki kafamı kesip içine bakmanın yollarını düşünüyormuş gibi.

"Elsa, bu Teal." Babam elimi sıkarak beni yeni kızla olan bakışma yarışının dışına çıkarıyor. "Turuncu, Elsa." "Şımarık prenses." Teal kulaklıklarla oynuyor. "Onu kim bilmiyor?"

"Öde." Knox parmaklarını şıklatıyor. "Bana borçlusun." "Henüz değil. Kendi adıma emin olmam gerekiyor."

"Knox, Teal," Babam yavaş ama otoriter bir tavırla konuşuyor. "Elsa ile iyi geçinmeni bekliyorum. Kendimi açıkça ifade edebiliyor muyum?"

"Zaten iyi anlaşıyoruz." Knox bana göz kırpmıyor. "Onu matematikte bile yendim." "Söz vermiyorum baba." Teal saçını geriye atıp hiç bakmadan dışarı çıkıyor.

Yağmurun ilk damlaları camlara vurmaya başlıyor ama umursamıyor gibi görünüyor. Belki o da yağmuru ve

onun temizleme yeteneğini seviyordur.

"Teal'e biraz zaman ver." Babam bana gülümsüyor. "Değişikliklerle ve dışarıdan gelenlerle arası pek iyi değil ama alışacaktır."

"O da mı..." sözünü kestim.

"Üvey kız kardeş." Knox parmaklarını şıklatıyor. "Bingo." "Daha kaç tanem var?"

"Sadece iki." Konuşan Agnus'tu. "Tekrar hoş geldin Elsa." Tamam aşkı.

Bu ev hatırladığım gibi değil. İki üvey kardeşin, hatırlamadığım bir amcanın ve hizmetçilerin eklenmesi dahil pek çok şey değişti.

Yeni dinamikleri anlamam biraz zaman alacak ama burada olmak başlı başına bir ilerleme.

Her şeyin başladığı ve bittiği yere geri döndüm. Burası tüm sorularıma cevap verebilecek ve beni doğru yola yönlendirebilecek yer.

Derin bir nefes alıyorum, yasemin ve baharat kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Ne kadar değişirse değişsin burası evde kalıyor.

Benim evim.

Belki, sadece belki, olmam gereken yer burası.

5

Aiden

"Buradayım. Bu arada, burada olmak istemiyorum."

Levi yemek masasındaki bir koltuğa oturuyor ve en sevdiği bifteği hazırladığı için Margo'ya teşekkür ediyor. Kaşlarının arasına kazınan endişeyle bize son bir kez bakıyor. Beyefendi olarak ilan edilen Levi, 'Hayır, akşam yemeğinde birbirimizi yemeyeceğiz' der gibi ona güven verici bir şekilde başını salladı.

Margo bir şeye ihtiyacımız olursa onu aramamızı söylüyor ve hızlı adımlarla geri çekiliyor. Yemek odasının çift kapısı arkasından kesin bir şekilde kapanıyor.

Sadece King'in adamları ve onların berbat kafaları var. İyi zamanlar.

Üçümüzün en son ne zaman yemeğe oturduğunu hatırlamıyorum. Levi, Astrid'le ilişkisine başlayıp taşındığından beri artık neredeyse hiç ortaya çıkmıyor ve bunu yalnızca Astrid yanındayken yapıyor.

Jonathan da ben de Astrid'in onu ailesiyle iletişim halinde kalması konusunda ikna ettiğini biliyoruz. Babamın Cliffordlu olmasına rağmen zamanla onu kabul etmesinin sebebi de bu.

Clifford'larla ilgili flaş haberler; Jonathan onlardan hoşlanmıyor.

Annesi, James Amca'yı bir kazada öldürdü; ikisi de öldü. Jonathan, Jonathan olarak Astrid'e ve lord babasına, sanki o gece James Amca'nın boğazına uyuşturucu tıkanlar onlarmış gibi hâlâ kin besliyor.

Kısaca Jonathan bu. O intikamcıdır ve bu konuda acımasızdır.

Levi ve ben onun iki yanında otururken o masanın başında oturuyor. Üstümüzdeki avize sanki bir yemek gösterisindeymişiz gibi yiyeceklerin üzerine beyaz bir ışık saçıyor.

Bıçağı bifteğimin üzerine sürüyorum ama ne kesiyorum ne de yiyorum.

Düşüncelerim sürekli Elsa'nın dün nasıl ayrıldığına dönüyor. Yüzündeki uyuşukluk hala içimde gizleniyor, kalbime bir ilmik bağlıyor.

Onun böyle gitmesine nasıl izin verebildim? Lanet telefonu bile yanında değil. Aramalarımı veya mesajlarımı cevap vereceğinden değil.

Sadece bir gün oldu ama sanki sonsuza kadar ayrı kalmışız gibi geliyor ve ben sonsuzluğa falan inanmıyorum bile.

Burada oturuyorum ve onun tam olarak ne zaman hayatımın ve soluduğum havanın bu kadar ayrılmaz bir parçası haline geldiğini merak ediyorum.

Onun benim olduğunu iddia ettiğim zaman mıydı? Ona ilk dokunduğumda mı? İki yıl önce onunla yeniden bir araya geldiğimde? Ya da belki her şey lanet bodrumda başladı.

"Bugün buradasınız çünkü bir düşmanımız var."

"Yani bir düşmanın var demek istiyorsun." Levi, sığır etinden cömert bir ısırik alarak ve dünyayı umursamadan çiğneyerek alay ediyor.

"Kral ailesinin bir düşmanı var, seni küçük serseri."

Levi gözlerini deviriyor ama hiçbir şey söylemiyor. Ona Ethan Steel'in dönüşü hakkında zaten bilgi verdim. Beğense de beğenmese de Levi bir Kraldır ve Jonathan'ın değerli mirasıdır. Doğmadan önce zaten oyunun bir parçasıydı.

Benim gibi.

Elsa gibi.

"Ethan'ı tanıdığım için saldırmadan önce dizilişimizi bozmaya çalışacaktır." Jonathan sanki saldırılardan ve savaşlardan bahsetmiyormuş gibi etini rahatlıkla kesiyor.

"Ethan'ı tanıyordun. Geçmiş zaman," diyorum.

"Ethan saldırı yöntemlerini değiştirmiyor." Jonathan yemek yemeyi durdurur. "Ayrıca kaynaklarım bana onun yaklaşık dokuz yıldır komada olduğunu söylüyor. Tek hatırladığı geçmişiydi."

"Kaynaklarınız sürpriz bir ziyaret yapmadan önce bunu size söyleyemez miydi?" Levi alay ediyor. Jonathan ona bakıyor.

"Gerçekleri söylüyorum amca. Düşmanını değil, yalnızca kendisini tanıyan kişi, kazanılan her savaşta bir kayıp yaşar, hatırladın mı?" Jonathan'ın boğazımızı tıkmak için kullandığı eski stratejileri anlatıyor.

Levi her şeye ilgi duyuyormuş gibi davranmaya bile çalışmıyor. Hayatını zaten profesyonel bir futbolcu olarak kurdu. Önünde kızı ve geleceği var. Onun için tüm bu zorlu süreç bir zaman kaybı ve Jonathan'a bu gerçeği hatırlatmayı bırakmayacak.

"Düşmanımı tanıyorum." Jonathan yemeğinden bir ısırık alırken sırtıyor.

"Kendimi tanıdığımдан çok daha fazlası."

"Plan nedir?" Soruyorum.

"Şimdi konuşuyoruz." Jonathan çatalını bana doğrultuyor. "Öncelikle Steel'in kızıyla yaşadığın aptalca maceralara bir son verip Silver'a bağlanacaksın. Babası ve ben arkadaşız ve çok eskilere gidiyoruz. Bunu mahvetmene izin vermeyeceğim.

Evet, hayır.

Queens'le ben babalarımızın beklentileri yüzünden bir araya gelemedik. Yakında ortadan kalkacak olan farklı bir nedenden dolayı bir araya geldik.

Levi başını kaldırmadan konuşuyor: "Sebastian Queens'le çok eskilere gidiyorsunuz, onunla ticari çıkarları paylaşıyorsunuz." "Biliyorsunuz, gemilerinizin fark edilmeden gitmesine izin vermek için bakanlık yetkisini nasıl kullanıyor. Ayrıca Başbakanlık kampanyasını finanse edeceğinize söz vermiştiniz. Çok arkadaş canlısısın amca."

Bir gülüşü gizledim.

"Kendimi açıkça ifade edebiliyor muyum?" Jonathan Levi'yi görmezden gelip bana odaklanıyor.

Dalgınlıkla başımı salladım. Ben yapana kadar hamlemi bilmesine gerek yok. Sonuçta sürpriz unsurundan hoşlanan tek kişi o değil.

Yok etmeyi seven tek kişi o değil.

"Mükemmel." Çatalını benimle Levi'nin arasına doğrultuyor. "Bu Cuma Rhodes ailesinin ev sahipliği yaptığı bağış toplama etkinliğine davetliyiz. İkiniz de katılacaksınız."

"Geçmek." Levi esniyor numarası yapıyor. "İlgilenmiyorum." dedim aynı anda.

Jonathan bizi arkadaşlarının partilerine ve para toplama saçmalıklarına sürüklememesi gerektiğini biliyor. Yılda bir kez bir toplantıya katılıyoruz ve bu zaten gerçekleşti.

"Dinleyin, siz ikiniz." Jonathan çatalını ve bıçağını masaya vuruyor. "Bu sadece herhangi bir bağış toplama etkinliği değil. Rodoslular iş hayatına yeni dönen aristokratlardır. Uzun vadeli bir ortak arıyorlar ve bu da King Enterprises olacak. Bu proje için aylardır hazırlanıyorum ve böylesine büyük bir fırsatın kaybedilmesini kabul etmeyeceğim."

"Bununla ne işimiz var?" Levi soruyor.

"Clifford'un kızını getireceksin. Unvan sahibi olanlar kendilerine benzeyen insanları severler. Eğer King ailesinden birinin bir lordun kızıyla ilişkisi olduğunu görürlerse yumuşarlar."

Jonathan'a göre Clifford'lar işe yarayana kadar kötüdür. "Ve ben?" Yemeği çiğniyorum ama pek tat alamıyorum.

"Sen benim varisimsin. Şirketin geleceğinin babası kadar çalışkan olduğunu görmek onların içini rahatlatacak." Levi gözlerini deviriyor ve iç çekiyorum.

Her şeyi atlamak için bir bahane bulacağım. Farklı koşullar altında olsaydı Jonathan'ın arkadaşlarına hayatımın gösterisini sergiler ve onları hemen onunla sözleşme imzalamaya ikna ederdim. Eğer babama büyük bir kazanç sağlarsam sonrasında beni yalnız bırakır.

Ancak Jonathan'ın arkadaşlarının kıcını öpecek havamda değilim.

Yapmam gereken bir sürü şey var ve bunların hepsi aile adıma değil, Elsa'ya çıkıyor.

Bugün okula gelmedi. Şaşırmamam gerekiyordu ama bir parçam şaşırmasını umuyordu. Bir yanımda benimle yüzleşeceğini ve eskisi gibi inatçılığıyla beni deli edeceğini düşünüyordu.

Reed bile dünden beri ondan haber alamadı ve koridorlarda tek başına yürüdüğü için mini bir panik atak geçiriyordu.

Daha iyi bir insan olsaydım ona arkadaşlığımı teklif ederdim. Ne yazık ki Reed için değilim. Astor ise bütün gününü onunla geçirdi. Knight onu zihninde binlerce farklı şekilde öldürdü, sonra pratikte neredeyse bacağını kırıyordu.

İyi zamanlar.

Elsa'ya dönelim. Eğer en yakın arkadaşıyla konuşmuyorsa onunla nasıl iletişime geçeceğim?

Kendime onun zamana ihtiyacı olduğunu ve bir süre sonra beni dinleyecek kadar açık olacağını söylüyorum.

Sorun şu ki ben sabırlı bir insan değilim.

Bütün gün ondan uzak olmak duyularımı alt üst ediyor. Lanet bir geri çekilme sürecindeyim ve bu beni sinirlendiriyor ve kızdırıyor. Ancak Elsa ait olduğu yerde yanımda olduğunda normale dönebilirim.

O söz verdi.

Söz vermişti.

Eğer onun kaçmasına izin vereceğimi sanıyorsa beni tanımıyor olmalı. Beni yeniden öğrenmesinden mutluyum.

"Ethan bu bağış toplama etkinliği sırasında hamlesini yapacak." Jonathan'ın sözleri beni bugüne geri getiriyor.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Tek kaşımı kaldırıyorum.

"Aylardır bu anlaşmanın peşinde olduğumu biliyor olmalı. Sözleşme tamamlanmak üzereyken geri dönmesi sadece bir tesadüf değil. Düşmanlarının kalıplarını bozmayı seviyor."

"Sana rakip olacak mı?" Levi soruyor.

"Muhtemelen. Taktiklerinden hâlâ emin değilim ama her birini mahvetmek için orada olacağım."

"On yıl oldu amca ve siz ikiniz de eşlerinizi kaybettiniz. Geçmişin geçmişte kalma zamanı gelmedi mi? Gün batımına bile gidebilirsin ve sıçabilirsin.

Jonathan ona öyle sert bir bakış attı ki Levi başını salladı. "Sadece söylüyorum. İsa."

"İkiniz de orada olacaksınız." Jonathan peçeteyle ağzını siliyor. "Bu son."

Ethan giderse büyük ihtimalle Elsa da gider. Bu tür şeylerden hoşlandığı için değil, Ethan kızını ve Steel Empire'in varisini dünyaya gösterme şansını yakalayacağı için.

Orada olacak.

Hindistan cevizi kokusunu neredeyse cuma gününe kadar duyabiliyorum. "İyi," diyorum Jonathan'a.

Onaylayarak başını salladı. "Cuma günü ikinizle de görüşürüz." "Bir dakika bekle. Kabul etmedim," diye itiraz ediyor Levi.

Ama Jonathan çoktan odadan çıkmıştır. Muhtemelen geceyi ofisinde geçirerek dünyayı daha da korkunç hale getirecek.

"Küçük pislik." Levi kafama bir elma fırlatıyor. Yakalayıp bir ısırık alıyorum.

"Bu Elsa'yla ilgili, değil mi?" O sorar. Bir omuz kaldırıyorum.

Her şey Elsa ile ilgili ama ne kendisinin ne de Jonathan'ın bunu bilmesine gerek yok. Zayıflık göstermek, kendi askerlerinizle yapacağınız savaşta yenilmenin en kolay yoludur. Elmayı Levi'ye geri atıyorum ve ayağa kalkıyorum, kafamda başka bir plan şekilleniyor.

Meyveyi yakalar ve bir ısırık alır. "Sen onu hak etmiyorsun." "Senin Astrid'i hak etmediğin gibi mi?"

"En azından onun için değiştim. Elsa için ne yaptın?" "Onu yeniden buldum."

Ve kimse onu benden alamayacak.

Yemek odasından çıkıp telefonumu alıyorum. Bugün bir numara beni 1001 kez aradı. Biraz abartı ama evet, beni durmadan aradı. Okula baskın yapmadığına şaşırdım.

"Elsa, bu sen misin?" Jaxon Quinn'in endişeli sesi telefonda süzülüyordu.

"Bugün geri döneceğini söylemiştin ama okulda değildin. Teyzeniz kayıp ihbarında bulunuyor."

Bunun üzerine okula baskın düzenlediler. "Bu Aiden King."

"Aiden." Şaşırmış gibi görünüyor ama hemen ekliyor. "Elsa seninle mi?"

"HAYIR."

"HAYIR?" diye bağılıyor ve sağır olmamak için telefonu kulağımdan uzak tutmak zorunda kalıyorum. "O nerede? Ona ne oldu? Neden bizi arayıp bilgilendirmediniz?" Bir dizi kısaltılmış soruyla başlıyor.

"Ethan Steel onu Birmingham'a götürdü."

Ona Ethan'ın yeniden ortaya çıkışıyla ilgili ayrıntıları anlattıktan sonra yüzümde bir gülümsemeyle telefonu kapattım.

Ben onu geri getiremeyebilirim ama teyzesi ve amcası geri getirecek.

6

Elsa

Son iki gündür babam beni mülkte uzun turlara götürüyor.

Geçmişten bazı parçaları hatırlıyorum ama bunlar çocukluğumun ancak yüzde otuzunu oluşturuyor. Sanki anılarım donmuş ve onları 'çözmenin' hiçbir yolu yokmuş gibi.

Babam sabırlıydı, işten döndükten sonra ikimizin de bahçeye geldiğimizi anlatıyordu. O zamanlar evde eğitim görüyordum ve çoğu zaman ödevlerimde bana yardım ediyordu.

Annem konusu dilimin ucundaydı ama ondan söz etmekten kendimi alıkoydum. Birincisi, yeterince cesaretim yoktu. İkincisi, Knox her zaman yürüyüşlerimizde bize katılırdı ve babamın favorisi olma konusunda onu yenmem konusunda bana meydan okurdu. Dışarıdan şaka gibiler ama içindeki rekabeti hissedebiliyorum. Her ne kadar neşeli görünse de, Knox aslında konu istediği şey olduğunda öldürücüdür.

Onunla birlikte olmak yine de eğlenceli. Bana geride bıraktığım dostlukları hatırlatıyor.

Bu düşünceyle göğsüm ağrıyor. Kim'i, Ronan'ı, hatta Xander'la Cole'u ne kadar özlediğim bana acı veriyor. Paylaştığımız kolay arkadaşlığı, kahkahaları ve hatta yüzeyin altında gizlenen sırları özlüyorum. Atlılar RES'in asilzadelerinden olabilir ama her biri o kadar somut ve baştan çıkarıcı bir gizem taşıyor ki.

Aiden'a gelince... Hayır.

Buraya geldiğimden beri onu aklımdan çıkarıyordum. O benim düşüncelerimi veya gözyaşlarımı hak etmiyor. Şimdi değil, asla.

Belki kendimi ona ve esrarengiz varlığına karşı uyuşturmaya devam edersem sonunda onu sileceğim. Çok mu hayal görüyorsun, Elsa?

O sesi yükselir yükselmez susturuyorum.

"O ağacı hatırlıyor musun?" Babam bahçenin doğu tarafındaki eski bir erik ağacını işaret ediyor. "Sürekli tırmanırdın ama sonra kedi yavrusu gibi inmekte zorlanırdın."

Gülümseyerek babamın yanında durdum.

Agnus'un evin envanteri konusunda kendisine yardım etmesi için Knox'a ihtiyacı vardı. Üvey ağabeyim - onu bu şekilde düşünmek hala tuhaf - ancak Agnus ona gözünü diktiği yeni pahalı kulaklıkları vaat ettiğinde kabul etti. Sanırım Agnus, bir nedenden dolayı Knox'u kenara çekti çünkü babamla benim yalnız kalmaya ihtiyacımız olduğunu biliyordu.

Ceketi göğsüme sarıyorum. Yağmur yağmıyor ama soğuk hava iliklerime kadar vuruyor. Koyu gri bulutlar, yakın gelecekte yıldızsız bir gecenin uğursuz vaadiyle üzerimizde asılı duruyor. Aiden'ın gözleri gibi.

Hayır. Oraya gitmiyorum.

Neden yağmurdan önceki bulutların renginde gözleri var? Artık ne zaman yağmur yağsa aklıma dalacak. İngiltere gibi bir ülkede bu tam bir işkencedir.

Bu tıpkı bir kasırganın ortasında kalmak, parçalanmak, paramparça olmak ve çıkış yolunun olmaması gibidir. Onu aklımdan çıkarıp babama odaklandım.

Siyah, özel dikilmiş bir takım elbise giyiyor ama ceket yok. Sanki üşümüyormuş gibi. Eli gibi.

Biz küçükken ellerim buz gibi soğuktü ama Eli'ninkiler sıcak kışlar ve sıcak çikolata gibiydi. Birlikte çok içtik. Sıcak çikolata diyorum.

Onun anısını ya da onun yokluğunu düşününce içime bir üzüntü dalgası çarptı. Yüzü şu anda bile bulanık. Bu, babamla ilk kez yalnız vakit geçişimiz; bu benim soru sorma şansım. Knox'un tekrar bize katılmaya ne zaman karar vereceğini kim bilebilir?

Ağacın yanındaki boş alana doğru ilerliyorum. "Orada bir salıncak vardı. Annem beni içine alır ve bana şarkı söylerdi."

Babam sanki kafasına bir kova buzlu su dökmüşüm gibi donup kalıyor. Sert bir ip gibi geriliyorum. Ben ne yaptım? Yanlış bir şey mi söyledim?

"Hatırlarsın." Bu bir soru değil, daha çok bir gözleme benziyor ve pek de mutlu edici bir soru değil. "Biraz." Sanki on yıldır tek bir nefes bile vermemişim gibi uzun bir iç çekiş çıkıyor içimden. "Annemin akli

dengeşinin yerinde olmadığını ve Eli boğulduktan sonra durumunun daha da kötüleştiğini biliyorum. Jonathan King'le olan iddianızı, Büyük Birmingham yangınını ve Aiden'in kaçırılmasıyla ilgili her şeyi biliyorum.

Şiddetli bir rüzgar saçlarımı ve ceketimi geriye savuruyor. Soğuğa karşı dişlerimi gıcırdatıyorum ve... başka bir şey daha.

Bir kerede ağzımdan kaçırmak istemedim ama sanırım gerçeğe olan susuzluğum beni yendi.

Babam hareketsiz duruyor ama bunun şoktan mı yoksa derin düşünceden mi kaynaklandığından emin değilim. "Annen seni asla incitmek istemedi prenses. Mental durumu iyi değildi. İnsanlar akıl hastalıklarından muzdarip olduklarında kastetmedikleri şeyler yaparlar.

"Ama beni incitti baba." Sesim ağaç dalları gibi titriyor. "Bir kırbaçla sırtıma vurdu." "O yaptı?"

Çenesindeki kene neredeyse konuşmayı bırakmak istememe neden oluyor ama bırakmıyorum. On yıldır sustum, artık konuşmaya başladığıma göre geri dönmek mümkün değil. Kendime bu kadarını borçluyum. Cevaplar bulmak için işe yaramaz kafamı araştırırken gözlerime yaşlar doluyor. "Sanırım beni bodrumun yakınında bulduğunda oldu. Sana söylemedim çünkü ikinizin kavga etmesini istemedim.

"Prenses..."

"Aiden'a işkence yaptı," diye patladım. "O bir çocuktu baba. O zamanlar Eli kadar yaşlıydı ve derisinin her yerinde kırmızı lekeler vardı ve duvara zincirlenmişti. Hala o yara izlerinin olduğunu biliyor muydun? Sırtı ve ayak bileği, Ma'nın istismarına tanık oluyor."

Aiden için ağlama ihtiyacı birdenbire beni vuruyor. Doğru, o artık bir canavar ve onu asla affetmeyeceğim ama bu onun çocukluğunda başına gelenleri inkar etmiyor.

Ma onun masumiyetini mahvetti.

Onu parçalayıp yere yıktı ve arkasında kırık bir çocuk bıraktı.

Bir canavar olmayı seçmesine şaşmamalı. Onun çarpık mantığına göre canavar olmak, zayıf bir karmaşa olmaktan iyidir.

Onu suçlayamam bile.

Derinlerde bir yerde, eskiden olduğu küçük çocuk için ağlamak istiyorum. Dağınık, siyah saçlı, metal gözlü çocuk.

O çocuk benim arkadaşımdı, karanlıktaki ışığımdı. Eli onu bana gönderdi.

Babamdan bir iç çekiş duyulur. "Bu benim hatamdı." "Senin hatan?"

"Aiden'ı kaçırmaman sadece bir korkutma olması gerekiyordu. Eğer kişisel olarak bundan emin olsaydım o da diğer iki oğlan gibi geri dönmeliydi."

"Yani annem sana söylemeden onu alıkoydu mu demek istiyorsun?"

"Reginald'ın yardımıyla."

"U-Reg Amca mı?"

Babam elimi tuttu ve beni yakınlardaki bir banka götürdü. Onu kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi takip ediyorum, kafam o kadar karmaşık düğümlerle kaplı ki, doğru düzgün düşünmek çok zor.

Reg Amca, Ma'nın Aiden'ı kaçırmasına yardım etti.

Bu düşünce kafamın içinde bir yıkım topu gibi sekiyor. Sözcükleri anlıyorum ama aklımı bir türlü toparlayamıyorum.

İkimiz de taze boya kokan ahşap bankta oturuyoruz. Babam yüz yüze gelmemiz için beni kendisine doğru çevirdi. "Geçmiş hakkında konuşmadan önce eve alışmanı istedim ama artık başka seçeneğim yok. Ben sana bunu söyledikten sonra anneni bir daha asla aynı göremeyebilirsin."

"Annemden daha fazla nefret etmemi sağlayamazsın baba."

Yüzünü buruşturuyor ama yorum yapmıyor. Belki benim gibi babam da hayatlarımızı ne kadar mahvettiğini biliyordur.

“Eli'nin ölümünün anneni çok derinden etkilediğini anlamalısın. Biz evlenmeden önce Abigail manik ataklardan, depresyondan ve anksiyeteden acı çekiyordu. Doktorları sevmiyordu ve ilaçlarını sık sık saklıyordu. Bazen bunları kullanmayı tamamen bıraktı. Eli'ye hamile kalıp onu doğurduğunda artık haplarına ihtiyacı kalmamıştı. Sanki hayatta bir amaç bulmuş gibiydi. Yani o öldüğünde kadının amacı da onunla birlikte öldü. O gün hepimizin bir parçamızı kaybettiğini rahatlıkla söyleyebiliriz.”

Ona biraz daha yaklaştım ve elimi onunkine dolayarak sessizce desteğimi bildirdim.

Annenin hayatta kalmasının tek yolu Eli'nin hala hayatta olduğunu hayal etmektir. Ölümünden iki ay sonra eve bir çocuk getirdi ve bana Eli'yi pazarda bulunduğunu söyledi. Onu ailesine geri verdim ve özür diledim. Sonra Reginald'ın yardımıyla bunu arkamdan yapmaya başladı. O alçak para için her şeyi yaptı. O da akıllıydı ve onun evsiz, yetim ya da kaçak çocuklarını getirmesinin tek nedeni, kimsenin onları özlememesiydi. Abigail'in tek şartı Eli'ye benzemeleriydi.”

Kaşlarım çatıldı. "Bunu belli belirsiz hatırlıyorum." Parçalar yavaş yavaş birleşiyor.

Reginald Amca'ya süper kahraman derdim çünkü o ortaya çıktığında canavarlar ortadan kaybolmuştu.

Küçük zihnimde annemin manik dönemlerini canavarlar olarak sınıflandırırdım. Beyaz giydi, bana ölene kadar sarıldı ve beni göle götürdü. Beyazken anne, asla gülümsemezdi ve her zaman bu dünyanın dışındaymış gibi görünürdü.

O bir canavardı.

Ancak Reg Amca geldiğinde kırmızı elbiselerini giydi, kırmızı ruj sürdü ve makyaj yaptı. Çok etkileyiciydi. Daha çok gülümsedi ve o kadar enerjikti ki bazen beni şaşırtıyordu.

Beni dışarı çıkardı ve benimle oynadı. Bana hikayeler okudu, güldü ve şaka yaptı. O benim annemdi.

Gözlerim genişliyor ve kalbim neredeyse çimlere çarpacak.

Bu, Ma'nın ancak Reg Amca ona sokaktan bir oğlan getirdiğinde neşelendiği anlamına mı geliyor? "Onlara ne yaptı?" Sesim o kadar etkileyici ki beni korkutuyor.

"Onlara sarılın ve Eli'nin evde olmasına sevindiğini söyleyin." İç çekiyor. "Onları asla incitmedi, ben de bu

alışkanlığı sürdürmesine izin verdim."

"Ona izin mi verdin?" Ciyaklıyorum.

"Öğle yemeği için geldiler ve birkaç saat onun yanında kaldılar. Gün bittiğinde parayı ve kıyafetleri alıp gittiler. Bu bir kazan-kazan durumuydu. Oğlanlar o gün için yemek yediler ve barındılar, annen de mutluydu."

"Onu bir psikiyatriste götürsen daha iyi olmaz mıydı?"

"Yaptım. Hatta tavsiyeleri üzerine onu psikiyatri hastanesine bile bıraktım ama durumu kötüleşti ve kendini kesmeye başladı. Onu geri getirmek zorunda kaldım. O zamanlar hâlâ Eli'nin acısını çekiyordum. Abby'yi de kaybedemezdim."

Abby.

Bu kadar zaman geçmesine rağmen hala ona bu şekilde sesleniyor.

Sözleri üzerinde düşünüyorum ama net düşünceler oluşturamıyorum. Bir an için babam ve ben mesafeyi, dondurucu rüzgarı ve kararan bulutları izliyoruz.

Şu gri, gri bulutlar.

Canın cehenneme, bulutlar. Neden benim mutsuzluğuma katkıda bulunmak zorundasın?

"Annem bir noktada onlara zarar verdi, değil mi?" Sesim zar zor duyuluyor.

"Aiden'a işkence yapıldı baba." "İlk başta onlarla sadece öğle yemeği yiyordu ve onlarla günleri hakkında konuşuyordu. O sokak kestaneleri onu seviyordu. Abby nazik ve sabırlıydı ve çocuklarla baş etme konusunda ustaydı."

"Ne değişti?"

Elini yüzünde gezdiriyor ve işaret parmaklarını kaşlarını siliyor. "Bilmiyorum. Sanırım durumu tırmandırdı." "İlerletildi mi?"

"Bir gün eve geldiğimde onu yatak odasında otururken buldum. Şarkı söylüyor ve elleri kanla kaplı saçlarını fırçalıyordu. Sana bir şey yapmasından korkarak doğrudan odana koştum. Neyse ki güvenli bir şekilde uyuyordun."

"N-ne oldu?"

Çenesi kasılıyor ve bu hareketin öfke olduğunu anlıyorum. Babam duygularını pek sık göstermez ve ben de muhtemelen boş yüzümü ondan aldım. "Bodrumda iki çocuk buldum. Kıtlığın eşiğindeydiler ve dizleri kazınıp yatay olarak kesildi. Korkunçtu."

"İkisi?"

Benim yönüme kısa bir bakış attı. "O zamanlar onları gördün ama hatırlamıyorsun." "Onlar... Hayatta mıydılar?"

"Evet. Yara ölümcül değildi ama açlıktan ölüyorlardı ve ölmenin eşiğindeydiler. Abigail genellikle çocukları besler ve asla onlara elini sürmezdi. Ona bunu neden yaptığını sorduğumda Eli'nin bisikletten düştüğü sırada yaralanmadığını ve bu yüzden durumu düzelttiğini söyledi."

Nefesim kesiliyor ve boştaki elimle ağzımı kapatıyorum. "Peki hâlâ onun çocukların yanına yaklaşmasına izin mi verdin?"

"HAYIR." Başını sallıyor. "O olaydan sonra hayır." "Tanrıya şükür."

"Hırını senden çıkardı prenses." Elimini avucunun içinde sıkıyor. "Seni elimden geldiğince korumaya çalıştım ama başaramadım."

"Baba, öyle söyleme."

"Seni başarısızlığa uğrattığımı kabul ediyorum. Eğer zamanda geriye gidebilseydim onu psikiyatri koğuşuna kilitlerdim."

Başımı sallıyorum. "Yapamayacağını biliyorum. Eli'nin ölümünden hemen sonraydı. Eğer sen ve ben ikisini de bu kadar yakinken kaybetseydik bu bizi mahvederdi."

"Buna değecekti. En azından on yıl boyunca senden ayrı kalmazdım." Durakladı. "Ve Aiden'a yaptığını yapmazdı."

Gözyaşlarını kırıştırtarak ayağa kalktım. "Bunu ona neden yaptın?"

"İki çocukla yaşanan olaydan sonra Abby üç ay boyunca 'sahte Eli' olmadan kaldı. Bu onu fena halde mahvetti ve sonunda Aiden'ı aldığı anda acısını ondan çıkardı." Avucunu yüzünde gezdiriyor. "Büyük Birmingham yangını sonrası, İK ve polis prosedürleriyle meşgul olduğumdan bir süre eve gelmedim. Eğer öyle yapsaydım bunların hiçbirisi olmayacaktı. Zaten önemli değil. Ya şöyle olursa..."

"İşe yaramaz," dedim onunla birlikte. Biraz hüznle birbirimize gülümsüyoruz.

Babam bana her şey söylenip yapıldığında, "eğer"lerin peşinden koşmanın faydasız olduğunu öğretti. "Artık birbirimize sahibiz prenses. Hiçbir şey bizi ayıramayacak."

Yağmurun ilk damlası burnuma çarpıyor. "Hadi, seni içeri alalım."

Aceleyle eve doğru ilerliyoruz ve bir an kendimi, yağmurda koşarken kıkırdayan ve sevinçten çığlıklar atan, tüm gücüyle babamın eline tutunan küçük kız olarak hayal ediyorum.

Anı bana mutluluk kıvılcımları gönderiyor.

Babam dünyanın geri kalanına karşı acımasız olabilir ama benim için o sadece bir baba. Ancak ben artık o yedi yaşındaki çocuk değilim. Önümdeki gerçeklere karşı kör değilim.

Birincisi, Ma, Aiden'a işkence etse de onu kaçıran babamdı. Steel ve King aileleri arasındaki kötü kaderin kısır döngüsünü başlatan oydu.

Ya da belki Jonathan, istemeden de olsa düzinelerce insanı öldüren bir yangın çıkararak bunu başlatan kişidir. Jonathan ve Ethan'ın hırsları ve güce olan açlıkları tüm bu kavganın ardındaki nedenlerdir.

Ancak Aiden'a işkence eden ve bu berbat durumu bir adım daha yukarı taşıyan kişi Ma'ydı. Alicia'nın fırtınanın ortasında arabayı sürüp uçuruma çarpmasının nedeni oydu.

Aiden'ın zalim bir canavara dönüşmesinin nedeni anne. Başım bu durumdan dolayı ağrıyor.

Girişe vardığımızda babamın telefonu çalıyor. Şöyle bir bakıyor, sonra bana gülümsüyor. "Önce içeri gir. Bunu almalıyım."

İçeri girerken, saçma sapan sesi peşimden geliyor. "Evet. Hata istemiyorum... Mükemmel... Cuma gecesi..." Agnus mutfığa giderken başıyla beni işaret etti. Ben de gülümsedim ama bu en iyi ihtimalle garipti.

Tüm zaman boyunca babam adına beni izlemekle kalmıyor, aynı zamanda Reg Amca'nın da ikizi. Biri annemin yetim oğlan çocuklarını tedarikçisiydi, diğeri ise babamın sağ koluydu.

Garip dinamikler.

Merdivenleri çıktım ve karşımdaki Knox'un odasından gelen müzik sesiyle durdum. Agnus'un işini bitirmiş olmalı.

Şimdi düşünüyorum da, RES'e geri dönmekten bahsetmedik. Babam bizi Birmingham'daki özel bir okula geri göndereceğini söyledi; Teal ve Knox'un okulu.

Henüz karar vermedim ama bu muhtemelen beynimin işlemeye çalıştığı bilgi yükünden kaynaklanıyor. Knox'la konuşursam bir anlaşılmaya varabiliriz.

Odadan metal müzik sesi yükseliyor. Kapıyı çalıyorum ama yanıt yok. Muhtemelen müzik yüzünden beni duymadı.

Kapıyı parmak uçlarımla itiyorum ve sonra duruyorum.

Knox yatakta sırt üstü uzanmış, üzerinde kısa kollu bir tişört ve şort var. Telefonuna bakarken yüksek sesle gülüyor.

Memlerden geçtiğine yüz bahse girerim.

Teal masasındaki konumundan gözlerini deviriyor. Bazı programlama yazılımlarını inceliyor ve Knox gülerken ofluyor.

Bu sefer çorapsız kot şortu var. Blacktop'un üzerindeki alıntıyı okumak için kendimi zorluyorum. Yara izi hayatta kaldığım anlamına geliyor.

Tıpkı benim ve Aiden'in yaraları gibi.

Bu sözler beni itiraf etmekten daha çok etkiledi.

Hayatta kaldığımız için bu yaralara sahibiz. Biz hayatta kalanlarız. Neden o piç kurusuyla paylaşacak şeyler bulup duruyorum ki?

Teal geldiğimden beri bana pek sıcak davranmadı ama düşmanca da davranmadı. Aslında beni görmezden geliyor.

Hem Knox hem de babam ona zaman vermemi söyledi, ben de öyle yapıyorum.

Babamla nasıl anlaştıklarını merak ediyorum. Ona baba diyorlar ama ikisi de onun biyolojik çocuğu değil; geçen gün onayladığı üzere.

Tam kapıyı tekrar çalıp içeri girecekken, çevresel görüş alanımda bir şey gözüme çarptı.

Raflarda bir oyuncak ayı oturuyor. Knox'un odası için orantısız görünüyor. Duvarların tamamı siyah ve Metallica, Slipknot ve Megadeth hakkındaki metal grafitlerle dolu. Oyuncak ayılar olmamalı.

Aman Tanrım.

Hayır, hayır, hayır...

Bu sahne tanıdık geldi.

Fazla tanıdık.

Zihnim geçmişe doğru kayarken tüm vücuduma bir ürperti yayıldı.

* * *

"Babacığım? Onlar kim?"

"Elsa mı? Burada ne yapıyorsun?" Babam bana baktı. Bacağını tutup yana eğilip kapıya baktım.

İki çift göz bana bakıyor. Biri aydınlık, diğeri dışarıdaki gece gibi zifiri karanlık. Yüzleri günlerdir duş almamış gibi kirli. Koyu renk saçları sanki fırçalamıyorlarmış gibi her yere uçuşuyor.

Aycığıma öyle sıkı sarılıyorum ki onu boğacağıma eminim.

"Sadece yardıma ihtiyaçları var prenses." Babam önümde çömeliyor. "Şimdi odanıza dönün."

"Aycıkları yok" diyorum.

"Hayır, yapmıyorlar" diyor babam üzüntüyle. Kaşlarımı çattım, gözlerimden yaşlar doldu.

Herkesin bir oyuncak ayısı olmalı. Benimki en sevdiğim oyuncağım. Babam bunu bana üç yaşımdayken verdi ve asla onsuz gitmem. O benim uyku arkadaşım ve arkadaşım. Birlikte çay partileri yapıyoruz.

Ama babam yardıma ihtiyaçları olduğunu söylüyor, bu yüzden onların Ted'e benden daha çok ihtiyaçları var. "İşte" diye onlara Ted'i teklif ediyorum. "Sana yardım edecek. Ona iyi bak, tamam mı? Üşümeyi sevmiyor, yüzmeyi de sevmiyor."

Daha açık gözlü olan, utangaç bir gülümsemeyle onu elimden alıyor. Bakışlarım dizlerine düşüyor. Hepsini kırmızı ve kanlı.

"Babacığım! Yaralılar!"

* * *

Nefesim kesilerek şimdiki zamana geri dönüyorum. Karşımdaki manzaraya donuk gözlerle bakıyorum. Bakışlarım Ted, Knox ve Teal arasında gidip geliyor.

Gözlerimi kıstığımda neredeyse kalbim atmayı bırakıyor. Hem Knox hem de Teal'in sağ dizlerinde soluk yatay yara izleri var. Tıpkı Eli'nin bisikletten düştükten sonra aldığı yara izi gibi.

Onlar.

Ma'nın ilk incittiği kişiler Knox ve Teal oldu. Hayatta kalan tek kişiler Aiden ve ben değiliz. 7

Elsa

Ertesi gün kahvaltıda kendimi tutuyorum ve yemeğime neredeyse hiç dokunmuyorum. Normalde Knox'un sohbetlerine katılırdım ama bugün onun gözlerine bile bakamıyorum. Dün hatırladıklarımın son hayır.

Babam ve Agnus hisse senetleri ve FTSE 100 hakkında konuşuyorlar. Knox kimsenin onu dinlemesinden vazgeçti, bu yüzden Teal'in yemeğiyle oynuyor. Onu masanın altına tekmeledi, ses yemek odasında yankılandı. Sanki öldürülüyormuş gibi bağırıyor.

O zamanlar annem dizini kestiğinde çığlık atıp atmadığını merak ediyorum. Yapma.

Eğer bu karanlık düşüncelerin beni ele geçirmesine izin verirsem, hiçbir şey yapamayacağım. Dün gece yaptığım gibi bütün gece uyanık kalıp dizlerimi göğsüme çekdim.

Ne Teal ne de Knox kızaran yanaklarımı ya da cildimin diken diken olduğunu göremesin diye başımı eğmeye devam ediyorum.

Yer yarıp beni yutabilir mi?

Aiden şu anda yanımda oturuyor olsaydı nasıl olurdu? Birincisi, utanmazdı. İki kişi için bu durumla nasıl başa çıkacağını bilirdi.

Lanet olsun sana, akıl. Onu engellememiz gerekmiyor mu?

Onu son gördüğümünden bu yana sadece üç gün geçti. Yani o ve lanet nişanı aklımda taze. Hayır beyin. Bu iş böyle yürümüyor. Onu engelle. Onu engelle.

"Bir şeye ihtiyacın olursa ofisimde olacağız prenses." Babam ve Agnus ayağa kalkıyor. Konuşmayı bıraktıklarını fark edemeyecek kadar beynimle konuşmaya dalmıştım.

Babam bana gülümsüyor. "Daha sonra ata binmeye gidelim." "Ata binmeyi bilmiyorum."

"Siz yapıyorsunuz." O gülüyor. "Anılarınızı tazelememiz gerekecek."

Ancak o ve Agnus merdivenlerin başında gözden kaybolduktan sonra Knox ve Teal ile masada olduğumu hatırladım.

Yalnız.

Aman Tanrım. Şimdi ne yapmam gerekiyor? Koşmak? Hayır, bu kabalık olur.

Masanın altına mı saklanacaksın? Bu çılgınlık olurdu.

Tostuma bol miktarda reçel sürüyorum ve sanki bir sanatçı falanmışım gibi onu şekillendirmeye zaman ayırıyorum. Bu noktada onların arkadaşlığından kaçmak için her şeyi yapardım ama bacaklarıma beni buradan taşıyacak kadar güvenmiyorum.

"İyi misin?" Knox bir çörek ısıyor. "Dün geceki yemekten beri sessizsin."

Teal uzun, kalın kirpiklerinin altından bana bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Sen bir yetişkinsin. Sahip çık, kahretsin.

Derin, titrek bir nefes alarak sonunda başımı kaldırdım, hâlâ tost elimde tutuyordum. İki çift göz beni yakından izliyor. Ela gözleri ve gece yarısı gözleri.

Bu yüzden hem Knox hem de Teal, onlarla ilk tanıştığım da ya da tekrar tanıştığım da bana çok tanıdık

geliyorlardı.

"Seninle yıllar önce tanıştığımı hatırlıyorum." Sesim tıkanmış duygulardan dolayı ağır. Bırak konuşmayı, nefes bile alamıyorum. "Annemin yaptığından dolayı üzgünüm. Ben-ben çok üzgünüm."

"Nihayet." Knox göğsüne hafifçe vuruyor. "Beni hatırlamadığın zaman kırıldım. Tam kalbimdeki küçük beyaz alana çarptı."

Teal kahvesini yudumlarken, "Özrün benim için çok önemli," diyor. "Bana kaybettiklerimi geri vermiyor." ürküyorum.

Knox, sanki bu normal bir olaymış gibi kayıtsız bir tavırla, "Kaltak gibi konuşuyorsun T," dedi. Teal hakkında bilmen gereken bir şey var Ellie. Kendisini tuhaf bir şekilde ifade etme biçimi var. Tamam, şimdi T. Kelimeleri düşündükten sonra bunu tekrarla.

"Sağ. Tamam aşkım." Başını kaldırdığında kaşlarının arasında bir kırıksıklık beliriyor. "Yapmadığın bir şey için özür dilemene gerek yok demek istedim."

"Görmek?" Knox sırtıyor. "Bu çok zor olmadı, değil mi?"

Ancak Teal ona odaklanmış değil. Bütün dikkati bana yöneliyor ve kendimi kedi tarafından takip edilen bir fare gibi hissediyorum.

Bu tuhaf.

"O kadına çok benzemene rağmen uyurken seni çatalla öldüresiye bıçaklamayı düşünüyorum." Kahvesini alıp köşede gözden kayboluyor.

"Haha çok komik." Knox bana orantısız bir gülümsemeyle baktı. "Şaka yapıyor... çoğunlukla."

Omuzlarım çöküyor. "Haklı, ben annemin karbon kopyasıyım. Bu konuda nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun, Knox?"

"Çünkü sen o değilsin. Dürüst olacağım, havuz olayının olduğu gün otoparkta dizlerinizin üzerine düştüğünüzde sizi kaldıran bendim. Sanırım o kadar dalgındın ki beni fark etmedin. O kadının geri döndüğünü düşünerek benim de kafam karıştı. Yaşadığım kahrolası şoku hayal edin! Neyse, seni takip ettim ve seni o havuzda yüzerken buldum." Bir elini başının arkasında gezdiriyor. Bir anlığına seni orada bırakmayı düşündüm ama yapmadım çünkü senin o olmadığını biliyordum. Seninle ne kadar çok zaman geçirirsem, senin o olmadığını o kadar emin oldum. T'ye biraz zaman verin, o da aynı sonuca varacaktır."

"Teşekkür ederim, Knox." Sesimdeki gözyaşlarıyla savaşıyorum.

"HAYIR. Teşekkür ederim. Ted, Teal'la benim aldığımız ilk oyuncaktı. Babam bunun senin favorin olduğunu söylüyor. Çocuklar en sevdikleri oyuncakları kimseye vermezler. Lanet olsun, artık eşyalarımı da vermiyorum." Ben yutarım. "Birşey değildi."

"Bu ikimiz için de önemliydi. T ve ben umuda izin verilmeyen türden çocuklardık ama sen onu bize Ted aracılığıyla verdin." Sırtıyor. "Bu arada, buna çok dikkat ettik."

"Sen ve Teal kardeş misiniz?" Başını sallıyor. "İkizler." "İkizler mi?"

"Kardeşçe." Göz kırpmıyor. "Bütün görünümlere sahibim."

Buna katılmayacağım. Knox yakışıklı olsa da Teal'in nadir bulunan eşsiz bir güzelliği var; hem masum hem de sert. Sevimli ve tehlikeli.

Knox şöyle devam ediyor: "Biz sokak çocuklarıydık." "Para ve tüm bu caz için bize fahişelik yapmak üzere olan uyuşturucu bağımlısı bir anneden kaçtık."

Görüntüye yutkundum ve tostı bıraktım. İlk etapta onu yemeyi hiç düşünmemiştim. "Peki ya baban?" "Onu hiç tanı mıyordum. Babam sahip olduğumuz tek babadır."

Sanki karanlık, buzlu bir kış gecesinden doğrudan bir yaz gününe atılmış gibi yüreğim ısınıyor. Babam iki kayıp çocuğunu alıp onlara bir yuva verdi.

"Bodrum olayından beri seni yanına aldı mı?"

Başını sallıyor. "Agnus'la ayrı bir evde yaşıyorduk ama babam sürekli geliyordu. Yangından sonra onun yanına taşındık."

"Ama komadaydı."

"Uyurken bile hâlâ babaydı."

Knox'un bana babası hakkında daha önce söylediği her şey artık mantıklı geliyor. Bir daha uyanma ihtimali çok düşük olan komaya girdikten sonra bile babasını babası olarak görmekten asla vazgeçmedi.

"Sana ihtiyacı olduğunda onun yanında olduğun için teşekkür ederim."

"Hey, bana öyle dalgınlık yapma. O benim de babam." Gözlerinde meydan okuma kıvılcımları parlıyor. "Ve ben onun favorisiyim."

Gülümsedim ve bu sabah yemeğimden ilk gerçek lokmamı aldım. Knox ve ben beni bulmaktan kendini alıkoyduğu zamanları konuşuyoruz. Görünüşe göre Agnus, babam ortada olmadan iletişime geçmemizden hoşlanmamış.

Ön kapıdan bir kargaşa sesi gelince biraz sohbet ediyoruz. Ayağa kalkıyorum ve Knox yanıma geliyor. Kaynağı

takip ederken ikimiz de şaşkınlıkla kaşlarımızı çattık.

Uşak kapıda biriyle konuşuyor. Aniden bana sarıldıklarında ileri doğru bir adım atmayı zar zor başarıyorum. Nina Ricci'nin parfümü burun deliklerimi tıkıyor, ince kollar beni o kadar yakın tutuyor ki neredeyse boğucu oluyor.

"Elsie," diye boynumda ağlıyor. "Aman Tanrım, iyisin. İyi olacaksın tatlım."
"Hala?"

"Buradayım. Teyzem burada." Çılgınca gözlerle yüzümü incelemek için geri çekildi. "İyi misin? Yaralandın mı? İyi beslendin mi?"

"İyiyim teyze."

"Sakin ol Blair." Amcamın sesi hatırladığım kadarıyla rahatlatıcıydı. Sırt çantamı tutuyor ve girişin yanında taş gibi bir sakinlikle duruyor.

Ona hafifçe gülümsüyorum.

Ben çok korkunç bir insanım. Onlara eve geleceğimi söylediğimden bu yana iki gün geçti ama tek kelime etmeden ortadan kayboldum.

"Özür dilerim" diye fısıldıyorum ona.

Gerçeği on yıl boyunca sakladıkları ve aramamı aktif olarak yasakladıkları için hâlâ kızgın olsam da, Teyzem ve Amcam hala benim ailem. Öyle ya da böyle.

"Hadi eve gidelim tatlım." Teyzem tırnaklarını koluma geçiriyor. "Burayı geride bırakalım."

"Kesinlikle hayır." Babamın sesi arkamdan gök gürültüsü gibi yankılanıyor, güçlü ve tartışılmaz. Yanımda duruyor ve Teyzeme sesleniyor: "Burada istediğin kadar kalabilirsin ama Elsa hiçbir yere gitmiyor."

Hem Teyzem hem de Amcam donup kalıyor ve onu sanki bir hayaletmiş gibi izliyorlar ki o da bir bakıma öyle. Onları suçladığımı söyleyemem. Onu ilk gördüğümde tepkim aynıydı.

Amca, "Yaşıyorsun," diye fısıldıyor.

Teyzem, "Hayatta olup olmaman umurumda değil," diye hırlıyor. "Elsa benim evlatlık kızım." "Artık gerçek babası hayatta olduğuna göre bu evraklar her an iptal edilebilir."

Teyzemin dudakları titriyor ama gözle görülür biçimde doğruluyor ve soğukkanlılığını koruyor. "Elsa'yı seninle bırakmayacağım böylece Abigail'i yok ettiğin gibi onu da yok edeceksin."

"Abigail'in ben onunla evlenmeden çok önce rahatsız olduğunu herkesten çok sen biliyorsun." İleriye doğru tehditkar bir adım atıyor. "Sonuna kadar onun yanındaydım ama sen neredeydin Blair?"

Teyze tokat atmış gibi irkiliyor.

Bu babamın asla göremediğim tarafı; acımasız ve acımasız. Boynunun yan tarafına dokunuyor. "Elsa, hadi gidelim tatlım."

İçimde bir yerlerde teyzemi ve amcamı özlüyorum ve onun için, geçmişi ve istismarcı babası için üzüldüğüm. Burayı travmayla ilişkilendirdiğine göre Birmingham'a gelmek ona çok pahalıya mal olmuş olmalı. Bana sarıldığından beri hafifçe titriyordu ve bunun benimle olduğu kadar burasıyla da ilgili olduğuna eminim.

Birkaç ay önce onun elini tutar ve sorgulamadan onu takip ederdim. Ancak bu geçmişin Elsa'sıydı.

Elimi yavaşça ondan çekiyorum. "Kalıyorum." Amca acı dolu bir ifadeyle kısaca gözlerini kapatır. Teyzenin ağzı balık gibi açılıp kapanıyor. "N-ne?"

"Babamla kalacağım." Ben yutarım. "Arayacağım ve ziyaret edeceğim. Söz veriyorum." "Son kararın bu mu tatlım?" Amca üzüntüyle sorar.

Bir kez başımı salladım.

Sırt çantamı bana uzatıyor. "Telefonunuz ve ihtiyaçlarınız burada." "Teşekkür ederim."

"HAYIR. Hayır, Elsie. Bunu yapma." Teyzem, son nefesini tutan, ölmek üzere olan bir kadın gibi beni iki kolumdan tutuyor. "Bizi bırakamazsınız."

"Seni bırakmayacağım teyze. Ziyaret edeceğim." Amca onu geri çekerken boğazına bir hıçkırık takıldı.

Amcam uyuşmuş teyzeyi arabasına doğru sürüklerken onları izliyorum. Bir gözyaşı serbest kalmak üzereydi ama onu mühürledim. Ağlamayacağım.

Ağlamayacağım.

Babam beni omzundan tutuyor ve tüm sahneyi sessizce izleyen Knox gülümsüyor. Ben de büyük bir iç huzurla gülümsüyorum.

Teyzem ve amcam benim tek ailem değil. 8

Elsa

Cuma gecesi babam bizi arkadaşlarından birinin düzenlediği bağış toplama etkinliğine götürüyor. Oh, ve Londra'da.

Panik yapmıyorum ya da başka bir şey yapmıyorum.

Boşver şunu, tamamen panikliyorum.

Eğer istersem Birmingham'da kalabileceğimi ama ilk resmi çıkışında onun yanında olmamın onu mutlu edeceğini söyledi.

Onu reddedemezdim. Gerçek şu ki, babamın tarafında görünmek istiyorum. Dünyanın onun kızı olduğumu bilmesini istiyorum.

Çok uzun zamandır ayrınız.

Knox aramızda en heyecanlı olanımız. O her partiye açık; onun sözleri, benim değil. Kolları sıvanmış lacivert şık bir takım elbise ve üzerinde Metallica logosu bulunan beyaz bir tişört giyiyor.

Babası ona bir dükün evindeki bağış toplama etkinliğine o gömlekle katılamayacağını söylediğinde Knox gözlerini devirdi ve ceketinin düğmelerini ilikledi.

“Az önce fanatik metal hayranlarına hakaret ettin. Mutlu musun baba?”

Yemin ederim Knox ve babam şimdiye kadarki en tuhaf, en eğlenceli etkileşimleri yaşıyorlar. Çok farklılar ama yine de uyum içindeler. Knox'un babasının favorisi olma konusundaki rekabeti çok eğlenceli ama aynı zamanda bazen tehdit edici de olabiliyor.

Eğer Eli bu kadar genç ölmeseydi acaba babamla ilişkisi Knox'unkiyle aynı mıydı acaba?

Teal de aramıza katıldı ama yüzünde, olmak isteyeceği son yer burasıymış gibi sıkılmış bir ifade vardı.

Kot etek ve göğüslerinin üzerinde 'Rahatsız' yazan bir tişört giyerek merdivenlerden indiğinde, babası ve Agnus ona yukarı çıkıp bir elbise giymesini ve gotik makyajını kaldırmasını işaret ettiler.

Dizlerinin biraz üzerinde biten geniş tül etekli lacivert bir elbise giydi. Mürekkep rengi saçları ışık altında mavi parlıyor ve yüzünün iki yanına düşüyor. Halen koyu

renkli göz farı ve göz kalemi var ama değişiklik olsun diye açık pembe ruj sürmüş.

Sevimli yetersiz bir ifadedir. Gerçekten kısıtılabilir yanakları var.

Ben ise siyah bir elbise seçtim, yüzümün üstüne düşmemek için onu kaldırmak zorunda kalacağım. Saçlarımı toplayıp rimel sürdüm ve az da olsa ruj sürdüm.

Ah, Knox'un Metallica tişörtü hariç kıyafetlerimizi babam seçiyordu.

Teal ve ben Rhodes'un malikanesine giden büyük merdivenleri çıkarken kollarımızı babamın kollarına geçiriyoruz.

Aslında burası bir mülk.

Pahalı arabalar garaj yolunu dolduruyor. Kadınlar şık elbiseler, erkekler ise şık smokin giyerler. Lanet olsun, sanki Oscar'lardaymışız gibi merdivenler bile kırmızı halıyla kaplı.

Dördümüz girişe doğru gidiyoruz.

Agnus henüz bize katılmadı ve daha sonra geleceğini söyledi. O ve babam son birkaç gündür komplo kurmak için ofislerinde kilitliydiler. Soracak kadar meraklı değilim ve babamın iş dünyasından uzak durmayı tercih ederim. Sonuçta o ve Agnus her şeyi kontrol altında tutuyor gibi görünüyor.

Bir uşak davetimizi kontrol ettikten sonra başıyla selam veriyor. "Rhodes Malikanesi'ne hoş geldiniz Bay Steel ve Bay Van Doren." Knox kendisini işaret ediyor. "Bu ben olurdum."

Teal, tekrar merdivenlere odaklanmadan önce ona dik dik bakıyor. Benim gibi o da topuklu ayakkabılarla rahat görünmüyor.

Babamın kıyafetlerimizi seçmesine sevindim, yoksa böyle bir yerde şakalaşacaktık. Birbiri ardına bir adım. Bunu yapabilirsin Elsa.

Bir adım. Tekrar Londra'da olmam Aiden'la tanışacağım anlamına gelmiyor. Bir adım. Bu geceyi huzur içinde atlatıp Birmingham'a geri dönmeliyim.

Ayrıca Kim'i, Ronan'ı ve diğerlerini özledim. Onlarla mesaj yoluyla konuşuyorum ama bu onları şahsen görmekle aynı şey değil.

Aiden'a söylerse diye Kim'e bu gece geleceğimi söylemedim. Ancak atlılardan birinin burada olacağından eminim. Muhtemelen Ronan ya da Xander, çünkü ebeveynleri politik ve kamusal planda aktif.

“Hazır mıyız yoksa hazır mıyız?” Knox kolunu benim boştaki koluma geçirerek ayaklarıma odaklanmamı engelliyor.

Filmlerdeki gibi, kapı açılırken iki uşak selam veriyor. Önümüzde renk patlamaları, sesler ve kokular patlıyor.

Salon hayatımda gördüğüm en büyük salon. Tonozlu tavanlardan altın rengi avizeler sarkıyor. Ortada siyah bir jaguar heykeli ve siyah ata binen beyaz bir şövalyenin heykeli oturuyor.

Karşıtlık o kadar sürükleyici ki durup bakmaktan kendimi alamıyorum. Babam, Rodos'un mülklerinde gerçek jaguarların bulunduğunu ve yüzlerce yıl önce bu unvanı kazanmalarının nedeninin bu olduğunu söylemişti. Bu etkileyici. Gerçi gerçek hayatta hiçbir jaguarla tanışmamayı tercih ederim.

Tasarımcı parfümleri ile iştah açıcı yiyeceklerin güçlü karışımı havada süzülüyor. Self-servis masa sıraları salonun sonuna kadar uzanıyor.

Balo salonunun en ucunda klasik müzik çalan bir orkestra oturuyor. Parça tanıdık olduğundan Beethoven ya

da Mozart olmalı; tanıdığım tek parçalar.

Vay. Eski paraya sahip olmak böyle bir duygu.

Hepimiz özel dikim siyah smokin giyen bir adama doğru yöneliyoruz. Siyah saçları ve gözleriyle karanlıktan kesilmiş gibi. Otuzlu yaşlarının başında görünüyor.

"Bay Çelik. Bu bir onur." Elini sunuyor.

Babam onu sallıyor. "Burada olmak bir onur, Majesteleri." "Tristan iyi." O gülüyor.

Beklemek. O Tristan Rhodes mu? Altmışlı yaşlarında, kel kafalı ve şişman göbekli birini neden beklediğimi bilmiyorum.

"Bunlar benim çocuklarım Elsa, Knox ve Teal."

Tristan'la el sıkışıyoruz. Zaten bir dükü nasıl selamlarsınız? İlk defa biriyle tanışıyorum.

"Bu benim kuzenim Aaron Rhodes..." Tristan iki yanında da arama yapınca oradan uzaklaşıyor ama kimseyi bulamıyor. "Ya da öyleydi. Muhtemelen görünmezlik oyunu oynuyor."

Bu Aaron Rhodes'u beğendim. Onunla görünmezlik oyununu oynayabilir miyim? "Bu iyi." Babam kıkırdar. "Onunla daha sonra buluşabiliriz."

"Hayır lütfen. Konuşacak çok şeyimiz var." Tristan bize gülümsüyor. Hem misafirperver hem de kalıplaşmış. Sadece bir gülümsemeyle o kadar çok iletişim kuruyor ki. Sanki 'Evet, evime hoş geldin ama bir şeyi kırarsan kalbini sökerim' diyor.

"Babanı bir süreliğine çalmamın sakıncası var mı?" bize soruyor. Üçümüz aynı anda kafalarımızı sallıyoruz.

"Kendini evinde gibi hisset." Ve bununla birlikte babamla birlikte kalabalığın içinde ortadan kayboluyor. "Tamam, yiyecekleri yağmalama zamanı." Knox ellerini ovuşturuyor. "Hemen dönecek." İki adım atıyor, sonra duruyor. "Kaşı şunu. Hemen geri dönmeyeceğim."

Koşmadan, olabildiğince hızlı bir şekilde resepsiyon alanına doğru yürüyor. Teal ve ben yalnız kaldık.

Garip.

Hiçbir zaman havadan sudan konuşmayı seven biri olmadım, bu yüzden sessiz kalıyorum. Eğer bir şey söylersem kulağa garip gelecek ve havayı bozacak. Teal'la ilişkim zaten ince buz üzerinde yürümek gibi. Daha da bozmak istemiyorum.

"Bu çok aptalca." İçini çekip sutyeninden telefonunu çıkarıyor. "Bu gece National Geographic'te Soğuk Savaş'ı konu alan bir gösterileri vardı."

"Soğuk Savaş'la ilgileniyor musun?" Dikkatlice soruyorum. "Elbette." Telefonunda geziniyor. "Savaşlar eğlencelidir." "Eğlence?"

"Ah..." sözünü kesti. "Demek istediğim ilginçler. O kadar çok bilgi ve insan aptallığı var ki." "Peki ya eski savaşlar?"

"Napolyon gibi mi? Roma?"

"Asya'yı mı düşünüyordum? Çince? Sun Tzu'nun Savaş Sanatı kitabının hayranıyım." "Ah, bu. Serin."

"Bunu oku?" Nefesim kesildi. "Elbette."

Vay. Benim yaşımdaki birinin, bırakın okumayı, Savaş Sanatı'nı bilmesi çok nadirdir.

Teal'in görünüşü hiç de göze çarpan bir şey değil, orası kesin. Bunda o kadar çok derinlik var ki onu tanımak biraz heyecan verici.

"Onun sen olduğunu sanıyordum, Ellie!"

Arkadan bir sarılmanın saldırısına uğradım. Ne olduğunu anlamadan yerden havalanıyorum ve kendi etrafımda dönüyorum.

Ronan sonunda beni tekrar ayağa kaldırdığında gülüyorum. "Merhaba, Ronan."

"Bana bunu verme küçük hain." Bana şakacı bir şekilde bakıyor. "Nasıl böyle gözümün önünden kaybolabilirsin? Para çekme işlemleri yaşıyorum. Geri ödeme talep ediyorum."

"Sana mesajla söyledim, pek çok şey oldu."

Xander ve Cole bize katılıyor. Üçü şık takım elbiseleriyle sallanıyor; Ronan lacivert, Cole siyah ve Xander koyu kahverengi renktedir. Saçları şekillendirildiğinde sanki bir defileye çıkmışlar gibi.

Bu onların bilmediğim, daha doğrusu henüz tanışmadığım tarafı. Eminim her zaman bu tür partilere katılırlar. Onları tekrar göreceğim için sevinmeden önce midemdeki korku kasılıyor. Aiden olmasaydı üçü burada olmazdı. Dışarı çıkıp saldırmak için bir yerlerde saklanıyor olmalı.

Lanet bir yırtıcı gibi.

"Ve bu kim?" Ronan, Teal'e doğru yaklaşıyor.

"Turuncu." Ona doğru hareket ettim. "Bunlar okuldan Ronan, Cole ve Xander."

Başını salladı ve telefonuna dönmeden önce onların ilgisini neredeyse hiç esirgemedi.

"Bonsoir, anneciğim." Ronan onu gözleriyle açıkça, hiç utanmadan yutuyor. "Bu sizi daha sık göreceğimiz anlamına geliyor."

"Pek sayılmaz" diyor, hâlâ onlara bakmıyor. "Evet. Birmingham'da yaşıyoruz," diyorum.

"Hayır," Ronan dramatik bir şekilde kalbini tutarak ona yaklaşıyor. "Seni bir daha göremezsem ölebilirim." "Öyleyse öl." Teal arkasını döndü ve arkasına bakmadan Knox'a doğru ilerledi.

"Hashtag, yak." Xander, Ronan'ın omzunu tutuyor.

"Aslında biri seni geri çevirdi." Cole tek kaşını kaldırıyor. "Etkilendim."

"İkiniz de siktirin." Ronan'ın yüzü bir anlığına okunamaz hale geldikten sonra bana yeniden sırtıttı. "Neredeydik? Sağ. Ne zaman döneceksin Ellie? Ota ihtiyacım olduğu gibi sana da ihtiyacım var.

"Beni az önce otlamı karşılaştırdın?"

"Hey! Ot harika. Bu sizi rahatlatır ve mutlu eder."

"Eh," Xander gülüyor. "Ronan ve Weed sonsuz bir aşk hikayesini paylaşıyor, bu yüzden seni onunla karşılaştırmak bir nevi iltifat olur."

"Kesinlikle!" Ronan, Xander'ın omzunu bir kardeş gibi kucaklıyor. "Peki Ellie, benim mutlu yerim olmak için ne zaman geri döneceksin?"

Ensemdeki tüyler diken diken olduğunda ona geri dönüp dönemeyeceğimi bilmediğimi söylemek üzereyim. Kıyafetlerimin altından yanaklarımdan göğsüme kadar tenimi bir kızarıklık kaplıyor. Ne kadar boğmaya çalışsam da tanıdık bir şey omurgamdan aşağıya doğru hızla akıyor.

Hayır hayır. Lütfen lütfen.

Felaket doğrudan yüzünüze çarptığında yalvarmanın faydası yok. Kaçınılmaz olanı geciktirmez ve kesinlikle silmez.

O burada.

Bunu tenimin üzerinde ve doğrudan içimde hissediyorum. Yavaşça arkama dönerken sanırsal baloncuğuma, güvenli alanıma tutunuyorum.

Daha iyisini bilmeliydim. Canavarlardan güvenli bir yer yok.

Karanlık onların oyun alanı, dünya ise onların tiyatrosudur. Eğer isterlerse, seni gölgelere sürükleyecekler ve her şey bitecek.

En kötü canavarların çocukluğumdakiler olduğunu sanıyordum. Meğerse en kötü canavarım en hipnotize edici metalik gözlere ve en koyu siyah saçlara sahipmiş. Beni parçalara ayıran ve doğrudan ruhumun en karanlık derinliklerini gören delici bir bakışı var.

Canavarım uzun boylu, güçlü ve güzel. Benim canavarım Aiden King.

9

Elsa

Bu gece yaşadığım tüm küçük panik patlamalarını göz önüne alırsak, Aiden'in ortaya çıkışına hazırlıklı olmalıydım.

Değilim.

Tam olarak değil.

Hiç de bile.

Bükecek bir şey olsun diye elbisemin iki tarafını da yumrukladım.

Jonathan, sanki mekanın ve içindeki herkesin sahibiymiş gibi, çileden çıkarıcı özgüveniyle içeride dolaşıyor. Çevresindeki herkese kibirli bir şekilde bakıyor.

Aiden ve Levi, savaş alanına vals yapan generaller gibi onun iki yanında yürüyorlardı. Astrid, Levi'nin koluna tutunuyor ve benim şu anda hissettiğimden daha rahatsız görünüyor.

Üç Kral adamı, gelişmiş vücutlarını ön plana çıkaran keskin siyah smokinler giyiyor. Dikkatim tekrar Aiden'a döndü. Bununla savaşımaya çalışıyorum, biliyorsun.

Astrid'in güzel elbisesine, Levi'nin rahat gülümsemesine, hatta Jonathan'ın herkese köylü muamelesi yapmasına bakmaya çalışıyorum.

Yapamam.

Bir şey iplerimi çekiyor ve beni doğrudan Aiden'a yönlendiriyor.

Bu şeyden nefret ediyorum. Kusurlu kalbimin derinliklerinden nefret ediyorum bundan.

Arızalı kalbin çarptığını söyledi ve Aiden'a odaklanırken onu ezdim. Yolda kendinden emin bir rahatlıkla yürüyor. Kaygan, şık saçlarında. Pazılarını ve kaslı, uzun bacaklarını sıkın kumaşın üzerinde.

Bu gece çaba gösterdi. Mümkün olduğu kadar şık ve ölümcül derecede çekici olmak istiyor.

Manipülasyonlarına yardımcı olmak için görünüşünü kullanıyor.

Gözleri benimkilerle buluştuğu anda donup kalıyorum. Sanki o gri bulutlar salona girmiş ve şimdi bir fırtınaya dönüşerek, ardından ortalığı kasıp kavuracak.

Ya da belki o fırtına sadece bana yöneliktir.

Sürekli hava çekiyorum ama düzgün nefes alamıyorum. Hiç nefes almıyorum. Gümüş, Kral'ın adına kraliçedir.

Bu hatırlatma kaburgalarımı bir darbe gibi çarptı. Öfke patlamalarım ve şu ana kadar başardığım tüm engellemeler paramparça olma tehlikesi taşıyor.

Çaba göstererek göz temasını kesiyorum ve adamlarla yüzleşiyorum. "Teal'i bulmam lazım." Ronan karşı çıkıyor ama elbisemi kaldırıp ters yöne yürüyorum.

Teal'in nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok ama onu ve Knox'u bulabilirsem Aiden ve onunla gelmiş olan şirret nişanlısıyla yüzleşmek zorunda kalmayacağım.

Aniden bir acı kasırgası beni yakalıyor. Ellerim kaşınıyor ve el dezenfektanı getirmediğim için kendime lanet ediyorum.

Daha önceki nefes darlığı, intikamla geri dönüyor. Onun gücünden dolayı neredeyse devrileceğim. Hava.

Havaya ihtiyacım var.

Tökezleyerek veranda kapısını açık buluyorum ve dışarı çıkıyorum.

Temiz hava yüzüme çarptığında ziyafetteki müzik biraz azaldı. Tüylerim diken diken oluyor çıplak kollarımı kaplıyor ama ben kollarımı kendime dolamıyorum. Bu zayıf insanlar için.

Kaçmak da zayıflar içindir.

Dişlerim alt dudağıma batıyor. Yara hala taze. Zamanla kaçmayacağıma eminim. Bir gün Aiden'ı görecekim ve ona bir bakış bile atmadan yanından geçecekim.

Umarım.

Gerçekten öyle umuyorum.

Acı geçicidir. Ağrı zamanla hafifler.

Ancak onu düşünüp acı hissetmeyeceğim bir günün geleceğinden şüpheliyim ama bunun bu kadar keskin veya kahredici olmayacağından eminim.

Sen güçlüsün Elsa. Sen bir Çelik'sin.

Babamın dediği gibi, 'Kimse bir Steel'le sevişmez ve bunun hakkında konuşacak kadar yaşamaz.' Derin bir nefes alarak etrafımda dönüyorum. İçeri dönüp o yokmuş gibi davranacağım.

Tökezliyorum, topuklarım yere çarpıyor. Aiden bir ölüm meleği gibi önümde duruyor. Hayır, azrail değil. Bir canavar.

Benim canavarım.

Dışarıya adım atarken hiç ses çıkarmıyor, kasıtlı olarak alanımı ve havamı işgal ediyor.

Ama Aiden'ın yaptığı da bu, değil mi? Seni bir köşeye iter ve çok geçmeden hiçbir çıkış yolu olmadığını anlayacaksın.

O, herkesin olması gerekenden daha korkutucu ve yakışıklı. Babasının kibirli burnuna ve insanlar arasında bir Tanrı'nın aurasına sahiptir. Daha doğrusu köylüler arasında bir kral.

"Benden kaçabileceğini mi sandın tatlım?"

Sesi hala aynı, kaba, derin ve uğursuz. Bir hafta içinde sesinin neden değişeceğini düşündüğüme dair hiçbir fikrim yoktu.

Bastırılmış öfkem alev alıyor ve damarlarımda kaynıyor. Küfürler, uzakta yaklaşan bir kasırga gibi serbest kalmak için savaşıyor ve pençeleşiyor.

Ancak ben sessiz kalıyorum.

Aiden histeriden beslenen türden bir sapkındır. Ona karşı kazanmanın en iyi yolu, kendi taktiklerini tersine çevirmek, düşünce sürecini bozmak ve onu karanlıkta tutmaktır.

Empati yeteneğinden yoksun olduğundan insanları okuma becerisine sahiptir. Sezgiye ve mantığa o kadar güveniyor ki; onlar onun en büyük varlıkları. Dizilişini değiştirmek veya önceden tahmin etmediği bir hamle yapmak neredeyse imkansız.

Ancak bir avantajım var.

Onu o kadar iyi tanıyorum ki gözlerinin içine bakıp tüm duygularımı içime mühürleyebiliyorum. Eğer bir öfke nöbeti arıyorsa, bulamayacak.

Bir anlık sessizliğin ardından, "Benden kayboldun," diye devam etti. "Kızgın olduğunu anlıyorum ama hikayeyi benim açımdan duymadın Elsa."

Sinirli? Gecenin bir yarısı uyanıp kendimi ağlarken ve göğsümün acıyla sıkıştığını görmeye ne dersiniz? Parçalanmayayım diye engellediğim ihanet duygusuna ne dersiniz?

Hikayenin onun tarafı mı? Siktir et şunu. Siktir et onu.

Hikayenin hiçbir yanı yok. Ben onun üzerinde benden daha fazla hakka sahip olan kıza çılgına dönerken, o

kahrolası nişanını bir sır olarak sakladı. Piç beni diğer kadın olmaya indirgedi.

O kadar kirli ve aşağılayıcı bir yer ki, onu bunun için asla affetmeyeceğim. Elbisemi kaldırdım ve onun yanından geçmeye başladım.

Aiden beni kolumdan yakaladı. Daha önce dokunuşu beni ateşe verirdi, şimdi ise... çok soğuk. Çok donuyorum.

Çok yanlış.

"Dedim," diyor sanki onu ilk defa duymuyormuşum gibi. "Hikayeyi benim tarafımdan duymadın." Kolumu serbest bıraktım ve şaşırtıcı bir şekilde beni serbest bıraktı.

Bu bir ilk.

Ölümcül, sert sesi beni durdurunca iki adım attım. "Bir söz verdin Elsa. Kahretsin, sakla onu."

"Eğer sen sözünü tutmuyorsan, ben neden kendiminkini tutayım?" Sesim o kadar sakın ki, biraz rahatsız edici. Ne ona dönüyorum, ne de onunla yüzleşiyorum.

Bunu seçti. Bizi, gördüğü tek şeyin sırtım olduğu bir yerde bulundurmaya seçti.

"Tutamayacağım sözler vermiyorum. Bunu tekrar tekrar yapan sensin. Beni sevmenin tek yönlü bir yol olduğunu söylemiştim sana. Sana o lanet kelimeleri gerçekten kastetmediyseniz söylememenizi söylemiştim. Omzumun üzerinden ona bir bakış atıyorum. "Bu sözleri kastetmiştim. Seni seviyorum Aiden ama kendimi de senden uzaklaşacak kadar seviyorum.

Sonra tekrar içeri giriyorum.

Ağlama isteği ani bir doğal afet gibi üzerime çarpıyor; sert ve yıkıcı. Yine de ağlamıyorum. Onun için gözyaşı dökmeyeceğim. Onun olmamı istediği kurban durumuna düşmeyeceğim.

Ağrı göğsümün ortasını ele geçiriyor. Derindir ve kalbimin her katmanını etkiler. Onu hâlâ sevdiğimi itiraf edersem acının azalacağını düşündüm.

Yanlış düşündüm.

Hep böyle mi olacak? Kaotik ve acı verici mi? Adımlarımı sayarak yürümek zorunda kalacak mıyım?

Bir gün bu partilerden birine katılacağım ve Aiden'ın, Silver'ın karısı olarak kolunu sarkıtmasıyla içeride vals yapmasını izleyeceğim.

Lanet karısı.

Akut mide bulantısı boğazımı kaplıyor ve dilimi damağıma yapıştırıyor. Bundan sağ çıkamayacağım. Yapamam.

Düşüncelerim yine havamı çalıyor. Nefes almak için yemek masalarından birinin yanında duruyorum. Sağımda başka bir veranda var. Gecenin geri kalanında orada saklanırsam kimse fark eder mi?

Hareket çevresel görüş alanıma takılıyor.

Verandanın köşesinde, karanlığa gömülmüş bir adam ve kadın kısık bir sesle konuşuyorlar. Müzik ve genel konuşmadan dolayı onları duyamıyorum.

Orada saklanma planım devreye giriyor.

Arkamı dönmek üzereyken başka bir şey dikkatimi çekti.

Adam o kadar alçak sesle konuşuyor ki neredeyse tehdit ediyor. Kız taş korkuluklara doğru geriliyor. Loş ışık onun... yeşil saçlarına mı yansıyor?

Dışarıya çıkıyorum. "Kim?"

Adam - Xander - yavaşça geri itiyor ama önce ona sert bir bakış atıyor. "İçtenlikle söyledim. Beni sına. Ve sonra tekrar içeri girdi.

Kim'in göğsü o kadar hızlı inip kalkıyor ki bir çeşit kalp krizi geçireceğinden korkuyorum. Gözbebekleri sanki yüksek bir yerden aşağı iniyormuşçasına büyümüş.

Ona doğru koşuyorum ve titreyen ve terleyen ellerini ellerimin arasına alıyorum. "Ne oldu? İyi misin? Ne yaptı?" "Ben iyiyim." Kim sahte bir gülümseme takındı.

Onlara bu kadar kötü davranırken sahte gülümsemeyi bırakması gerekiyor. "Kim!" Soğuk. "Ne oluyor be? Bir çöküşün eşiğinde görünüyorsun."

"Sadece Xander'ın Xander olması." Elini sallayarak onaylıyor ve koyu yeşil elbisesinin eteğini düzeltiyor. "Seni özledim."

Kolları etrafıma dolanıyor. Konuyu değiştirmesini istemesem de geri çekilmiyorum.

Kim titrek nefesler alıyor ve onun bu kucaklaşmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu anlıyorum. O yalnız biri ve neredeyse sahip olduğu tek arkadaşı benim. Kir dışında ailesi pek şefkatli bir tip değil. Her zaman onun her şeyden çok insan dokunuşuna ihtiyacı olduğunu hissediyorum. İhtiyaçlarını ifade etmekte pek iyi değil. "Senin için buradayım Kim. Doğru olduğunu biliyorsun?"

Hiçbir şey söylemeden boynuma doğru başını salladı.

Sonunda geri çekildiğinde yüzüne isteksiz bir gülümseme yerleşti. "Peki ya sen? İyi misin?" Kim'le FaceTime yaptım ve ona Aiden'in Silver, babam, Knox ve Teal ile olan ilişkisini anlattım.

Ne zaman bana Aiden'in nişanı hakkındaki duygularımı sormaya çalışsa, sustum ve konuşmayı sonlandırdım.

Yüz yüze görüştüğümüzde konuyu tekrar açacağını biliyordum. "Burada ne yapıyorsun?" Yön değiştirmeye çalışıyorum.

"Babam beni getirdi. Bağış toplama etkinliklerinin her yerinde o var. Durup gözlerini kısıyor. "Konuyu değiştiremezsin."

Muhteşem. İşte başlıyoruz.

"King, Silver'ı bir kadın olarak görmüyor. Kalbimi geç ve ölmeyi umuyorum. Kim elini göğsünün üzerine koyuyor. "Kir'in hayatı üzerine bahse girerim ve emin olmadığım sürece bunu asla yapmayacağımı biliyorsun." "Onlar nişanlılar, Kim. Onlar evlendi."

Her gün, geçen haftaki açıklamanın berbat bir kabus olmasını umarak uyanıyorum ama gerçeğe çok erken dönüyorum. Düşmek acı verir, biliyorsun. Çıkış yolu olmadan aynı anda hem çöküp hem de yanmak gibi. "Ebeveynlerinin ayarladığı bir şey olabilir." Kim bir dedektif gibi çenesine hafifçe vuruyor.

"Jonathan King ve Sebastian Queens çocukluk arkadaşları ve hatırlayabildiğim kadarıyla müttefikler."

"Aiden herhangi bir şeyi yapmaya zorlanacak bir tip değil."

"Bu sen gelmeden çok önce olmuş olmalı Ellie. King mantıklı bir tip ve eğer Silver'la evlenmenin geleceğini ve babasıyla olan ilişkisini garanti altına alacağını düşünseydi bunu kabul ederdi."

"O halde neden beni bu konuda bilgilendirmediydi?"

"Bilmiyorum. Bunun cevabını verebilecek tek kişi o." Kolumu ovuşturuyor. "Tek bildiğim King'in Silver'la ilgilenmediği ve açıkçası onun için de aynısının geçerli olduğunu düşünüyorum."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Yani artık Silver'ın nasıl hissettiği konusunda uzman mısınız?" "Hepimiz birlikte büyüdü, hatırladın mı? Silver ve ben bir zamanlar arkadaştık." "Beklemek. Ne?"

"Bu benim gözden düşmemden önceydi." Kayıtsızca elini kaldırıyor. "Her neyse, o bir kaltak ama Aiden'in onun son oyunu olduğunu düşünmüyorum. Silver, gerçek favorilerini kimse elinden alamaz diye saklayan tipte bir insandır. Birlikte oynadığımızda en sevdiği Anastasia dışındaki tüm oyuncak bebeklerini çıkarırdı."

Bulamadığım bir yere sakladı. Ondan nefret ediyorum ama mantıklı düşünüyorum, eğer Aiden'ı gerçekten seviyorsa, toplum içinde ona karşı bu kadar sınırlayıcı davranmazdı. Hareketlerini arka planda yapardı." Kim'in sözleri Tara'nın bana bir süre önce söylediklerini hatırlattı. Silver'ın Aiden'la ilgilenmediğini ancak herkesin onun ona ait olduğunu bilmesi için elinden geleni yaptığını söyledi.

Tara ayrıca Silver'ın gizli bir erkek arkadaşı olduğu ve Aiden'ı paravan olarak kullanarak onu kamufle ettiği yönündeki söylentilerden de bahsetti.

Eğer durum buysa Silver düşündüğünden çok daha derinlere gidiyor demektir. Onun son oyunu tam olarak nedir?

Umurumda değil.

Önemli olan Silver değil. Sorun, Aiden'ın onunla olan geçmişinin beni ne kadar rahatsız ettiğini çok iyi bilerek nişanını ona saklamasıydı.

"Bunu gerçekten yapmak istemiyorum ama istersen onunla konuşabilirim." Kim dikkatli bir ses tonuyla soruyor.

"Teşekkür ederim ama buna gerek yok." Onu kolundan tutarak yanımda sürükledim. "Hadi, Knox'u bulalım." "Ve Teal!" diye bağıyor. "Knox'un ikiz kız kardeşiyle tanışacağım için çok heyecanlıyım. Onun da onun kadar eğlenceli olduğuna eminim."

Kim'e Knox'un bir ikizi olduğunu söylediğimden beri onu tanımak için can atıyordu. "O özel biri evet ama ona hiç benzemiyor" diyorum.

Masalar arasında geçit töreni yaparak birkaç dakika harcıyoruz.

Klasik müzik duruyor. Tristan Rhodes şampanya kadehine çatalını şıkırdatarak tüm odanın dikkatini çekiyor. Geriye kalan gevezelik cızırtılı bir şekilde durma noktasına geliyor.

Kim ve ben olduğumuz yerde donup kaldık. Knox yüzünü çöreklerle doldurarak bize katıldı. Bize bir tane teklif ediyor, ikimiz de kabul etmeyince sırtıyor.

"Benim için daha fazlası." "Baba nerede?" Soruyorum.

Knox ileri doğru ilerliyor. Tabii ki babam ön sırada duruyor ama yalnız değil. Jonathan ve Aiden King onun yanında.

Ne...?

Gidip onun yanında durma isteği beni bunaltıyor. Aiden'in yanında olduğu gibi ben de babamın yanında olmalıyım.

Teal babama birkaç adım daha yaklaştığında üzerime bir sakinlik çöktü. Onun kararlılığını ta buradan hissedebiliyorum.

Git, Teal.

"Bayanlar ve Baylar." Tristan'ın sesi tüm salona hakim oluyor. "Sizi burada ağırlamaktan onur duyuyoruz. Yetimler derneğine yapacağınız bağışlar hayat kurtaracak ve hayatları olmayan insanlara umut olacak."

Dernek ve yardım ettikleri çocuk sayısı hakkında konuşmaya devam ediyor. Aiden'a bir göz attım ama o

tamamen konuşmaya dalmış görünüyordu. Poker yüzü yerine oturmuş; tavrı sakinlik çığlıkları atıyor. Onu bende yapabilirim. Hiçbir şey olmamış gibi davranabilirim.

Tristan bu gece toplanan paranın şerefine kadeh kaldırıyor ve şöyle devam ediyor: "Bu şansı değerlendirip Rhodes Holding'in büyümesine katkıda bulunan herkese teşekkür etmek istiyorum. Geleceğe dair çok büyük planlarımız var. Bunun için en iyi iki şirketi potansiyel ortak olarak işe aldık."

Tristan bardağını babası ve Jonathan'a doğru çeviriyor. "Bay King, Bay Steel. En iyi olan kazansın." Babam ve Jonathan dahil herkes kadehlerini kaldırıyor.

Gözlerindeki bakış yalnızca 'Oyun başlıyor' anlamına gelebilir.

Aiden arkasını döndü ve bulutlu gözleri benimkilerle buluştu. Sanki tam olarak nerede durduğumu biliyormuş gibi beni aramasına gerek yok. İfadesi okunamasa da düşüncelerinin benimkilerle eşleştiğinden neredeyse eminim.

Gerçek savaş başladı.

10

Aiden

Geçmiş

Bodrumda zincirlerin izin verdiği ölçüde adım attım.

Arkamda tıngırdadılar, şiddetli tıngırdamaları, yaklaşan karanlıkta beni çevreleyen tek sestti.

Gece mi gündüz mü hiçbir fikrim yok. Eve döndüğümde karanlığı geceyle ilişkilendirdim ama burada zaman kavramı yok gibi görünüyor.

Kırmızılı kadın gelmedi.

Bana sarılacağından ya da yüzüme vurup oğlunu geri getirmemi söyleyeceğinden asla emin değilim. Ayrıca oyuncak bebeğe benzeyen bir kız da var: Elsa. Geldiğinden bu yana uzun zaman geçti.

Burada zaman çok karışık. Sanki iki aydır kapana kısılmışım gibi geliyor. Belki daha azdır. Belki daha fazlasıdır.

Annem, özgür olduğunda zamanın uçup gittiğini ama kapana kısıldığında zamanın uzadığını söylerdi. O zamanlar onu anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. Zaman bu şekilde tuhaf. Zaman bir anda sonsuz ve kısadır.

Kapı yavaşça gıcırdarak açılıyor. Ben durdum, zincirler de yavaşça tıslayarak durdu. Kız bu.

Kırmızılı kadın kapıyı yavaşça açmıyordu, içeri dalıyordu, bazen beni uykumdan ürkütüyordu.

Elsa'nın küçük ayak sesleri boş bodrumda yankılanıyor. Yanında ışık getiriyor ve bunun nedeni sadece meşalesi değil.

Bütün varlığı onun. Küçük tavşan ayakkabıları ve minik uyku elbisesi.

Hatmi, bal ve baharın başlangıcı kokuyor. Eğer ışığın bir kokusu varsa o da Elsa'dır. Tıpkı annemin sıcaklık kokması gibi.

Bazen annem gibi hayali insanlarla mı konuştuğumu merak ediyorum. Silver ve Kimberly'nin oyuncak bebeklerini düşündüm ve sakın kalabilmek için onları canlandırımdım.

Babam her zaman sakın olmanı söylüyor. Duygular benim çöküşüm olabilir. Tıpkı annem gibi. Kendisini çok fazla hissettiğini ve bu yüzden çok ağladığını söylüyor.

Sanırım kendini yeterli hissetmediği için çok ağlıyor.

Elsa battaniyeyi omuzlarıma sarmak için parmaklarının ucunda yaklaşıyor. Ben daha uzun olduğum için, hayal kırıklığı içinde geriliyor ve ofluyor, altın saç tellerine üflüyor.

Bunu düzgün bir şekilde yapabilmesi için kendimi aşağı indirdiğimde dudaklarım seğiriyor. Zaferle sırtıyor ve çantasını yere bırakıyor. Bugün bir sandviç ve bir şişe meyve suyu var.

"Onları Agnus Amca'nın haberi olmadan yaptım." Parmağını ağzına koyuyor.

"Ona söyleme." Soğuk zemine oturup sandviçten bir ısırık alıyorum.

Geçmişirna, jambon ve her çeşit peynirle dolu. Elsa her yere peynir koymayı seviyor. Pek umurumda değil ama yine de yiyorum.

Kırmızılı kadın bana sadece su veriyor, Elsa olmasaydı açlıktan ölürdüm.

"Teşekkür ederim." İlk ağız dolumu yutuyorum.

"Bana teşekkür etmek istiyorsan adını söyle."

Önümde çömeliyor, kollarını dizlerinin üzerinde kavuşturuyor ve başını koluna yaslıyor. Beni böyle izlemek artık alışkanlık haline gelmişti.

Sanki bir uzaylıyım.

Onun sözlerini düşünerek bir sonraki lokmamı yavaşça çiğniyorum.

Babam her zaman, kötü hisleri olan birine asla adımı vermememi söyler. Elsa kötü hisler vermiyor ama öyle bir yerde yaşıyor.

Kırmızılı kadın da ona çok benziyor. Belki bir gün o da aynı olur.

Elsa kaşlarını çattı. "Neden bana adını söylemiyorsun? Sana benimkini söyledim.

Sessiz kalıyorum.

"O zaman sana Gri Gözler diyeceğim." Sanki en eşsiz takma adı bulmuş gibi sırtıyor.

"Ted adında bir oyuncak ayım vardı ama onu senin gibi iki çocuğa vermek zorunda kaldım. Eğer hâlâ elimde olsaydı, onu sana verirdim."

Sessizce çiğnemeye devam ediyorum.

"Manşetini açacak anahtarları bulamazsam, geri döndüğünde babama söylerim. Onları kurtardığı gibi sizi de kurtaracak."

Yine de hiçbir şey söylemiyorum. Bir, açım. İkincisi, onun konuşması daha çok hoşuma gidiyor. Sesi klasik bir melodi gibi, yumuşak, zarif ve... huzurlu.

"Kaç yaşındasın?" o soruyor. "Sekiz."

"Ben de yakında sekiz olacağım." Kocaman gülümsediğinde eksik dişi ortaya çıkıyor. "Arkadaş olabiliriz." "Arkadaşlarım var."

"Ah." İfadesi düştü.

Onu kötü hissettirdiğim için kendimi tekmelemek istiyorum. Cole, sözlerimin daha az doğrudan olması gerektiğini söyleyip duruyor.

Bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yok.

Ancak Elsa'nın kötü hissetmesini istemiyorum. Ya hiç dönmezse ve ben karanlıkta yapayalnız kalırsam? Kirpiklerinin arasından köpek yavrusu gözleriyle bana bakıyor. "Bir arkadaş daha ekleyemez misin?" Kabul etmek için ağzımı açıyorum.

"Beklemek!" Cebine uzanıp küçük bir paket çikolata topu çıkartıyor. "Sana iki Malteser'ımı vereceğim. Onlar benim favorilerim."

Çantayı açıp iki küçük top çıkardığında bodrum katının sesi doluyor. Alt dudağını ısırıyor, gözleri kısılıyor, sonra bir tane daha alıyor. "Tamam, sana üç tane vereceğim."

Elini uzatıyor, sonra üç parçayı tekrar çantaya atıyor ve teslim olmuş bir iç çekişle bana uzatıyor. "Eğer arkadaşım olursan hepsine sahip olabilirsin."

Ben alamayınca kucağıma atıyor. "Sana Maltesers'ımı verdim, arkadaşım olmalısın."

Onun komik ifadesine gülümsedim. ikolatasını geri alıp köşede yemek için kaçmanın eşiğinde görünüyor. "Tamam" diyorum.

"Tamam aşkım?"

"Tamam, arkadaşın olacağım." Kıkırdayarak alkışlıyor. "Evet!"

Bir ikolata topu alıp geri kalanını ona ikram ediyorum. "Paylaşabiliriz."

Dişleri alt dudağına batıyor. "Emin misin? Onları sana verdim. Kabalık edip onları geri almak istemiyorum." "Arkadaşlar her şeyi paylaşırlar."

"Gerçekten mi?" "Gerçekten mi."

Maltesers paketini kaptı ve ağzını iki top çikolatayla doldurdu. "Merhaba Gri Gözlü."

"Hmm?" iğnerken parıldayan gözlerini izliyorum. ikolatanın bir kısmı üst dudağına yapışıyor. "Büyüdüğümde sana bir kova Maltesers alacağım."

"Neden?"

"ünkü babam evleneceğin kişiye hediye alman gerektiğini söylüyor."

"Evlenmek mi?" Fısıldıyorum.

"Evet!" Sırıttıyor. "Büyüyünce seninle evleneceğim." "Benimle evlenemezsin."

Yüzü buruşuyor. "Neden?"

"Annem biriyle evlenmek için onu sevmen gerektiğini söylüyor."

"O zaman beni sevebilirsin." Elini havaya atıyor. "Bunun nesi bu kadar zor?" Sessiz kalıyorum. Bu kız deli.

"Merhaba Gri Gözlü." Yaklaştı. "Sana bir kova Maltesers verdiğimde onu benimle paylaşacak mısın?"

Ben gülüyorum, o da benimle gülüyor. Onun kahkahası yağmurlu bir günün ardından doğan güneş ışığı gibidir. Güneş bulutlu gökyüzünden bakıyor.

Onu izlerken, onu her zaman gülerken görmek istediğimi fark ediyorum.

Belki haklıdır. Belki biz büyüdükten sonra onun yakın durması gerekir ki onu her gün böyle gülerken görebileyim.

Gördüğüm en güzel kahkahaya sahip.

"Benimle evleneceğine söz ver." Serçe parmağını uzatıyor.

Ben de benimkini onunkinin etrafına kıvırıyorum. "Söz veriyorum."

11

Aiden

Günümüz

School olmak isteyeceğim son yer.

Ancak her gün uyanıyorum, hazırlanıyorum ve onun geleceğini umuyorum. Umut olayını bile yapmıyorum. Ben bir yapıcıyım.

Birmingham'a gidip dönmediğinden bu yana on üç günden fazla zaman geçti. Rhodes'un bağış toplama etkinliğinden bu yana beş gün geçti.

Tam beş gün uykusuz geceler.

Beş gün boyunca onu düşünürken öfkeli el işleri yaptım.

Benden daha da fazla nefret etmesine neden olmadan onun dünyasına nasıl girileceğini düşünerek geçirdiğim beş gün.

Eğer ülkenin diğer tarafındaysa onu nasıl geri alacağım? Beni dinlemezse ona nasıl ulaşacağım? Partide yüzündeki uyuşuk, kayıtsız ifade, bunu her düşündüğümde hala içimi acıtıyor.

Sonuç olarak, tüm el işlerim acıklı, tatmin edici olmayan bir kurtuluşla sona eriyor.

Elsa yavaş yavaş benden uzaklaşıyor. Bunu ruhuma ve kemiklerime kadar hissedebiliyorum. Dengesiz olduğunda geri adım atamıyorum bile.

Elsa, Queens'le olan ilişkim konusunda o kadar kapalı ki, zaten inandığına aykırı hiçbir şey duymayacak. İnatçı kahrolası kız.

Arabamın kapısını çarparak kapatıyorum ve Nash'in siyah Jeep'ine doğru kısa bir mesafe yürüyorum. Kitaplarını yolcu koltuğundan alırken son derece rahat görünüyor.

Ben daha iyisini biliyorum.

Eğer dün geceyi tepelerde koşarak ve yüzerek geçirdiysem, o da bunu bildiği tek yolla stres atarak geçirdi. Dirseğimi arabasının yan tarafına dayadım. "Küçük bir orospu olmayı bırakacak mısın?"

"Lanet bir fahişe olmayı bırakacak mısın?" Hiçbir tempoyu kaçırmıyor. "Bunun böyle olmadığını biliyorsun, Nash. Sikinle düşünmeyi bırak.

"Böylece?" Yolcu kapısını çarparak kapattı ve yüzünü bana çevirdi, bir eliyle kitaplarını tutuyordu. "O halde neden bana ne olduğunu anlatmıyorsun? Dinliyorum."

"Bana güvenmiyor musun?" "Bunu duymamış gibi yapacağım." Akıllı.

Kendimi bu kahrolası pisliğin içine sokmamın sebebi, Nash'in zekasıydı.

Mücadele ve oyunlar bizim için yaşadık. Bir gün pişman olacağımı hiç düşünmezdim. Kısmen pişmanlık duymadığım için. Ve ayrıca Elsa'nın hayatıma bu kadar güçlü bir şekilde geri döndüğünü görmediğim için. "Elsa'yla konuş" dedim.

"Neden bunu yapayım?"

Yüzünü arabaya vurup nöronlarını parçalamak istiyorum. Ben bunu yapmıyorum.

Nash, Elsa'yı geri almak için elimdeki nadir biletlerden biri.

"Kaçırma olayıyla ilgili ağzını oynattıktan sonra seni her zamankinden daha çok seviyor ve güveniyor." "Öyle yapıyor, değil mi?" Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Pislik güçlü yanlarını çok iyi biliyor. Elsa'ya kaçırılma olayını sadece benden intikam almak için söylemedi, aynı zamanda ona güvensin diye de yaptı.

"Lanet olası bir fahişeye yardım edecek havamda olmamam çok kötü." Omzunu benimkine vuruyor. Çenemi sıkıyorum ve onu omuzlarından tutuyorum. "Sana bir borcum olacak."

Duruyor ve yavaşça arkasını dönüyor.

Nash, kimseye bir bok borçlu olmayı sevmediğimi bilir. Bu çok ciddi bir önlem. Ona ilk hamleyi yapıp saldırma şansını veriyorum.

"Bunu bitireceksin." Omuzlarını dikleştiriyor, böylece burun buruna duruyoruz. "Hepsini." "Yakında."

"Ve sen de bana onunla aranın ne olduğunu anlatacaksın." "Anlaşmak."

Üzgünüm, üzgünüm Queens. Seni uyardım. Artık tek başınasın.

Daha iyi bir insan olsaydım ona bir uyarı mesajı gönderirdim ama göndermiyorum. Ayrıca bu Jonathan'ı bana bildirmemesinin intikamı.

Günler sürebilir ama her zaman aidatımı öderim. "Onunla ne zaman konuşacaksın?" Soruyorum. "Yaptıktan sonra."

"Onunla kendim konuşabilseydim, bunu benim için yapmanı istemezdim."

"Elsa bizim gibi değil. Bunu doğrudan senden ve Silver'dan duyması gerekiyor, yoksa inanmaz."

"Benimle konuşmadı."

"Hakediyorsun."

"Nash," diye uyardım alçak sesle.

"Sadece söylüyorum. Bağışlanmayı isteyin ve ona ne kadar berbat olursa olsun gerçek duygularınızı gösterin. Knight, Astor ve ben onunla bütün gün konuşabiliriz ama eğer senden uzaklaşırsa onu geri getiremeyiz." "İlişkiler konusunda ne zaman uzman oldun?"

"Madem sen saçmalamaya devam ediyorsun." Binaya doğru ilerlemeye başlıyor. "Antrenmana gelin ve gerçek bir çaba gösterin, yoksa Koç'tan sizi kenara çekmesini istemek zorunda kalacağım."

Küçük -

"Ah." O gülüyor. "Takıma ilginç bir isim daha eklendi" Eğer umurumdaysa siktir et.

Okulun koridorunda yürüyoruz. Jimnastik ve atletizm takımlarından kızlar bana kirpiklerini kırıştırıyorlar. Elsa ortadan kaybolduğu için bir şansları olduğunu düşünüyorlar.

Eğer yapabilseydim onlara acırdım.

Elsa'dan önce kimse yok, ondan sonra da kimse yok. O bir değişmez ve yakında herkes bunu bilecek. Elsa da dahil.

Astor bize katılıyor ve son başarısı ve gelecek oyun hakkında sohbet ediyor ama ben onu filtrelemiyorum. Uykusuzluktan başım ağrıyor. En son uyuduğumdan bu yana üç gün geçti ve hala yere yığılamadım. İnsanları karikatür olarak görmeye bu kadar yaklaştım.

Beklemek. Bu onların günlük görünüşleri.

"Peki Kral." Astor bir kolunu benim omzuma, diğer kolunu da Nash'in omzuna doluyor. Kolunu kaldıracak ya da kırmakla tehdit edecek enerjim bile yok.

Ellie'den ne zaman özür dileyip onu geri getireceksin? Hmm? Hmm?" Ona baktım.

"Knight ve ben çiçekler, çikolata ve pisliklerle dolu bir araba hazırlayabiliriz."

Elsa çikolatayı sevmiyor. Maltesers hariç. Acaba ona o küçük çikolata toplarını verirsem bir şeyler hatırlar mı? "Şarkı bile söyleyebilirim." Parmaklarını şıklatıyor. "Beklemek! Geçmişa tavşanı fahişeleri! Ellie bunlara bayılırdı.

Haklı mıyım yoksa haksız mıyım?" "Asla haklı değilsin Astor," diyorum ona.

Nash, "Ve her fikre Geçmişa tavşanı fahişeleri sokmayı bırak," diye araya giriyor.

"Fais chier, connards. Birinin fantezilerimi kabul etmesi gerekiyor yoksa kendimi kandıracağım. Ayaklarım kendi isteğiyle duruyor.

Sarı saçları göz kamaştırıcı bir zarafetle ince omuzlardan aşağı doğru süzülüyor. Elsa, karanlıktaki bir ışık gibi, Van Doren ve minik bir kızla birlikte koridorda yürüyor.

Yanında ışık getirdiğinde bodruma geri itildim. Gerçekten.

Mecazi olarak.

İçimde onun için atan bu şey sınırsız.

Ona bakmayı bırakamıyorum. Elektrik mavisi gözlerine, ısıltılı yüzüne ve benim olan o öpülesi dudaklarına. Büyük M harfiyle tamamen bana ait.

Ve şimdi geri döndü.

Bu sefer bizi yalnızca ölüm ayırabilir.

12

Elsa

Babam RES'e geri dönmemize izin verdi. Şok edici, biliyorum.

Rhodes malikanesinde yaşananlardan sonra onun RES'e her zamankinden daha fazla karşı çıkacağını düşündüm. Ancak oturduğumuzda ona bu yılı okulumda bitirmek istediğimi söylediğimde itiraz etmedi. Ve mutluyum. İlk etapta okulu bırakmayı düşünmek bile aceleye geldi.

Kaçmayı ve saklanmayı bıraktım.

Koridorlarda başım dik yürümem gerekirken ortadan kaybolmayı bıraktım. Yanlış hiçbir şey yapmadım.

Babamın anlaşması, Rodos projesine hazırlanmak için Londra'da olması gerektiği gerçeğiyle ilgili olabilir. Knox tamamen RES'e geri dönmekten yana. Birmingham'daki önceki okulu çok sıkıcıydı; yine onun sözleri, benim değil.

Teal bu hareketten pek memnun değil. Sadece personel dışında Birmingham'da kimse kalmadığı için geldi. Babamın Londra'daki evi Ronan'ın mahallesine yakın. Teyzemle amcamın evinden biraz uzakta ama bugün onları ziyaret edeceğime söz verdim.

Teal, Knox ve ben koridorda sınıfımıza doğru yürüyoruz. Girişte güçlü ve gösterişli bir şekilde duran Aiden'a

odaklanmamaya çalışıyorum. Her iki eli de cebinde, bu da kendini bir şey yapmaktan alıkoyduğu anlamına

geliyor - ne, bilmiyorum.

Sanki kalabalık koridordaki tek kişi benmişim gibi beni izliyor. Gözlerindeki ilgi insanı felç ediyor, hatta boğuyor. Bakışları beni yakından, o kadar yakından

inceliyor ki, sanki yüz hatlarımı, omzumun kıvrımını ve köprücük kemiğimin çizgisini yeniden öğreniyormuş gibi.

Neredeyse... benim gerçek olduğumdan emin oluyor. Bir zamanlar bana o bakışı attı.

Çocukluğumuzda mıydı?

Kendi içimde sallanıyorum. RES'e geri dönmüş olmam, Aiden'a yeniden bulaşacağım anlamına gelmiyor. Geri dönmemin onunla hiçbir ilgisi yok, tamamen kendime verdiğim değerle ilgisi var.

RES'te notlarım, atletizm antrenmanlarım ve arkadaşlarım var. Aynı zamanda Aiden ve zorbalarım da var.

Eh, her yerin avantajları ve dezavantajları vardır.

Aptal geniş omuzlarını ve gülünç uzun bedenini görmezden gelerek, hızla yanından geçtim. Bir gün onu çekici bir piç olarak görmekten vazgeçeceğim.

Çekici olsun ya da olmasın, onun yörüngesine geri dönmeyeceğim.

Bu benim çekiciliğimden veya hislerimden daha fazlası. Bu benim değerimle ilgili. Diğer kadın olmaktan daha iyisini hak ediyorum.

Ben sadece bir piyon olmaktan daha iyisini hak ediyorum. Ben ondan daha iyisini hak ediyorum.

Knox, Teal ve ben yan yana oturuyoruz ve Knox'un, Agnus'un onu bedavaya yardım etmesi için nasıl kandırdığını anlattığını dinliyorum.

Aiden içeri giriyor ama oturmuyor, bunun yerine girişin yanında kalıyor. Başımı kaldırmadan bile beni yakından izlediğini hissedebiliyorum.

Bir parçam ona karşılık vermek istiyor. Parıltı savaşı için o parıltıya katılmak istiyorum. Beni görmesini görmek istiyorum.

İhanet, öfke ve acı.

Ama o bu duyguları beni yeniden incitmek için kullanacak. Aiden ve onun lanet oyunları yüzünden incinmekten bıktım artık.

"Ellie!" Ronan masamın üstüne atlıyor, neredeyse kalemlerimi yere düşürüyordu. Ben de tam King'e seni nasıl geri getireceğimi anlatıyordum. Şarkı söylemeyi bile teklif ettim."

Teal benim tarafımdan homurdanıyor.

Ronan ona sırtıyor ama bu sahte. Ronan'ın sahte bir şey yaptığını görmek nadirdir, o atlılar arasında en dürüst olanıdır. "Bir sorun mu var, anne?"

Etrafımı araştırıyor. "Birinin konuştuğunu duydun mu Elsa?"

Ronan eğilip fısıldadı: "Geri döndüğüne sevindim ama bu ucubeyi neden getirdin?" Teal, "Bunu duydum," dedi.

Masum numarası yapıyor. "Birinin konuştuğunu duydun mu, Ellie?"
Gülümseyerek başımı sallıyorum.

Ronan'ın herkese karşı pasif saldırganlık göstermek için kendi yolundan çıktığını ilk kez görüyorum. Arkadaşları dışında genellikle yüzleşmekten kaçınır. Ama sanırım, tıpkı futbolda olduğu gibi, Ronan saldırıya uğradığında iki kat daha fazla çaba harcıyor.

Sonuçta o Ölüm.

Bayan Stone içeri giriyor. Geriye kalan tüm sohbetler sona erer ve herkes yerine oturur.

Bütün ders boyunca ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Konsantre olmam gerekiyor ama dikkatim sürekli beni şahin gibi izleyen birine dönüyor.

Arkamı dönmeden, bulutlu bakışlarının karardığını ve bana sabitlendiğini hissedebiliyorum. Sol gözündeki seğirmeyi ve keskin çenesinin gerginliğini neredeyse görebiliyorum.

Nihayet gün bittiğinde Kim bizi kahve içmeye davet ediyor. Knox bunu destekliyor ve Teal'i de gelmeye zorluyor.

Teyzem ve amcamın ziyareti bitene kadar onlarla kalmayı kabul ettim. RES'ten çıkmadan önce tuvalete gitmek için kendime izin veriyorum.

Ellerimi yıkarken tezgâhların birinden şiddetli bir inip çıkma sesi geliyor. Ellerimi kuruladıktan sonra geride kalıyorum.

Yardıma ihtiyacı var mı?

"Sorun değil. İyi olacak." Tezgahtan dışarı çıkarken tanıdık ses şarkı söylüyor. İkimiz de donuyoruz.

Silver orada duruyor, saçları darmadağın ve üniforması sanki yataktan atılmış gibi darmadağın. Beni görmemiş gibi davranarak ağzının kenarını siliyor ve musluklardan birine yöneliyor.

Yüzüne su çarpıyor. "Hiçbir şey görmemişsin gibi davran."

"Senin hayatın benim için önemli değil Silver."

"O zaman sorun yok. İyi konuşma." Yanımdan geçip gitmeye başlıyor.

"Beklemek." Onu kolundan tuttum.

Etrafında sallanıyor, eli orta bölümünü sarıyor. "Ne yapıyorsun?"

Gözlerindeki korku doğrudan göğsüme çarpıyor. Kolunu bırakıp geri adım atıyorum. "Sana zarar vermeyeceğim."

Beni şüpheyle süzüyor ama hareket etmiyor.

"Sen..." Boğazımı temizledim. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Silver'ın kocaman mavi gözleri genişliyor, benim hissettiğim kadar şaşkın görünüyor.

Silver'a yardım teklif edeceğim bir günün geleceğini hiç düşünmezdim. Sanırım o kadar da canavar değilim. "H-hayır." Bir adım geri gidiyor, sonra duruyor. "Buluşma'ya katılmak istemedim. Üzgünüm."

Ve sonra banyodan dışarı çıkıyor.

Bir süre orada durup aklımı başıma topladım. Silver az önce benden özür mü diledi?

Ayrıca Meet Up'ta olmak istememekle ne demek istiyor? Orada olması ya da olmaması onun Aiden'la nişanlı olduğu ya da Aiden'ın bunu benden sakladığı gerçeğini değiştirmiyor.

Zaten önemli değil.

Bittiğinde değil. Ancak ilk etapta başlamadı. Başından beri haklıydı. Aiden başından beri asla benim olmadı. O onundu.

Kaşıntı cildimin altından başlayıp tüm vücuduma yayılıyor. Ellerimi tekrar yıkayıp kurutuyorum. Kapıyı açtığımda biri beni içeri itiyor.

Çığlık atıyorum ama bir el tüm sesi yutuyor. Banyo kapısı büyük bir gürültüyle kapanıyor. Beni döndürüyor. Bakışlarım Aiden'ın metalik gözleriyle buluştuğunda sırtım ona çarptı. Çığlık atıyorum.

13

Elsa

Hareketsiz kalıyorum.

Tamamen.

Tahta gibi.

Kalbimdeki savaş alanına rağmen. Bütün savaşlar benim aptal, kusurlu kalbimde başlıyor. Çılgılığım kesiliyor.

Aiden'in eli ağzımı kapattığında çılgılık atmam işe yaramıyordu. Gücü birleşik bir tabur gibidir; tehlikeli ve yıkıcı. Tüm vücudu beni kapıya hapsederken göğsünün sertliği göğüslerimi eziyor. Kalp atışlarını hissedebiliyorum, gürültülü ve öfkeli. Elimi uzatıp nabzını parmak uçlarımda hissetme isteği duyuyorum. Normal, sağlıklı nabızı. Onu insan yapan tek şey.

Boştaki eliyle iki bileğimi de yakalayıp başımın üstündeki kapıya çarptığında bu ayartılma duygusu benden uzaklaşıyor.

Ses beni yarattığım sersemlikten kurtarıyor. Bu sahne tanıdık.

Aiden istediğini elde edemediğinde kendi hakimiyetini kurmaya başvuruyor. Bu onun çok iyi oynadığı itme ve çekme oyununun bir parçası. İçinde olacağım tek şeyin bir piyon olacağı bir oyun.

Her zaman kaybettiğim bir oyun.

"Tekrar hoş geldin tatlım," diye mırıldandı o cızırtılı, ürpertici sesiyle.

Sesine asit atmanın ve kulaklara bu kadar hoş gelmesini engellemenin bir yolu var mı?

Eliyle kapattığı dudakları ağzımdan birkaç santim uzaktaydı. Tehdit mi, yoksa söz mü, bilemiyorum.

"Kaçmayı bitirdin mi?" Başparmağı şehvetli bir ritimle yanağımı okşuyor. Yukarı ve aşağı, tenin tene değdiği bir ninni gibi.

Bir anlığına dokunuşunda kayboldum. Onun yakınlığında. Onun kokusunda. Lanet olsun onun kokusuna.

Acı ve zevk gibi kokuyor. Aynı anda tatlı ve acı.

Onu özlemediğimi söylersem kendime yalan söylemiş olurum ve bir daha kendime yalan söylemeyeceğime söz verdim.

Onun çıldırtıcı dokunuşunu ve o hararetli bakışını özledim. Onun öpücüklerini ve benim için yaptığı banyoları özledim. Kokusunu ve kaba sözlerini özledim.

Ama en önemlisi onu özledim. Adam, canavar.

Gerçi hepsi boşuna. Onu ne kadar özlesem de bu onun yaptıklarını silmiyor. Bu başından beri onun masasında

bir piyon olduğum gerçeğini değiştirmiyor.

Bu yüzden kaynayan öfkeye, nefrete ve acıya tutunuyorum. Sadece bir oyun olduğumun söylenmesinin ne kadar boş bir duygu olduğuna tutunuyorum.

Onunla dövüşme ve ona küfürler savurma isteği içimde küllerden çıkan bir anka kuşu gibi uyanıyor. Kaslarım kavgaya, düelloya hazır olarak kasılıyor.

Ancak dilimi ısııyorum. Yüzleşmek ona yalnızca benim üzerimde avantaj sağlayacak.

Ona istediğini vermek yerine, elini gevşetiyorum ve bakışlarımı indirerek göz temasını kesiyorum. Onu ve onun metal bakışlarını, uğursuz yüz hatlarını ve darmadağınık saçlarını siliyorum.

"Bana bak." Yapmıyorum.

Banyonun sessizliğinde beni izliyor. Sanki kafatasımın tepesinde onu kesip açacak iğneler varmış gibi hissediyorum.

Sessiz savaş dakikalarca hatta saatlerce sürüyor. Orada duruyorum, siyah ayakkabılarımı izliyorum ve kafamı Sun Tzu'nun felsefi taktikleriyle dolduruyorum.

Savaşın en üstün sanatı, düşmanı savaşmadan bastırmaktır.

Sessizlik benim tek silahım ve onu sonuna kadar kullanacağım. Bu sessizlik ne kadar boğucu olsa da. Sessizlikte Aiden ağzımı bıraktı. Çığlık atmıyorum. Kutsal sessizliği sanki hayatım buna bağlıymış gibi koruyorum.

İki sert parmağıyla çenemi tutup başımı yukarı kaldırmaya zorluyor. "Lanet olsun bana bak." Beyaz ışıklı tavana bakıyorum.

"Elsa," diye homurdanıyor, sesi karanlık bir vaat gibi etrafımızda yankılanıyordu. "Beni zorlama." "Bana en kötüsünü göster," dedim düz bir ses tonuyla.

Dudakları benimkilere çarpıyor. Ağzımı kapalı tutuyorum. Beni öpmek istiyorsa dudaklarımı ısırması gerekecek.

Ağzıma doğru homurdanıyor ve hassas tenimi kemiriyor. Ben açmıyorum.

Onun içeri girmesine izin vermiyorum.

Öfkeye ve acıya tutunuyorum. Öfke ve acı, vücudumun ona verdiği tepkiyi görmezden gelmeme izin veriyor. Öfke ve acı onun dokunuşuyla beni uyuşturuyor.

Aiden geri çekildi ama bileklerimi bırakmadı. "Benimle bu oyunu oynamak istediğinden emin misin?" Birşey demiyorum.

Şu anda güvenli bir şekilde uyuşmuş bir halenin içinde sıkışıp kaldım. Eğer bir şey söylersem buranın sunduğu sığınağı kaybedeceğim.

Aiden eteğimi yukarı çekiyor. Hava çıplak bacaklarıma çarpıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Güçlü avuç içi amımı erkek şortumun üzerinden kavırıyor.

Nefesim kesiliyor, göğsüm sanki yüz metrelik bir koşuyu yeni bitirmişim gibi inip kalkıyor. Ayakkabılarımın içinde ayak parmaklarım kıvrılıyor. Aiden'in kafasının ötesindeki duvardaki hayali noktaya bakıyorum.

Sana yalan söyledim.

Nişanlısı var.

Sen diğer kadınsın.

İki ince parmağını erkek şortumun altına sokup kıvrımlarıma sürtüyor.

"Hmm, ıslak değilsin." Onun karanlık sesi benim ilahilerim aracılığıyla kulaklarıma ulaşıyor. "Bu bir meydan okuma mı, Frozen? Seni ıslatmamın ne kadar süreceğine bahse girmek ister misin?"

Mantrayı sessizce tekrarlayarak görünmez noktaya bakmaya devam ediyorum. O benim sözlerimi hak etmiyor. O hiçbir şeyi hak etmiyor.

Aiden klitorisimin etrafında dönerek şişmiş göbek kısmıyla yavaşça dalga geçiyor. Eğer ona odaklanmazsam hiçbir şey hissetmeyeceğim.

Hiçbir şey.

Kulağımın yanında, "İslanacaksın," diye gürlüyor, ses doğrudan içime vuruyor. "Senin meydan okumanı siktiğimde sikimi ıslatacaksın."

"Ya da bana tecavüz edip kanı kayganlaştırıcı olarak kullanabilirsin." Aiden durdu, parmakları kıvrımlarımın üzerinde dondu.

Arkasına yaslanıp beni dikkatle izliyor. Dikkatli bir şekilde. Taş gibi.

Bu sefer bakışlarıyla karşılaştım. Bazen sonsuz bir boşluk gibi görünen o bulutlu, uğursuz gözlerle karşılaşıyorum. Gidip bir daha dnmeyeceğiniz yer.

Yüz ifademi görmesini istiyorum. şu anda neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yok ama umarım öfke ve nefretle doludur. Umarım bize bunu yaptığını görür.

Bizi kırdı.

Kır beni.

Beni seçtiğini söyledi ama asla semedi.

Tam olarak değil.

Onun tercihi her zaman soyadı 'Queens' olan bir Barbie bebek olmuştur.

"Sana bunu yapacağımı mı sanıyorsun?" Sanki kızgınmış gibi sorusunu açıkça ifade ediyor.

"Daha kötüsünü yaptın. Zihinsel ve duygusal olarak tecavüze uğramak, fiziksel olarak tecavüze uğramaktan daha kötü."

İçtenlikle söyledim. Eğer bana en kötüsünü gösterirse ondan sonsuza kadar nefret edebilirim. Onu, dokunuşunu ve kahrolası kokusunu hayal etmeyi bırakacağım.

Aiden sanki aklımı okumuş ve her zamanki gibi buna karşı çıkmaya karar vermiş gibi cinsiyetimi ve bileklerimi serbest bırakıyor. Kollarım cansız vücut parçaları gibi iki yanıma düşüyor.

Kapıdan ayrılmıyorum. Daha da geri adım attığında bile.

Yüzü kayıtsız kalıyor ama konuştuğunda sesi bana bir kış gecesindeki gök gürültüsü gibi çarpıyor. "İyi oynadın Elsa. İyi oynadın."

"Tamam mısın?"

Gülümsüyor ama bu ne alay ediyor ne de zafer ifade ediyor. En saf haliyle bir meydan okumadır. "Daha yeni başladım."

"Vücudumu istediğin kadar kullanabilirsin ama seni asla affetmeyeceğim Aiden."
"O zaman sana dokunmayacağım."

Gözlerim genişledi.

Belki de kulaklarım hasar görmüştür çünkü az önce Aiden'in bana dokunmayacağını söylediğini duyduğuma yemin edebilirim.

En güçlü silahı her zaman fiziksel korkutma olmuştur. Lanet olsun, bugün hariç, her zaman onun elinde ahlaksız bir belaya dönüştüm.

Gözlerimi kısıyorum. "Bu bir söz mü? Bana dokunma, yani." "Beni affedene kadar seni becermeyeceğim."

"Bu asla demek oluyor."

"İnan bana tatlım. Gerçeği öğrendiğinde, bunun için yalvaracaksın. Teyzem ve amcamla akşam yemeği hiç bu kadar garip gelmemişti.

Teyzem etrafımda yumurta kabukları üzerinde yürüyor ve amcam sanki gerilimi dağıtmak için ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi görünüyor.

"İlaçlarını alıyor musun?" Teyzem karidesleri kesip tabağıma koyarken soruyor.
"Yakında Dr Albert'la randevun var, o yüzden kalori alımına dikkat etmelisin ve..."

"Blair," Amca onun sözünü kesiyor.

"Sağ." Tapınağına dokunuyor. Artık Ethan'la birliktesin. Bu beni ilgilendirmez. Eski alışkanlıklar zor ölür sanırım. En azından randevunu aldı mı? Ona tüm tarihleri renk kodlu e-postayla gönderdim. Testler ve istişareler var ve..."

"Blair." Amca onun koluna dokunuyor. "İyi iyi. Hadi sadece yemek yiyelim."

Ama sadece yemek yemiyor. Teyzem aslında tüm masayı tabağıma boşaltıyor.
"Çorbayı unuttum." Ayağa kalkıyor. "Bir şeyi unuttuğumu biliyordum."

"O iyi mi?" Amca mutfağa kaybolduktan sonra soruyorum.

"Yeni değişikliğe alışması için zamana ihtiyacı var. Onun için kolay değil." Başımla onayladım.

Amca boğazını temizliyor. "Blair, Abigail konusunda kendini her zaman suçlu hissetmişti ama bunu göstermedi. Senden onu affetmeni istemiyorum ama en

azından anlamaya çalışabilir misin? Geçen gün Birmingham'a giden yol boyunca titriyordu. Buradan tutkuyla nefret ediyor.”

Ellerim atal ve bıçağın üzerinde duruyor.

Onunla ilişki kurabiliyorum. Seni travmatize eden bir yere geri dönmek kolay değil. Birmingham'daki evimizde kaldığım süre boyunca hiç tam bir gece uykusu çekmedim.

Bodrumdan bahsetmiyorum bile.

Hala kulenin uzak ucunda, yaklaşmam ve kanlı anıları hafifletmem için benimle alay ediyor.

Dr Khan, travmanın başladığı yeri tekrar ziyaret etmenin bilinaltımı tetikleyebileceğini söyledi. Babam ayrıca bodrumda artık istediğim zaman açabileceğim bir parmak izi kilidi bulunduğunu söyledi.

Gerçek şu ki o bodrumdan korkuyorum.

Orada ne olduğunu öğrenmekten korkuyorum. Eğr o çizgiyi aşarsam asla geri dnemem. Bunu kanıtlayacak yara izim var.

Belki, sadece belki, annem hakkında daha fazla korkunç şeyler öğrenmek istemiyorum.

"Ye, balkabağı." Amcam bana en sıcak gülümsemesini sunuyor. "Bütün gününü bu akşam yemeğini hazırlamakla geçirdi."

Boğazımdaki tıkanıklığı yutarak karidesten bir ısırık alıyorum. Ağızımın çatısındaki yapışkanlıktan tat almak çok

zor.

Teyze orbayla geri dönüyor, sanki ağılıyormuş gibi gözleri ıslak. Sanki doğrudan kalbime bir ok atıyormuşum gibi.

"Teyze..."

"En sevdiğin." Sözümü kesti, sonunda sesi titriyordu. "İyi bir ebeveyn olmayabilirim ama en azından senin sevdiğin şeyleri pişirebilirim."

"Sorun değil teyze. Travmanın nasıl bir his olduğunu anlıyorum." Onunla tekrar yüzleşmeden önce kuağıma baktım. "Her şeyin suçunu sana yklememeliydim.

Annem hastaydı. Sen orada olsaydın bile pek bir şeyin değişeceğini sanmıyorum."

Ağzı açık kalıyor. "Elsa..." "Özür dilerim."

"HAYIR. Özür dilerim tatlım." Eğilip beni bir anne gibi kucaklıyor. Hava sıcak ve pamuk şekeri ve yaz gibi kokuyor. "Başımdan beri orada olmadığım için üzgünüm. Ben çok üzgünüm."

Ben de.

Normal bir annenin çocuğu olarak doğsaydım nasıl hissederdim?

Sanırım hiçbir zaman bilemeyeceğim. Kabul etsem de etmesem de annem bir canavardı. Ben o canavarın kızıyım.

Şimdi savaşıp savaşmayacağıma ya da onu kucaklayıp kucaklamayacağıma karar vermem gerekiyor. Annem gibi çocukları hapse atıp onlara işkence eden biri mi yoksa babam gibi onları özgür bırakan biri mi olduğuna karar vermem gerekiyor.

Ölüm ya da yaşam.

Karanlık ya da umut.

Teyzeme kollarımı doladığımda tam olarak kim olmak istediğimi biliyorum.

14

Elsa

Sonraki hafta Aiden beni yalnız bırakmıyor.

Öğle yemeği sırasında özel yemeğimi bırakıyor. Hiçbirini yemiyorum, öğle yemeği kutularını tercih ediyorum ama o yine de getirmeye devam ediyor.

Antrenman sırasında da oradaydı, bana su ve sporcu içeceğini veriyordu. Benimle kaç kez konuşmak istediğini saymayı bıraktım ve reddettim.

Beni okuldan sonra eve bırakmayı teklif ediyor. Ben bunu reddediyorum ve onun yerine Knox'la gitmeyi seçiyorum.

Bunu yaptığımda çenesi kasılıyor ve sol gözü seğiriyor. Açıkçası bundan hoşlanmıyor ve beni birden fazla kez zorla sürüklemesini bekliyorum.

O yapmıyor.

Koridorda yollarımız her kesiştiğinde beni sakinleştirici bir yoğunlukla izliyor. Havama el koyuyor ve ulaşamayacağı bir yere koyuyor. Beni bir köşeye çekmesini, oyunun bittiğini duyurmasını ve sadist, baskıcı yöntemleriyle bana kime ait olduğumu öğretmesini bekleyerek sık sık kasılıyorum.

Bunların hiçbirisi olmadı.

Bu garip.

Hayır. Silahsızlandırıyor.

Onun hoş ve alçak tarafı beni korkutmaya başlıyor.

Aiden alçaklık yapmaz. Aiden izinsiz alıyor ve arkasında felaket bırakıyor.

Geceleri onun gerçek olabileceğini, belki de gerçekten değişmiş olduğunu düşünerek bir o yana bir bu yana dönüp duruyorum. Sonra onun kim olduğunu, ne olduğunu hatırlıyorum ve bu düşünceleri hızla bastırıyorum. Aiden gibi insanlar değişmez. Yüksek ve güçlü kaideleri üzerinde eğilemeyecek kadar rahatlar.

Bütün bunlar, beni tekrar becerebilmesi için ona güvenmemi sağlamaya yönelik başka bir hile olsa gerek. Bu kadar aptal olmaktan bıktım.

Oynatılmaktan bıktım.

Neyse ki onu Silver'la birlikte okul koridorlarında zar zor gördüm. Ama kapalı kapılar ardında neler olduğunu kim bilebilir?

Umurumda değil. "Geliyormusun?"

Teal'in sesiyle günümüze geri döndüm. Siyah cilalı tırnaklarını incelerken her zamanki sıkılmış ifadesini takınıyor.

"Evet!" Kim kolumu tutuyor. "Hadi gidelim."

Bunu kabul ettiğime inanamıyorum ama yine de Knox beni kandırdı.

Görünüşe göre futbolla ilgileniyor ve Elitlere kabul edilmiş. Teal ve Kim onu oynarken görmek istedi.

Futbol sahasından iki metre uzakta olmayı sevmiyorum.

"Seni matematikte yendim. Bana borçlusun Ellie.

Ve böylece Knox antrenmanı izlemem için bana şantaj yapmıştı. Teal, Kim ve ben birlikte sahaya doğru yürüyoruz.

“Size söylüyorum, takımımız çok iyi. İlk görüşte aşık olacaksın.” Kim kolunu Teal'inkiyle birleştiriyor. Teal, "Aşk kaybedenler içindir" dedi.

"Komiksin," diye gülüyor Kim.

Teal'in şaka yaptığını düşünüyor ama ben öyle olduğundan şüpheliyim. Teal'in eksantrik bir kişiliği ve çok tuhaf bir mizah anlayışı var. Bazen o söyleyene kadar bunun bir şaka olduğunu anlamıyorum.

Knox'un ikizi olması ise daha da tuhaf.

Kim, Teal'in 'çok havalı' olduğu için bizim çevremize ait olması gerektiğine karar verdi.

Kim sadece rock yıldızlarının havalı olduğunu düşünüyor. Teal'le bu kadar hızlı anlaşabilmesi başlı başına bir mucize. Teal bile ondan hoşlanıyor gibi görünüyor. Geçen gün ona bir fincan kahve ikram etti ve Teal hiçbir şey teklif etmiyor.

Tellere ve oyunculara yaklaştığımızda sinirlerim tavan yapıyor. Sanki doğrudan savaş alanına yürüyormuşum gibi.

Teal çevresini izliyor ve atlıların fangirl'leri olan birkaç kız fışkırmaya ve ciyaklamaya başlayınca duruyor. “Demek burası gençlerin beyin hücrelerini öldürmeye geldikleri yer.”

“Ruh hali katili olmayın.” Kim'in yeşil gözleri oyunda kaybolurken parlıyor.

Elit takımlar iki takıma ayrılmıştır. Yarısi mavi forma, diğer yarısi ise neon sarı forma giyiyor. Aiden ve Cole mavi takımda. Xander, Ronan ve Knox sarı takımda oynuyor.

"Git, Ronan!" Kim topu alıp kaleye doğru koşarken bağırıyor.

Cole ona sonsuz bir zarafetle müdahale ediyor ve kontrolü geri alıyor. Ronan küfrediyor ama savunmak için fırtına gibi koşuyor.

Ama çok geç.

Cole ofsayt tehlikesi yaşamadan son iki defans oyuncusunun arkasındaki Aiden'a pas veriyor. Topa bir kez dokunuyor ve ardından gol atıyor.

Onun muzaffer ifadesini izlemeden edemiyorum. Hareketlerinin kolaylığı. Gri gözlerindeki ısıltı. Daha fazlasına duyulan ihtiyaç.

Bundan keyif alıyor. Futbol oynamaktan gerçekten keyif alıyor.

Zorluk yüzünden olsa gerek. Aiden, her adımda test edilmeyi seven bir tip ve futbol oynamak onun bazı arzularını gideriyor. Özellikle de atlılar gibi değerli rakiplere karşıysa.

Cole saçını karıştırdı ve geriye doğru koştu, bu gole yaptığı asistten dolayı övgüyü hak etmiyor.

Cole ve Aiden'in takım oyununun efsane olduğunu söyleyenler yanılmıyor. Bu asist telepati gibiydi. Cole'un pas vermeden önce başını kaldırmasına bile gerek yoktu.

Orta sahaya dönerken Aiden'in gözleri benimkilere kilitlendi.

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Bulanık gözlerine ulaşan gerçek bir tane.

Dünya bir anlığına değişiyor ama ben ayaklarımı geniş açarak sallanmayı reddediyorum. Onun için geldiğimi düşünüyor olmalı.

Dokuz numarayı giyen Knox'u görüyorum. Bunun dokuz canı olduğu için olduğunu söyledi salak. "Git, dokuz!" Çılgık atıyorum.

Aiden'in gülümsemesi düştü. Yüz hatlarının koyulaşması en hafif ifadeyle endişe verici.

Aiden'in antrenmanlarına veya maçlarına katılma isteğini hiçbir zaman yerine getirmedim ama bugün geldim. Knox'un numarasını söylediğim anda onun yüzünden burada olmadığımı anladı.

Eğer ruhumun bir kısmını öldürmeseydi üzülürdüm.

"Aldırma, Ronan!" Kim var gücüyle bağırıyor. "Bu sende var, on üç." Göğsüne hafifçe vurarak bize sırtıyor.

Teal, "On dokuza git sanırım" diyor.

Hem Kim hem de ben ona aval aval bakıyoruz. Az önce Xander'in numarasını aradı. "Ne?" Telefonundan başını kaldırıp bakıyor. "Knox'un takımında değil mi?"

"Evet ama Knox'un takımında on oyuncu daha var." Kim gözlerini kısıyor. "Neden o?" Teal omzunu kaldırıyor. "Neden o değil?"

Kim ona anlaşılmaz bir bakış attı ve tekrar oyuna odaklandı.

Mavi takım yine atakta. Yanımızdaki kızlar Aiden'in on bir ve Cole'un yedi sayısını bağırarak söylüyorlar. Bu sefer Ronan topu çalar ve Xander'a kararlı bir pas verir ve Xander Knox'a doğru tek dokunuşta bulunur.

Knox son hızla koşarken üçümüz de parmak uçlarımızda yükseliyoruz. Aiden ona arkadan saldırdığında şut atmak ve gol atmak üzereydi.

Zor.

Önce Knox yere kafasıyla vuruyor.

Seyircilerden ve hatta yardımcı antrenörlerden toplu bir nefes sesi geliyor.

"Knox!" Teal telleri söküp sahaya koşmaya hazır.

Knox, daha yapamadan ayağa kalkıyor ve yaralanmamış gibi görünüyor.

Hakem penaltı düdüğü çaldığında takım arkadaşlarına gülümsüyor. Ronan bile saçını karıştırıp onu bir kardeş gibi kucaklıyor.

Aiden'a baktım. İfadesiz bir yüzle orta sahaya doğru yürüyor ama yüzeyin altındaki gerilimi durduğum yere kadar hissediyorum. Donuk, vahşi bir hayvan gibi tenimi yalıyor.

"On bir numaranın sorunu ne?" Teal'in bakışı benimkine benziyor. Kim, "Kıskanıyor" diyor.

"Kim!" tıslıyorum.

"Ne? O. Kral savunmak için geri dönmez. Sen Knox'un numarasını aradıktan sonra geri dönmesi tesadüf değil." "Her neyse."

"Bana Knox'un üvey kardeşin olduğunu ona söylemememi söylemiştin. Kabul et Ellie. Onun kıskanmasını istiyorsun."

"Hayır, istemiyorum." "Evet, doğru."

"Kardeşimi bu işe karıştırma." Teal aramıza bakıyor. "O bir salak ama pervasız. Onun bu King denen herifle düşman olmasını istemiyorum."

Teal'le konuşurken ses tonumu yumuşatarak, "Endişelenme," diye konuştum. "Ben de Knox'un bu işe karışmasını istemiyorum."

"Elbette." Öfkeyle telefonuna yazıyor. "Onbir bir Kral ve onlar babamın amansız düşmanları."

Sanki Rhodes'taki bağış toplama etkinliğinde babamla Jonathan arasındaki savaş ilanını unutabilirdim. "Buradan çıkıyorum. Seni otoparkta bekleyeceğim." Duruyorum. "Bana katılmak ister misin Teal?" "Burada iyiyim."

Bu tuhaf. Bütün bu yazılara rağmen oyunu izlemeye dikkat etmediğini sanıyordum.

Otoparka gidip Kim'in arabasına yaslanıyorum. Tarih kitabımı alıp bugünkü derste öne çıkan bazı noktaları okudum.

Düşüncelerim Aiden'ın Knox'la nasıl mücadele ettiğine dönüyor. Eğer bu saçmalığı yapmaya devam ederse onunla biraz konuşmam gerekecek.

Takımda Knox'a zorbalık mı yapacak?

Cole'a ve Koç Larson'a izin vermeyeceklerine güveniyorum ama Aiden'ı asla bilemezsiniz. Sırf yapabildiği için herkesin hatalı olduğunu kanıtlama alışkanlığı var.

Soldaki birkaç araba sırasının arasından alçak bir kadın sesi, "Geri çekilin," diye ulaşıyor. "Sessizliğimi zayıflıkla karıştırma."

Gümüş.

Bu onun sesi.

Merakla kitabımı sırt çantama koydum ve ona doğru yöneldim.

"Bunu ne kadar zamandır hayal ettiğimi biliyor musun?" Bir erkek sesi. Adam Herran.

O piç.

"Geri çekil yoksa yemin ederim..."

"Şşt, kes sesini. Kapat çeneni." Arabaya iki darbe indiriyor.

Silver'ın çılgın ifadesini görebilecek kadar yakınım. Arabada yumruğunu başının sol tarafına sıkıştırırken kadının ürkmemesinden etkilendim.

"Adam. Eğer durmazsan sana söyleyeceğim—" "Kapa çeneni, Silver." Tekrar arabaya çarptı.

Bu beni ilgilendirmez. Uzaklaşmalıyım.

Tam da bunu yapmak için dönüyorum ama sonra aklıma bir soru hücum edince duruyorum. Annem gibi insanları tuzağa düşüren biri miyim yoksa babam gibi onları özgür bırakan biri miyim?

İnsanları tuzağa düşürmüyorum ama bir insanı köşeye sıkıştırmak da farklı değil. Bu kişi Silver olsa bile. Ayrıca Adam beni ürkütüyor.

Onlara yaklaşıyorum ve yüksek, kendinden emin bir ses tonuyla konuşuyorum. "Burada neler oluyor?" Adam'ın gözleri bana doğru kaydı. Sanki sarhoşmuş gibi kan çanağına dönmüş ve şişmişler. Veya yüksek. "Siktir git, kaltak. Bu seni ilgilendirmez."

"Gümüş?" Soruyorum. Eğer o da bana bunun beni ilgilendirmediğini söylerse buradan giderim. Dikkatli bir şekilde başını sallıyor ve ağzını açıyor: 'Cole.'

Bu kadar. Cole.

Belli ki yardıma ihtiyacı var.

Telefonumu çıkardım, kaslarım adrenalin patlamasıyla kasıldı. "Hemen geri çekilin yoksa müdürü arayacağım"

Adam. Belki bu onun işidir."

İleriye doğru bir adım atıyor.

"Biraz daha yaklaşırsan lanet gözlerini biber gazıyla kör ederim." Yalan ama sanki biber gazım varmış gibi konuşuyorum.

Çok şükür buna inanıyor.

"Aptal kaltak," diye hırladı ve Silver'ı itti.

Elimi çantamda tutuyorum, arabasına binip hızla otoparktan çıkana kadar onu yakından izliyorum. Ciğerlerimden derin bir nefes çıkıyor.

Arabasına yarı yaslanmış, iki koluyla da karnını kucaklayan Silver'a doğru koşuyorum. "İyi misin?" Biraz uzakta duruyorum.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diye mırıldandı. "Ben... gitmem gerek. Daha önce söylediklerimi unut. Bundan Cole'a tek kelime bile bahsetme."

"Aiden'a söylemelisin." Sözcükler söylerken asit gibi geliyor, beni parçalıyor ve eriterek hiçliğe dönüştürüyor. "Onun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?" Başını

kaldırmadan önce gerçekten kafası karışmış gibi görünerek kaşlarını çattı. "Kral sana söylemedi mi?"

"Bana ne söyle?"

"Her neyse. Benim yerim değil." Arabasının kapısını açıp içeri giriyor. "Onunla konuşana kadar hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Ne hakkında?" Soruyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Kapıyı kapatırken ifadesi okunamıyor.

O otoparktan ayrılırken bir süre orada kalıp sözlerini tekrar tekrar düşündüm. Sen onunla konuşana kadar hiçbir şey söylemeyeceğim.

Bu ne anlama geliyor?

15

Aiden

Ben sahanın eşiğinde duruyorum, kornerin arkasında kalıyorum.

Bir şişe suya tutunuşum daha da sıkılaşıyor. Bunu Elsa'ya vermem gerekiyordu ama artık ihtiyacı yok. Yeni çocuk ona spor içeceğini uzatıyor ve o da sanki zehirlenmiş ve adam ona panzehir veriyormuş gibi yarısını yutuyor. Sonra söylediği bir şeye gülerek homurdandı.

Hala eşofman kıyafetlerini giyiyor. Ceket göğüslerini ve ince belini ortaya çıkarıyor. İçeri girmedi, duşa gitmeden önce diğer kızların çıkmasını bekledi.

Uygun bir şekilde Van Doren futbol takımının soyunma odasına gelmek yerine ona arkadaşlık ediyor. Jonathan'dan Van Doren ikizlerinin Elsa'nın üvey kardeşleri olduğunu öğrendim. Yine de onun biyolojik kardeşi değil.

Üç gün önceki antrenmanda onun bacağı kırılmamak için elimden geleni yaptım. Veya dün. Veya bugün. Elsa'nın onun yüzünden antrenmanları izlemeye geldiğini her düşündüğümde kanım alev alacak kadar kaynıyor.

Onu yakından izliyorum. Gülerken burnundaki hafif seğirme. Yüzünün her tarafında uçuşan birkaç başıboş saç teli. Koşmaktan dolayı kızaran cilt. Pembe dudaklar.

O çok güzel.

Ve o mutlu.

Beni bu kadar hızlı silmiş olması göğsümdeki karanlık deliği daha da derinleştiriyor. Eğer beni bu kadar çabuk unutabiliyorsa neden bana beni sevdiğini söyledi?

Boş laflar. Boş sözler.

Verdiği sözleri tutmak konusunda her zaman berbattı. Kahretsin. RES'te ilk tanıştığımızda beni hatırlamadı bile. Onun için ben başka bir çocuktum, her uyumayı başardığımda onu hayal ediyordum.

On yıldır o benim hayatımın değişmeziydi ama ben onun hayatında sadece bir duraktım. Eğer istersem onu geri getirebilirim.

Teslim olana kadar ona hükmedebilirim ama banyoda bana karşı uyuşunca bunun faydasız olduğu ortaya çıktı.

Geçen hafta yaptığım gibi yere kapanabiliyorum ama o benim yönüme bile bakmıyor.

Reed ve Van Doren ikizlerinin zayıf yönlerini ona karşı kullanabilirim. Ona şantaj yap. Onu benimle olmaya zorla.

Peki sonra ne oldu?

Kapalı kafası bana açılmadığı sürece asla tamamen benim olamayacak.

"Sürükleyici birine benziyorsun." Sağımdan bikkın bir ses geliyor.

"Siktir git Queens."

Sanki söylediklerimin tek kelimesini duymamış gibi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak yanımda

duruyor.

Onu görmezden geliyorum ve Elsa'yı izlemeye devam ediyorum. Van Doren'a el sallıyor ve soyunma odasına gidiyor.

Sonunda kahrolası.

Bir süre sonra bizim tarafa doğru yürüyor. Bana o kadar geniş gülümsüyor ki, yüzünü kesip açmak geliyor içimden. Bunu yapmamamın tek sebebi Elsa'nın benden daha çok nefret etmesi.

Knight yine de bunu yapabilir. Doğru teşvikle. Bu fikri sonraya saklıyorum.

"Güzel oyun." Benim yönüme doğru başını salladı. Onu kabul etmiyorum.

Durup alındaki teri siliyor. "Umarım gelecekte iyi anlaşabiliriz." "Benim olanla uğraşmaya devam edersen hayır."

"Elsa benim üvey kız kardeşim. Ah, onunla ilk ben tanıştım."

Onun ela gözleriyle en ölümcül bakışlarımla karşılaşıyorum. "Şüpheli."

Yaklaşıp sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldadı: "İlk önce annesi tarafından kaçırıldım." Yüzünde hala aynı gülümsemeyle geri adım attı. "Bu, ona zarar verirsen seni keseceğim anlamına geliyor."

Van Doren soyunma odasına doğru yanımdan geçiyor. Sırtını izliyorum.

Hmm. Yani o da kırmızı kadının kurbanıydı. Ethan'ın onu ve kız kardeşini neden yanına aldığı şimdi anlaşılıyor. Yine de beni tehdit etmeye hakkı yok. Elsa'ya gelince değil. Özellikle Elsa söz konusu olduğunda.

"Kendine başka bir düşmanın daha var." Queens pembe tırnaklarını inceliyor.

"Ben niye şaşırmadım?" "Senin gitmen gerekmiyor muydu?" Başının tepesine bakıyorum.

"Her zamanki gibi büyüleyici, Kral."

"Rahatsız edecek başka birisi yok mu? Bekle. Seninle konuşmuyor." "Sen tam bir salaksın."

"Olabilir."

"Biliyorsun sana yardım etmeyi düşünüyordum ama fikrimi değiştirdim."

Gitmek için dönüyor ama ben homurdanıyorum: "Dur. Arkanı dön ve bana planını anlat." Etrafımda dönerek bana dik dik baktı. "Elsa'yla konuşacağım."

Sözlerini daha iyi anlamak için "Elsa'yla konuşacaksın," diye tekrarlıyorum.

Daha önce sipariş verdiğimde Queens buna tamamen karşıydı. Her şeyi Nash'e ifşa etmekle tehdit ettiğimde bile kılını kıpırdatmadı.

Artık fikrini değiştirmiş olması yalnızca iki anlama gelebilir. Bir: Bir şekilde ikna edilmişti. İki: benden intikam alıyor.

Ben ikinciye bahse giriyorum.

Eğer söyleneni yaparsa, yemi seve seve yutardım. Queens, Elsa'nın inanacağı tek kişi. "Tamam, hadi gidelim" diyorum.

"Neden fikrimi değiştirdiğimi sormayacak mısın?" "Önemli değil." şimdilik.

"Onun yüzünden," diye ofluyor. "Ona karşı gereksiz bir kaltaklık yapmış olabilirim." "Sence?"

"Evet ama senden daha kötü değilim." Parmağını göğsüme doğrultuyor. "En azından ondan bu kadar büyük bir şeyi saklamadım."

"Kapa çeneni Queens."

"Her neyse." Sahaya doğru ilerlerken yanımda yürüyor.

"Ah, bu arada." Saçlarını geriye atıyor. "Bana bir iyilik yapacaksın." Elbette.

İstediğini elde etmek için benim çaresizliğimi kullanıyor. Tıpkı kahrolası Nash gibi. Yemin ederim aynı kumaştan kesilmişler.

Elsa'yı geri alana kadar bekle, ikisinden de intikamımı alacağım. "Lütfen söyle," diye en kayıtsız ses tonumla konuşuyorum. "Cole'a Adam hakkında tek kelime bile etme."

Hmm. İlginç.

"Zorunda değilim. O aptal değil ve eninde sonunda bunu kendisi çözecektir." Bunun üzerine Queens ve ben kızların soyunma odasına gidiyoruz.

Elsa'ya yaklaştıkça enerji damarlarımda dolaşıyor.

Alicia kabul edilmek için kendini çıplak göstermen gerektiğini söylerdi. Bunun ne anlama geldiğini hiç anlamadım.

Elsa'ya kadar.

Artık onun tarafından kabul edilmek için ne gerekiyorsa yapacağım.

Eğer bu her şeyin gitmesine izin vermek anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Elsa

Nemli saçlarımı arkaya atıyorum, sonra ceketimi ilikliyorum.

Hareketlerim en iyi ihtimalle mekaniktir. Knox beni ve Teal'i bir filme götüreceğini söyledi ama ben bu konuda heyecan duyamıyorum.

Onların arkadaşlığından her şeyden çok keyif alıyorum. Tekrar babamın kanatları altına girmek bana on yıldır hissetmediğim bir rahatlık duygusu verdi.

Babam, Agnus, Knox ve Teal ile akşam yemeği zamanı ailevi bir duygu ve onlara bir aile olarak sahip olduğum için minnettarım.

Ancak bir şeyler eksik.

Bazen bunun geçmişle ve hafızamdan sildiklerimle ilgili olduğundan eminim. Ama gerçek şu ki tek sebep bu değil.

Güldüğümde, gülümsediğimde ve tamamen normal davrandığımda bile içimdeki boşluğu hissedebiliyorum. Korkunç boşluk. Boş göğsümde eski, paslı bir çan gibi yankılanıyor.

Acıtıyor. Gerçekten acıtıyor.

En kötüsü de bunu kimseye anlatamıyorum. Onarılamayacak kadar kırıldığımı düşünürler. Bütün gece düşünmemem gereken tek kişiyi düşünerek dönüp durduğum için deli olduğumu düşünecekler.

Derin bir nefes alıyorum.

Bunu yapabilirsin Elsa. Güçlüsün.

Sırt çantamı omzuma atıp dışarı çıkıyorum. Ayaklarım kapının yanında titriyor.

Aiden ve Silver birlikte duruyorlar ve derin bir sohbeta dalmış gibi görünüyorlar.

Dudaklarım titriyor. Göğsümdeki boşluk, kapana kısılmış bir hayvan gibi daha yüksek ve daha sert pençeler atıyor. O hayvanın dışarı çıkması gerekiyor. O hayvan kalbimi parçalayacak, onlara doğru koşacak ve o sahneyi parçalayacak.

Durmak. Kendime bağıryorum. Bitti, hatırladın mı? Nişanlılar. Sen hiçbir şeysin.

Bunu kendime söylerken bile gözyaşlarıma engel olamıyorum. Tanrım, belki de RES'e geri dönmemeliydim. Yılın geri kalanında onları böyle görüp iyiymiş gibi davranabileceğimi sanmıyorum.

Zırhım çoktan çatladı ve bu tür sahnelere tanık oldukça parçalanmaya da devam edecek. Kısa bir anlığına gözlerimi kapatıyorum.

Bunu yapabilirim.

Başım dik bir şekilde yanlarından geçeceğim ve onlar yokmuş gibi davranacağım. Adımlarım en azından güçlü ama çıkışa doğru yürürken çenemi yukarı doğru kaldırıyorum. Ben güçlüyüm. Ben güçlüyüm. Ben güçlüyüm...

Yanlarından geçerken konuşmaları kesiliyor. Güçlü bir el koluma sarılıyor ve beni olduğum yerde durduruyor. Tüylerim diken diken oluyor ve tüm vücudum statik elektrikle patlıyor.

Onun kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Artık benim gibi kokmuyor. Kokusu Silver'ın pahalı Chanel parfümüne karışıyor.

Dokunuşunda kaybolmamak için dişlerimi sıktım. "Bırak git yoksa her yeri çığlık atacağım."

"Başka bir nedenden dolayı çığlık atmanı tercih ederim." Koyu, baştan çıkarıcı ses tonu beni tamamen şaşırtıyor.

Nişanlısının önünde benimle flört mü ediyor? Bu psikopatın nesi var?

Şu anda kendimi bu kadar kırgın ve tamamen yabancı hissetmeseydim Silver için üzülürdüm. "İzin vermek. Ben. Gitmek." Her kelimenin altını çiziyorum.

"Eğer bunu yaparsam kaçarsın ve ben buna izin veremem." Beni kendisine ve Silver'a bakacak şekilde çekip döndürüyor.

Başım dik tutularak ikisinin bakışlarıyla buluştum. Zayıflığımı görmeyecekler. Bugün değil. Asla.

"Sana söylememiz gereken bir şey var." Aiden tek kaşını kaldırdı. "Eğer beni dinleseydin sana daha önce söyledim."

"İkinizle de konuşacak hiçbir şeyim yok."

Silver tırnaklarını inceliyor. Güzel tırnaklarının tamamı şeftali pembesi ve cilalı. "Otoparkta söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Sen Aiden'la konuşana kadar hiçbir şey söylemeyeceğim.

Söylediği günden beri sözleri aklımda oynuyordu. Onlara ağırlık vermemeye çalıştım ama onları görmezden gelemedim. Özellikle geceleri uyuyamadığımda.

Sırf bu nedenle kalmayı seçiyorum.

Gitmeyeceğime ikna olmuş görünen Aiden kolumu bırakıyor. "Aiden'la nişanlı mısın?" Ona sorarım.

Başını sallıyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, kendimi toparlıyorum ve içimde kol gezen kaos hakkında hiçbir şey ifade etmeyen nötr bir ses tonuyla konuşuyorum. "O zaman konuşacak bir şeyimiz yok."

Aiden beni omzumdan yakalayıp yerime sabitleyene kadar tek adım atmam yeterli oldu. "Bir kez dinle ve kaçmayı bırak."

Sarhoş edici dokunuşu yüzünden olabilir.

Ya da giyotin gibi başımın üstünde asılı duran nişanları. Ya da Gümüş gibi koktuğu gerçeği.

Bunların hepsi bir arada olabilir.

Bastırđığım tüm bastırılmış duygular yüzeye çıkıyor. Çirkin, mantıksız ve kontrolden çıktı.

"Ben kaçmıyorum." Her kelimede sesim yükseliyor. "Senden uzaklaşıyorum, Aiden. Sen geriye hiçbir şey kalmayana kadar beni içten dışa yemeye devam edecek olan kansersin. Senin piyonun olmaktan bıktım. Oynatılmaktan bıktım. Bu sefer kendimi seçiyorum. Sen değil. Ben!"

Aldığım nefeslerle ciğerlerim boğuluyor. O kadar hızlı yükselip alçalıyor ki duman gibi etrafıma dağılan düşüncelerimi zar zor yakalıyorum.

Silver, "Bu çok akıllıca" diyor. "Kraliçeler," diye uyardı Aiden.

"İyi." Gözlerini devirip yüzünü bana çeviriyor. "Nişan sahte." Dudaklarım aralanıyor. "Ne?"

"King ve ben çocukluğumuzdan beri birbirimize söz vermiştik. Bunu babalarımızın iyiliğini kazanmak için kullandık. Bu kadar. Hiçbir zaman bunu yapmayı planlamadık." Ona dik dik bakıyor. "Bu pile evlenmeden önce ölmeyi tercih ederim. O duygusuz bir psikopat."

"Karşılıklı, Queens." Ona mizahsız bir şekilde gülümsüyor.

Bakışlarım sanki karikatüre dönüşmüş gibi aralarında gidip geliyor ve bir gerçeklik duygusu yakalamaya çalışıyorum.

"O halde neden..." Sesim cızırtılı çıkıyor ve boğazımı temizliyorum. "Neden onun hakkında bu kadar sınırlayıcı davrandın?"

Bir an tereddüt ediyor. Başka sebeplerden dolayı onunla nişanlı kalmam gerekiyordu ama o senin yüzünden anlaşmamızı bitirmek istedi. Eğer seni yolun dışına itersem anlaşmanın kendine düşen kısmını yerine getireceğini düşündüm.

"Başka ne gibi sebepler var?" Soruyorum.

"Söyleyemem. Yani... Bu kişisel." Kararlı bir ifadeyle bakışlarımı karşılıyor.

"Anlaşmayı önümüzdeki hafta ebeveynlerimizin önünde sonlandıracağız.

Tamamen senin saçlarından çıkacağım.

Kimse bir şey söylemiyor.

Hala duyduklarımı işliyor ve kategorize etmeye çalışıyorum. Aiden bu konuşmayı tamamen tarafsız bir ifadeyle izliyordu. Keşke onun poker yüzünü kesip ne düşündüğünü görebilsem.

"Hepsi benden." Kayıtsızca ellerini havaya kaldırıyor. "Bu salakla iyi şanslar. Buna çok ihtiyacın olacak." Çıkarken ona orta parmağını çeviriyor. Aiden benimle göz temasını kesmeden bu hareketine karşılık verdi. Beni yine o yoğunlukla izliyor. Bir yırtıcı gibi. Sanki beynimi parçalara ayırıp içine parmaklarını sokmaya çalışıyor.

Sonra konuşmamı beklediğini fark ettim. "Ne bekliyorsun? Bir öpücük falan mı?"

Dudakları güzel, zalim bir sırıtişla kıvrılıyor. "Bu iyi bir başlangıç olur. Gerçi aklımda daha kirli şeyler var." "Gerçekten şimdi senin kucağına atlayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Ve yatak, kanepe ve kahrolası duvar." Sadizm yüzünde parlıyor. "Karnımı doyuruyorum." Yırtıcı adımlarla bana yaklaşıyor. Hepsi uzun, güçlü ve durdurulamaz.

"Orada dur." Elimi kaldırıyorum. "Silver'ın söylediklerinin geçmişte kalanları geride bırakacağını düşünüyorsanız tamamen yanılıyorsunuz."

Aiden olduğu yerde duruyor ve çileden çıkarıcı poker surat yüz hatlarını öylesine sıkı ve güçlü bir şekilde sarıyor ki. Bu onun savunmada olduğu anlamına gelmeli. İyi. Ben de savunmadayım. Hadi çarpışalım ve bakalım kim sağ çıkacak.

"Silver'la olan nişanın sahte olması bana yalan söylediğin gerçeğini ortadan kaldırmaz." "Sana yalan söylemedim."

"İhmal yoluyla yalan söylemek hâlâ kahrolası bir yalandır, Aiden!" Sözlerimin gücünden dolayı sesim titriyor. "Güvenimi kırmamış gibi davranarak burada duramazsın. Çünkü sen yaptın. Ne zaman sana bir şans vermeye karar versem, kalbimin her yerine vuruyorsun ve yanıldığımı kanıtlıyorsun, o yüzden artık verecek güvenim

kalmadıysa kusura bakma."

Bir adım daha yaklaşıyor. Neredeyse burun buruna duruyoruz. Onun kokusu odamı dolduruyor, erkeksi ve temiz. Bunun Silver'ın artık resimde olmamasından kaynaklanıp kaynaklanmadığına dair hiçbir fikrim yok. Duyularımı uyuşturmaya çalıştığım da bile onun sıcaklığı ve kokusu beni bunalıyor.

Zaten bunlara sahip olduğunda bu mümkün mü?

"Sana asla yalan söylemedim Elsa. Benim için hiçbir önemi olmadığı için nişan konusunu gündeme getirmedi. Bu, amaca giden bir araçtı ve Nash'e meydan okumak için oynadığım bir oyundu. Ayrıca sen ve ben bir araya gelmeden çok önceydi. Durakladı. "Enerjimi anlamsız şeylere harcamıyorum ve sen de bunu biliyorsun."

"Anlamsız?" Alay ediyorum. "Sikiş arkadaşınla nişanlanmak nasıl anlamsız oluyor?" Tarafsız bir ses tonuyla "Silver'ı asla sikmedim" dedi.

Beklemek. Ne?

"Ha. Beni kandırabilirdin!" Bu acımasız bir şaka olsa gerek. "Onu duydun. Birbirimize dayanamıyoruz."

"Onu sikmek için ona katlanmak zorunda değilsin." "Evet ediyorum."

Sanki kırmızı boynuzlu ve pislikli iki kafası varmış gibi onu yakından izliyorum. "Ama onun sikiş arkadaşın olduğunu inkar etmedin."

"Ben de onaylamadım." "Neden yapmadın?"

"Seni kıskanırken görmek hoşuma gitti."

Ağzım açık kaldı, neredeyse yere çarpacaktı. Bu lanet psikopat benim ölümüm olacak.

"Ayrıca üvey kız kardeşinin yanına iki metre yaklaşırsam Nash kafamı sopaya geçirecek." Bir omuzunu kaldırıyor. "Kafama ihtiyacım var."

Bilgi bombardımanı beni şaşırtarak geçmişe götürüyor. Hayır, sürpriz değil. Düşünceler ve anılarla boğuşuyorum.

Yumuşatmalı mıyım yoksa yüzüne mi vurmalıyım bilmiyorum. Her ikisini de yapamaz mıyım?

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. Tanrım, o çok geniş, uzun ve güzel. Ah, bir de sosyopat.

İçimi kaplayan rahatlamaya rağmen, Meet Up'ta hissettiğim bıçaklanmaları ve ihanetin acı tadını kalbim unutamıyor.

Aşağılama.

Kalbimin kırılması.

Biliyor musun, insanlar kalbin kırıldığında bunu hissetmediğini söylüyorlar. Yaptım. Çatlama sesini duydum ve parçalandığını hissettim.

Hiçbir şey bana bunu unutturamaz. En azından henüz değil.

Sana hâlâ güvenmiyorum Aiden, diye mırıldandım.

Sol gözü seğiriyor. "Dikkatli ol tatlım. Beni zorluyorsun."

"İlk sen beni ittin. Savaşı ilk siz başlattınız. Kalelerimi inşa ettiğim için beni suçlama."

Parmağını ağızma dokunduruyor. Onun tenini benim üzerimde hissettiğimde nefes almayı bıraktım. Onun yakınlığı her zaman beni mahvetti. Artık uyuşma nedenini kaybettiğime göre yapabileceğim tek şey hissetmek.

Sert deri, ince parmak, karıncalanma, eğilme ihtiyacı.

"Koş, ben de kovalarım. Saklan ve ben fethedeceğim. Ağızımın kenarına masum bir öpücük konduruyor. "Harekete geçmenin zamanı geldi, tatlım."

Elsa*Geçmiş*

Elimi Gri Göz'ün boynuna doladım. Dondurucu sıcaklık sıcak tenimi şok ediyor. Ona bakarken kaşlarımı çattım. "Neden bana üşüdüğünü söylemedin?"

"Bu iyi."

"İyi değil. Babam çocukların üşütemeyeceğini yoksa hastalanabileceklerini söylüyor. Hastalanmanı istemiyorum."

Dudakları küçük bir gülümsemeyle hareket ediyor. Onu gülümserken görmek çok nadirdir. Ona Maltesers'ımı bile verdim ama yine de benim kadar gülümsemedi.

Yüzümde bir şey olduğunda Agnus Amca'nın yaptığı gibi beni yakından izliyor. Ağzımın kenarını siliyorum ama hiçbir şey yok. "Bana neden öyle bakıyorsun?"

"Sözünü tutarsan hastalanmam."

Gülümseyip başımı omzuna yasladım. Geri kalanı olmasa da omzu sıcaktı. "Yapacağım! Kesinlikle."

* * * Şimdi

Kalbimin etrafını teller ve mayınlarla dolu bir ilmik gibi sımsıkı sıkıştıran bir düğüm.

Yatakta doğrulup yanağımdan aşağı düşen gözyaşını sildim. Neden ağladığımı bile bilmiyorum. Kabus görmedim ama göğsümdeki sertlik neredeyse kabus gibi görünüyor.

Tenimin altında vahşi ve vahşi bir şey atıyor, korkutucu ama aynı zamanda... canlandırıcı bir şey. Dizlerimi göğsüme çekiyorum ve gece lambasının loş ışığında ellerimi izliyorum. Bunu neden yaptığımı hakkında hiçbir fikrim yok. Onun elinin hissini elimde yeniden canlandırabilmem mümkün değil.

Ya da başımı ona yasladığımda omzunun sıcaklığını. Veya etkileşimlerimizin ne kadar kolay olduğunu.

Biz aynı yapbozun iki parçası gibiyiz, o ve ben.

O zamanlar bile çok güzeldi; çocuksu yüz hatları ve darmadağın saçlarıyla. Öldürücü olacak şekilde büyüdü.

Konuştuğumuz kelimeler zihnimde bir döngü halinde oynuyor. Bir söz verdik. Neden hatırlamıyorum? Verdiği sözleri asla tutmayan sensin.

Yedi yaşındaki bir çocuğun ve sekiz yaşındaki bir çocuğun verdiği söz elbette bu kadar önemli olamaz. Saat sabahın üçü ve muhtemelen yakın zamanda uyuyamayacağım. Kulaklığımı taktım ve iPod'umda oynat tuşuna bastım. Telefonumu alıp Instagram'da dolaşırken Coldplay'den Paradise kulaklarımı dolduruyor.

Aiden ve Silver cuma günü benimle konuştuğundan beri onu takip etmeye geri döndüm. Ne?

Artık iştahımı kontrol edemiyorum. Bunu ancak kararlılığım sayesinde ve diğer kadının ben olduğumu düşündüğüm için yapabildim.

Artık tüm bu nedenler ortadan kalktığı için onu kontrol etme ihtiyacı duydum. Sadece ona bakmak için. O bir uyuşturucu, Aiden. Ben sadece geri çekilme konusunda kaybeden biriyim.

Bu sağlıklı değil ama neyse.

Onu özledim. Bildiğim kadarıyla bunun tedavisi yok, bu yüzden onun IG'sine göz atacağım.

Son resmi yaklaşık yarım saat önce yükledi. Havuzunun yüzeyinin siyah beyaz bir görüntüsü. Altyazı yok. Saat geç olduğu için uyumakta zorluk çekiyor olmalı.

Acaba o da bodrumdaki o günleri düşünüyor mu diye merak ediyorum. Belki o da geçmişteki bir anı yüzünden uyanmıştı.

Bir anda derin bir özlem sarıyor içimi. Tadı ekşi ama aynı zamanda lezzetli.

Resimlerdeki yüzüne, gece yarısı saçlarına, bulutlu gözlerine, bulaşıcı gülümsemesine ve içindeki şeytana ne kadar uzun süre bakarsam ona ulaşma isteğim o kadar artıyor.

'Beğen' tuşuna basabilir ve onu çevrimiçi olduğum konusunda uyarabilirim. Uyanık olduğumu ve onu ve berbat geçmişimizi düşündüğümü.

Şarkı, Bastille'in Ateşte Kaybettiğimiz Şeyler adlı eserine geçiyor.

Sabah pişman olacağım bir şey yapmadan önce Instagram'dan çıkıyorum. Bu kadar geç karar vermeme izin verilmemeli.

Yatağıma uzanıp komodinin üzerindeki neon mavisi numaraları izliyorum ama telefonumu elimden bırakamıyorum.

Agnus hepimize kırmızı yerine mavi rakamlı aynı alarm saatini aldı. Rahatlamak için daha iyi olduğunu söyledi. Her zaman en küçük ayrıntılara kadar hayatlarımızı daha iyi hale getirmekle meşgul. Knox son on yıl boyunca onlarla, şirketle ve komadaki babamla ilgilendiğini söyledi.

Babama olan bağlılığı en hafif tabirle takdire şayan.

Knox, Agnus'un tek hatasının çok sessiz olması olduğunu söylüyor.

Katılmıyorum. Bu çok nadir görülen bir kalite. Agnus kendisiyle konuşulmadıkça konuşmuyor ve cevapları her zaman kısa ve doğrudan konuya giriyor.

Telefonum titriyor. Zıplarım.

Ekrandaki ismin üzerine dudaklarım aralandı ve ayak parmaklarım kıvrıldı.

Aiden: Uyuyor musun?

Vay be.

Telepatik güçleri falan mı var? Aceleyle Instagram'a geri döndüm ve yanlışlıkla beğeni bırakıp bırakmadığımı kontrol ettim.

Hiç bir şey. Tanrıya şükür. Aiden: Sen değilsin.

Mesajları okundu olarak işaretliyorum ama cevap vermiyorum.

Aiden: Hımm. İnatçı olman hoşuma gidiyor tatlım. Bu meydan okumayı senden nasıl çıkaracağımı düşünmek

beni çok sertleştiriyor.

Kaslarımın hafızası devreye giriyor.

Aiden'in elini boğazıma doladığı ve akıl sağlığına ihtiyacı olan deli bir adam gibi bana vurduğu zamanlara geri döndüm. Sanki yeterince derine inemiyor ya da beni yeterince sert sikemiyormuş gibi.

Kalbim bu anıyla yeniden hayata dönüyor.

Uzun zaman oldu - neredeyse bir ay. Cinsel arzularım da çekilme sürecinden geçiyor. Kendimi orgazma ulaştırmak sayılmaz bile. Aiden'in yoğunluğuyla karşılaştırıldığında acınası bir durum.

Elbette bunu ona söylemiyorum. Ama hava çok ısındığı için örtüleri atıyorum. Ekranımda başka bir mesaj beliriyor.

Aiden: Bir dahaki sefere seni gördüğümde seni nasıl becereceğimi hayal ediyorum. Duvara karşı, yerde ya da kahrolası bir umumi tuvalette. Çok fazla seçenek var.

Bir dahaki sefere beni becermesine izin vereceğimden o kadar emin ki. Kibirli pislik.

Elsa: Ben seni affedene kadar bana dokunmayacağını söylemiştin. Hala yapmadım. Aiden: Beni affetmen için sana tüm nedenler verildi. Şimdi, elde edilmesi zoru oynuyorsun. Elsa: Ben değilim.

Gerçekten değilim. Sadece ihanetinin ağırlığını hissetmesini, güvenimi ne kadar sarstığını anlamasını istiyorum. Bunu istemek çok fazla değil.

Aiden: Evet öylesin. Bu yüzden taktiğimi değiştiriyorum. Taktiğini mi değiştiriyor? Bu ne anlama geliyor?

Başka bir mesaj geldiğinde hâlâ onun sözleri üzerinde düşünüyordum. Aiden: Tavşan pijamasını mı giyiyorsun?

Elsa: Hayır.

Aiden: Hmm. Bu hiçbir şey giymediğin anlamına mı geliyor?

Kendime rağmen gülümsüyorum. Aiden ve onun bozuk zihni kitle imha silahları olabilir. Elsa: Bu başka bir şey giydiğim anlamına geliyor.

Aiden: Yine de altından çıplaksın.

İyi evet. Sadece pamuklu bir gecelik giyiyorum, başka bir şey yok. Ama bunu bilmesine gerek yok.

Aiden: Ne istediğimi biliyor musun?

Mesajı görüyorum ama cevap vermiyorum.

Yine de noktalar görünüp kaybolurken göğüs uçlarım geceliğimin kumaşına doğru geriliyor. Benimle oynuyor.

Ve bu beni tahrik ediyor.

Cevap uzun saniyeler boyunca gelmiyor. Cevap vermekten vazgeçtiğini sandığım sırada başka bir mesaj beliriyor.

Aiden: Seni mümkün olan her pozisyonda çok sert sikmek ve sana kime ait olduğunu hatırlatmak istiyorum. Seni dille sikeceğim, seni parmakla sikeceğim ve boğazından aşağı ineceğim. O zaman iyi bir önlem olarak o bakire kışına sahip çıkacağım. Tamamen benim olacaksın. Her. Son. İnç. İle ilgili. Sen. Oh, ve bunu dünyanın duyması için çığlık atacaksın. Sonra seni yıkayacağım ve kaslarını gevşeteceğim ki vücuduna yeniden tapınabileyim. Sonunda uykuya daldığında bacakların benimkilerin arasında olacak ve kollarımda olacak. Sen dinlenirken, sabaha kadar uyuyan sevimli yüzünü izleyeceğim.

Giysilerimin altında ve tenimin üzerinde tepeden tırnağa bir kızarıklık var. Bir arzu sarsıntısı beni bir sis, bir hale gibi sarıyor.

Sözlerini okuyup tekrar okurken nefesim kesiliyor. Ve lanet olsun bana.

Derinlerde bir yanımda bunu istiyor. Bu kısım benim ölümüm olacak. Aiden: Uzun süre bekledim. Sabırlı bir insan olmadığımı biliyorsun.

Aiden: Sözünü tut.

Onun müstehcen sözlerini tekrar okuyarak ve kalçalarımı birbirine sürterek on beş dakika daha bekliyorum ama başka mesaj göndermiyor.

Telefonu göğsüme bastırarak, göğsümde bir düğüm ve bacaklarımda arasında bir tatminsizlikle uykuya dalıyorum.

Sabah babam bizi okula götürüyor. Cömert bir bağış konusunda RES'in müdürüyle bir toplantısı var. Bu çevrede cömert bağışlar 'çocuğum altından yapılmıştır ve dokunulmamalıdır' anlamına gelir.

Jonathan bunu her zaman yapıyor. Bu yüzden okulda hem Levi hem de Aiden dokunulmazdır.

Babamı bunu yapmaması konusunda ikna etmeye çalıştım ama Agnus, artık kaynaklarını bu işe harcadığına göre onun fikrini değiştiremeyeceğimi söyledi.

Babam Jonathan'ın başına bela olmaya karar verdi ve bunu gerçekleştirmek için elinden geleni yapacaktır.

Kabul etmek istesem de istemesem de bu ölümüne bir mücadele.

Jonathan'ın okula bağışına rakip olmak, babamın gücünü kanıtlamanın yoludur. Kesin olan bir şey var: yönetim kurulu, hesaplarına aktarılan paradan çok memnun kalacak.

Teal, Knox ve ben otoparkta babamla yollarımızı ayırdık. Biz sekizinci kuleye doğru yürürken o da yönetim binasına doğru gidiyor.

Teal, "Bu çok aptalca," diye iç çekiyor. "Kabul ediyorum" diyorum.

"Eğlenceli!" Knox sırtıyor. "Bunu düşün. Güçlerin çatışmasından hoşlanmıyor musun? Bu, ejderhaların olmadığı Game of Thrones'a benziyor."

Başımı sallıyorum. Teal gözlerini deviriyor.

"Siz ikiniz çok sıkıcısınız." Ronan, Xander'la birlikte koridorda görüldüğünde yüzü aydınlanıyor. Ölüm hızlı bir şekilde bir şeyler söylerken Conquest'i kilitledi. Muhtemelen yine tartışıyorlar.

Koridordaki kızlar sanki yeryüzünde yürüyen tanrıarmış gibi onlara akın ediyor.

Hem Ronan hem de Xander, çekişmeleri sırasında bile bir kıza göz kırpıp diğerine el sallayacak zamanları var. Yaklaşılabilirler - fazlasıyla öyle. Eğer Aiden ve Cole olsaydı yakın çevrelerindeki herkesi, özellikle de Aiden'ı silerlerdi.

Cole kibar olabilir ama bize doğru gelen iki kişi gibi bir bağlantı kurmak veya insanları partilere davet etmek için elinden geleni yapmıyor.

"Artık sıkıcı değiller." Knox sırtarak onlara el sallıyor. "Ro!"

"Ah, lütfen. Pazartesi sabahı ihtiyacım olan baş ağrısı bu değil." Teal telefonunu alıp karıştırıyor.

Dış dünyayı silmeye karar verdiğinde cihazın onun tercih ettiği silah olduğunu düşünmeye başlıyorum. "Van Doren." Ronan ve Xander, Knox'a o garip kardeş edasıyla sarılıyorlar.

İlk hazırlık maçından beri birlikteler. Knox, Ronan'ın partilerinin müdavimi haline geldi; bu da babamı dehşete düşürdü.

Aiden'ın bundan hoşlanıp hoşlanmadığından emin değilim ama ikisi de umursamıyor gibi görünüyor.

"Otum nasıldı?" Ronan muzaffer bir ifadeyle onu işaret ediyor. "Sana üç kızı altı olarak göreceğini söylemiştim." Xander başıyla bizim yönümüzü işaret ediyor.

"Mesdemoiselle'ler." Ronan etrafımızı araştırıyor. "Kimmy'im nerede?"

Bu ona Xander'ın kafasına bir tokat atmasına neden olur. Ronan onu yandan dirseğiyle dürtüyor. "Dediğim gibi, Kimmy'm nerede?"

"Kardeşini okula götürmek zorunda kaldı" dedim.

"Anlıyorum." Elimi tutuyor. Hafta sonu seni özledim Ellie. Neden partime gelmedin? İçki yarışmasındaki mükemmel performansımı görmeliydin. Bu arada, övünmek falan istememek için kazandım." "Partilerden pek hoşlanmadığımı biliyorsun," diyorum.

Kaşlarını oynatıyor. "King orada olmadığı ve ondan bebek yapmadığın sürece."

Yanaklarım ısınıyor. Ronan neredeyse üzerimize yürüyeceği o zamanı yaşamama izin vermiyor. "Bütün konuşmalarınız seks ve alkol etrafında mı dönmek zorunda?" Teal gerçek bir merakla soruyor. "Ve ot." İnci beyazı dişlerini göstererek sırtıyor. "Bu en önemli kısım, ma belle."

Gözlerini devirip ters yöne doğru yürümeye başladı.

Teal bunu çok sık yapıyor; hiçbir mazeret göstermeden uzaklaşıyor ama Ronan etraftayken bunu daha sık yapıyor.

"Bu bir rekor, Astor." Xander gülerek omzuna vuruyor. "Bir kızın senin yüzünden ayrılacağı bir gün olacağını hiç düşünmemiştim."

"Sağ? Ben de öyle düşünüyorum." Ronan çenesini kaşıyor. "Uzaylı olmalı. Alınma Van Doren."

"Uzaylı olmak harika bir şey dostum." Knox sırtıyor ama altında kötü bir şey gizleniyor. "Ama onun yanına yaklaşırsan seni insan usulü keserim."

"Yanına mı gideceksin?" Xander gülüyor. "Sen müdahale etmeden önce toplarını bir sopaya asacak."

"Bu aslında doğru." Knox bunu az önce düşünmüş gibi görünüyor. "Toplarım bile ona karşı güvende değil." "Ellie," Ronan fısıldamak için eğiliyor. "Onlar gerçekten uzaylı mı? Evde tuhaf ikiz uzaylı saçmalıkları mı yapıyorlar? Seni kurtarmak zorunda mıyım? Beyaz atım hemen dışarıda bekliyor."

Kahkaha attım. O çok tuhaf biri ama bu konuda harika biri. "Nihayet." Ronan kolunu omzuma atıyor. "O gülüşü özledim."

Dördümüz birlikte sınıfa yürüyoruz, şakalaşıyoruz ve Premier Lig hakkında konuşuyoruz. Aramızda Chelsea'yi destekleyen tek kişi Knox. Söylemeye gerek yok, Xander ve Ronan bu yüzden ona cehennemi yaşıyor.

Sözlü çekişmeleri sınıfa kadar uzanıyor ve herkes onları dünya harikasıymış gibi izliyor.

Kim son dakikada gelir ve trafikten ve Kirian'ı okula nasıl zamanında yetiştiremediğinden yakınır.

Koltuğuna yerleşmeden önce hiçbir sebep yokken Xander'a dik dik bakıyor. Ancak onun yönüne pek bakmıyor. Garip.

Ders başlıyor ama ne Aiden ne de Cole gelmiyor. Bu çok tuhaf. Dersleri atlamazlar. Durmadan.

Özellikle Cole'u.

Telefonumu alıp sabah ilk iş olarak Aiden'ın bana gönderdiği mesaja baktım.

Aiden: Günaydın tatlım. Beni rüyanda mı gördün?

Aiden: Yaptım. Şimdi seni hayal ederken yapayalnız mastürbasyon yapmak zorundayım.

Erotik görüntüler zihnimi dolduruyor. Aiden o sert, erkeksi şekilde sikini yumrukluyor, beni düşünüyor ve kendini orgazma ulaştırıyor. Aiden'ın geldiğindeki tanrısal ifadesi, karın kaslarının kasılması ve serbest bırakılmasının gücü.

Oturduğum yerde kıvranıyorum.

Sınıfta yanlış düşünce. Son derece yanlış.

Bay Huntington ders kitabını okurken ona odaklanmaya çalışıyorum. "Orospu kraliçesine yine yumruk mu attın?" Kim yanımdan fısıldıyor. "HAYIR. Neden?"

"O yok."

Arkamı arıyorum ve tabii ki Silver da burada değil. Beklemek. Çılgınca bakışlarım sınıfı taradı. Bir başkası yok.

Adam Herran.

Oh hayır.

Hayır hayır hayır.

Onu nasıl izlediğini ve onu otoparkta nasıl köşeye sıkıştırdığını fark ettikten sonra daha iyi anlamalıydım. Gerçekten ona zarar verir miydi?

Bok.

Aiden ve Cole'un ikisi de yoksa bu ona yardım ettikleri anlamına mı gelir?

Bütün ders boyunca bacaklarım zıplıyor. Ne kadar çabalarsam çabalayayım konsantre olamıyorum, çünkü türlü türlü teoriler aklıma hücum ediyor.

Hiçbiri iyi değil.

Ya Adam, Aiden'a zarar verirse? Ya kötü bir şey olursa?

Yani Aiden genellikle acı veren tiplerdendir, tam tersi değil ama ya bir şeyler ters giderse? Ya şaşırırsa?

Birbiri ardına gelen kötümser senaryolarla deliriyorum. Zaman yavaş yavaş akıp giderken, korku midemi kasıyor. Geri gelmek.

Geri gelmek.

Geri dön.

Telefonumu alıp ona bir mesaj yazıyorum. Ela: Neredesin?

Göndermeden önce onu siliyorum ve bunun yerine ona sabah mesajlarına geç yanıt göndermeyi seçiyorum. Elsa: Ben rüya görmüyorum, unuttun mu?

Telefonum bir cevapla titrediğinde kalbim göğsümde atmaya başladı. Aiden: İkimiz için de hayal kuracağım.

Hatıra birdenbire beni vuruyor.

* * *

"Rüyalarımı hatırlamıyorum" diyorum gri gözlü çocuğa. Yanağımı sıkıyor. "İkimiz için de hayal kuracağım." "Söz?"

"Söz ver, Elsa."

Elsa

Aiden ögle yemeği sırasında okula geliyor.

Kafeteryaya girdiği anda oturduğum yerden gözle görülür bir şekilde hareket ediyorum. Ne yapacağını?

Ona sarıl? Onu öp?

Ne oluyor Elsa? Onun için endişeleniyor olmam onun kollarına atlayacağım anlamına gelmiyor.

Tekrar yerime oturup beslenme çantamdaki çatalı oynatıyorum. Kendime yemeğime odaklanmamı ve onu görmezden gelmemi söylemem işe yaramıyor. Aiden'dan kurtulmanın imkânı yok. O her zaman orada olacak. Bir sabit. Bir sıkıntı. Heyecan. O, derimin altında, kan dolaşımda akıyor.

Aiden yaklaştıkça Xander, Ronan, Knox ve Kim'in konuşması arka planda kaybolur.

Onu hissetmek için başımı kaldırmama gerek yok. O benim kan dolaşımda, unuttun mu? O içimde akıyor. Beğensem de beğenmesem de onun bilincindeyim. Duyularım onun kendinden emin adımlarına, güçlü varlığına ve hatta kokusuna ayarlı. Kokusunu alabiliyorum, temiz, erkeksi ve her şeyiyle.

Nereye gittiği konusunda en ufak bir tereddüt yok. Kafeteryadaki tüm insanlar onun gözünde yok oluyor. Bu

zalimce ama doğru.

Aiden onları umursamıyor ve asla umursamayacak. Ancak o benimle ilgileniyor.

İfadesi hala büyük ölçüde okunamaz olmasına rağmen, beni görünce yüz hatlarının hafiflemesi bu. Tüm vücut dilinin benim yönümü işaret etmesi.

Nasıl daha önce göremeyecek kadar kör olabildim?

Çocukluğumuzdan beri ve şimdi bile Aiden'ın yüz hatları sadece ben etraftayken parlıyor. Sonsuz kısır döngüyü kıran tek kişi sizsiniz.

Bunu bana bir kez söylemişti ama artık onun hakkındaki her şeyden şüphe duymaya başladığım bir noktadaydım.

Söylediği tek kelimeye bile inandım mı? Bu ona nasıl hissettirdi?

Doğru, güvenilir biri gibi davranmıyor ve manipölasyonlarıyla beni sinirlendiriyor, ama aynı zamanda bana baktığı gibi başka kimseye bakmadığı da doğru.

Her zaman kafamın içinde sıkışıp kaldım ve durumu hiç onun bakış açısıyla düşünmedim. Bunu yaptığımda bile bunu onu alt etmek için kullandım, onu gerçekten anlamak için değil.

Önümüzde duruyor. Hepsi uzun, geniş ve... seksi.

Evet. O seksi ve sonunda bana dokunmasına gerek kalmadan bunu kendime itiraf edebiliyorum.

Aiden tanıdığım en seksi insan. Sahip olduğum tek cinsel partnerin o olması önemli değil. Dünyadaki hiç kimse onun yoğunluğunu ve hakimiyetini benim vücudumla taklit edemez.

Ona tepki verme şeklim dokunuşu kadar kişiliğiyle de ilgili. "Kral!" Ronan yanındaki koltuğa hafifçe vuruyor. "Viens par ici."

Onu fark etmiyor bile, tüm dikkati yüzüme odaklanıyor. "Benimle gel."

Yemeğe önem veriyormuş gibi davranmayı bırakıp ona baktım. Üniformasının kaslı kollarına ve kalçalarına nasıl uyum sağladığını. İlk düşmanın açık olması, bronz teninin bir izini ortaya çıkarıyor.

Başımı sallayarak "Seninle gelir misin?" diye sordum. "Yolda anlayacaksın."

"Merhaba?" Ronan ayağa fırlıyor ve Aiden'a doğru el sallıyor. "Ben buradayım." "O güzel kışını kaldır tatlım."

Çantamı alıp ayağa kalkıyorum.

Bana yeniden tatlım dediğini duyduğum için olabilir.

İçimi tamamen kayganlaştıran kahrolası otoriter ses tonu yüzünden olabilir. Her ikisi de olabilir.

Aiden bir süre hareketsiz kaldı. Muhtemelen bunu isteyerek kabul etmemi beklemiyordu. Ben de kendime şaşırdım ama artık bununla mücadele edemiyorum.

En azından Şimdi değil.

Aiden'in duraksaması sadece bir saniye sürdü, sonra elini benimkine doladı ve beni kafeteryadan çıkardı. "Güzel konuşma!" Ronan arkamızdıan bağırıyor.

Aiden'in benimkini saran eline baktım. ocukluğumuzdaki anıları hatırlatıyor.

O zamanlar elini tutan, ona sarılan hep bendim. Ben de utanmadan onun yanına sokuldum ve başımı omzuna koydum.

Rollerimizin deęiŐeęi bir günün geleceğini kim bilebilirdi?

Aiden'in Ferrari'sine biniyoruz ve okulun otoparkından uçarak ıkıyoruz.

"Nereye gidiyoruz?" Sonunda sırt çantamı göğsüme yakın tutarak sordum.

Aiden yola odaklanıyor. "Buluşma."

"Neden?"

"Nash bizimle orada buluşmak istedi." Ah.

Hayal kırıklığı dalgasıyla mücadele etmeye çalışıyorum ama kaybediyorum.

Buluşmaya sırf Cole yüzünden gidiyoruz. Hayal kırıklığına uğramam gerektiğinden değil.

Yapmamalıyım.

"Neden benimle isteyerek geldin?" birdenbire soruyor. "Bilmiyorum." Ve gerçekten istemiyorum. Aklım yerinde değildi.

Belki de onun için endiŐelendięimden ve geçmişi hatırladığımdandı.

Ya da belki onu özlediğim içindir. İçimdeki susuzluğu ve özlemi dindirmek için ondan kırıntılar ve bir anlık bakıŐlar isteyen bir dilenci gibiyim.

Onu özlediğim için kendimden nefret ediyorum. Onu zlemememek neden mümkün değil?

Yana doğru eğilerek onu yakından izliyorum; siyah saçları ve binlerce hikaye anlatabilecek karşı konulamaz gözleri. Yapısı ve kolay güveni.

Kanında uzaylı bir Şeyler olmalı. Hayır. Eminim yledir. Aksi takdirde, nasıl oluyor da beni bu kadar

zahmetsizce kendine çekiyor?

"On yıl önce birlikte geçirdiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" Kendimi durduramadan soruyorum. Başını salladı, gözleri karardı. "Ve sen yapmıyorsun."

Kalbim vuruşları atlıyor. Nefret ediyor. Aman Tanrım. Onu o zamandan beri hatırlamadığımdan nefret ediyor. Bunca zamandır bana Donmuş ve kalpsiz demesinin nedeni bu olsa gerek.

Yine de onu suçlayabilir miyim? Eğer beni unutsaydı çok üzülürdüm.

"Bu seçimle değil." Bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Ayrıca birkaç şeyi hatırlıyorum." "Hmm. Ne gibi?"

"Seninle çok zaman geçirmek ve konuşmak gibi. Bana adını hiç verdiğini sanmıyorum çünkü seni gri gözlü çocuk olarak düşünmeye devam ettim.

"Bütün geceyi benimle geçirdin." Biraz gülümsüyor. "Sana söylediğimde bile gitmedin." "Yapmadım!" Yanaklarım utançtan alev alev yanıyor.

"Anıları olan benim, hatırladın mı?" Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Yüzümü ıslak bir bezle sildin, sonra da benimle birlikte altına girebilesin diye beni bir battaniyeyle örttün. Ah, sen de elimi tuttun ve yanağımı öptün. Çocuk Elsa beşinci aşamadaki yapışkanlardan biriydi."

Kendimi içine gömebileceğim bir delik var mı?

Yine de çenemi öne çıkarıyorum. "Hatırlamadığım için böyle söylüyorsun."

Elimi alıp yüzüne götürüyor. Avucumu ağzının üzerine yaslayıp öyle şefkatle öptü ki, tüm vücuduma bir şok dalgası yayıldı.

Sıcaklık cildimde hızlı bir ateş gibi parlıyor ve doğrudan kemiklerime vuruyor. Aman Tanrım.

Aiden'in yoğun, kirli tarafıyla bazen başa çıkabiliyorum ama onun yumuşak tarafı karşısında tamamen çaresizim.

"Utangaç olduğunda çok sevimli görünüyorsun."

Elimi indirdi ve sanki en değerli varlığıymış gibi uyluğunun üzerinde tuttu.

Parmaklarımız birbirine geçiyor. Benim küçük elim onun büyük elim içinde. Kadınsı parmaklarım onun uzun, erkeksi parmaklarının üzerinde.

Onu çıkarmak istiyorum ama sıcaklığı çok seviyorum. Ayrıca avucumu öpme şekli hâlâ şoktayım.

Sırf sert tarafının her zaman kazanacağını kanıtlayabilmek için çirkin tarafını harekete geçirmek için onu dürtmeyi düşünüyorum. Yumuşak tarafının bir yanılsama ve akıl sikişi olduğu.

"Daha önce utangaç değildin." Başını yan tarafa doğru eğiyor. "Hiç düşünmeden aldın ve aldın." "Yapmadım."

"Sen de öyle yaptın. Size söylüyorum, Çocuk Elsa çok sert biriydi."

"Tanrı. Küçük bir kız hakkında kirli düşüncelerin olduğuna inanamıyorum."

"Artık küçük bir kız değilsin."

"Ve sen küçük bir çocuk değilsin."

"Hayır değilim. Bu yüzden seni sikeceğim." "Kötü konuşmayı hiç bırakır mısın?"

"Sadece seni pis bir şekilde siktiğimde."

Sesinin gürlemesi tenimin her yerine ve çekirdeğime kadar kıvılcımlar gönderiyor. Sesinde tamamen erkeksi bir şeyler var; kaba, derin ve... kirli.

Evet kirli. Çok kirli.

Bana kaba şeyler fısıldayan o sesin hassas bölgelerimin yakınında gürlediğinin görüntüsü karşısında neredeyse içim yanıyor, neredeyse kaynıyordum.

Kararlılığın için yanlış resim, Elsa. "Duramaz mısın?" Fısıldıyorum. "Konu sana gelince değil."

"Evet. Beni suçla."

"Bunu Çocuk Elsa'ya bağlıyorum. Bana daha önce hiç düşünmediğim şeyleri düşündürdü." "Ne gibi?"

Yetişkinlere yönelik şeyler gibi. Sana söylemiştim, o çok sert biriydi." "Sırf hatırlamadığım için kelimeleri ağzıma sokuyorsun."

"Ah, hatırlayacaksın. Bunu yaptığında yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum." "Hayal et, sik kafalı."

Kıkırdadı ve ses çevremizde bir melodi gibi yankılandı. O sese ulaşmak, onu bir yere kutulamak ve saklamak için saklamak istiyorum.

Bir anlığına orada öylece oturdum, kapana kısılmış bir halde, yüz hatları rahatlayıp omuzları gevşerken büyülenmişim.

Şimdi düşünüyorum da, Aiden benim yanımdayken sık sık rahatlıyordu. İster cinsel yoğunluğu, ister çıldırtıcı

sahipleniciliği, ister nadir gülümsemeleri ve kahkahaları olsun. O benim yanımda rahat.

Ve eğer kendime karşı dürüst olursam onun yanında da rahatım. Ben onun gülüşüne doyamadan Meet Up'a varıyoruz.

Mesafe neden daha uzak olamıyor?

Cole'un Jeep'i zaten garajın yakınında park edilmiş durumda. Sırt çantamı arabada bırakıp Aiden'in peşinden merdivenlerden çıkıyorum.

"Cole neden bizimle burada buluşmak istedi?" "Bilmiyorum."

Gözlerimi kısıyorum. "Yani bana plansız geldiğini mi söylemek istiyorsun?"

"Bir planım vardı." Başını benim yönüme doğru eğiyor. "Yanımda olmanı içeren her şey mükemmel plandır." Ateşim on derece yükseliyor ama boğazımı temizliyorum. "Sabahı Cole'la mı geçirdin? Bu yüzden mi okula gelmedin?"

"Danışmanımın Oxford hakkında bir toplantım vardı." Ah.

Sağ.

Aiden Oxford'a gidecek. Bu bilgi her zaman aklımın bir köşesinde yer alıyordu ama onu yüksek sesle duymak onu gerçek ve... nihai kılıyordu.

Yıl sonunda, beğensek de beğenmesek de Aiden ve ben farklı yönlerde gideceğiz. Bu düşünce midemin dibine her biri ağır olan tuğlaları yığmak gibi geliyor.

Meet Up'a girdiğimizde ayaklarımı sürüklüyorum.

"Tek kelime etme, Silver." Cole'un çelik sesi kulübenin sessizliğini bölüyor.

"Sesini duymak istemiyorum." "Siktir git, Cole."

Gümüş de mi burada? Aiden neden bundan bahsetmedi?

Öte yandan bu onun Adam yüzünden tehlikede olmadığı anlamına da gelmeli. Onun için endişelenmem gerektiğinden değil.

"Burada ne yapıyorsun Queens?" Aiden varlığını belli etmeden içeri daldı.

"Cole'a sor," diye tısladı. Bu da Aiden'in onun burada olacağını bilmediği anlamına geliyor. Dikkatli adımlarla içeri giriyorum. "Hey."

"Elsa." Cole gülümsüyor ama arkasında hiçbir sıcaklık yok. Sanki gülümsemesi gerekiyor ama istemiyor. "Oturmak. Bilmen gereken bir şey var."

Yüzümün her yerinde yazılı sorularla Aiden'a baktım. Bir omzunu kaldırıp yanıma çöktü. Kolu kanepenin arkasına uzanıyor, neredeyse tenime değiyor ama tam olarak değil.

Lanet alay.

Silver karşımadaki sandalyede oturuyor. Bacakları yanlara doğru birbirine yapışmıştır. Yüzünün solgunluğunun ten rengiyle hiçbir ilgisi yok, daha çok bakışlarındaki vahşi bakışla ilgisi var.

Cole onun yanında bir heykel gibi duruyor. Hareketsiz ve soğuk. Eğer Cole işin içindeyse durum ciddi olmalı.

Uzuvlarım kendilerine rağmen titriyor. Eğer Aiden'ın hâlâ Silver'la bir ilgisi varsa nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum.

Olduğu gibi zar zor dayanıyorum. Aiden bir kez daha güvenimi kırarsa hayatta kalamam. Kesin olan bir şey var ki onu da kendimle birlikte yok edeceğim. Beni ne kadar mahvettiğine bakılırsa bu adil.

Cole, "Onlara söyle" diye emrediyor. Silver'a sanki küçük bir çocukmuş gibi emir veriyor. Onun her zamanki şirret tavrını sergileyerek savaşmasını bekliyorum ama o sessiz kalıyor.

Cole korkutucu bir kayıtsızlıkla, "Sen yapmazsan ben yaparım," diye devam ediyor. "Benim versiyonumu duymalarını ister misin?"

Silver sanki yüzüne tokat yemiş gibi gözle görülür bir şekilde irkildi.

"Bu işi halledin Queens." Aiden'ın sabırsızlığı sesinden anlaşılıyor. "Bütün günüm yok."

Üvey kardeşler arasındaki somut gerilimden habersiz mi yoksa umursamıyor mu, hiçbir fikri yok. Benim tahminim sonuncuya.

Başını kaldırdığında bakışları anında benimkilerle buluştu. "Sen ve ben neden bu işe karışmaya devam ettiğimizi bilmiyorum."

Aynı.

Cole, "Bu benim son uyarım" diyor. "Konuş yoksa ben konuşurum." "Adem'i hatırladın mı?" o soruyor.

"Yine sana zarar mı verdi?" Ben ağzımı kaçırdım ve o da yüzünü buruşturdu.

"Yine," Cole o kadar alçak sesle konuşuyor ki bu korkutucu. "Yani bu daha önce de oldu, öyle mi?" Aiden'in kolu omzuma düşüyor, beni sımsıkı tutuyor, Cole ve Silver'a olan konsantrasyonumu bozuyor.

Gözlerim ona kaydı ve çenesinin gerginliği karşısında yutkundum.

Ah, oğlum. Hiç eğlenmedi. Kesinlikle. "Bunu nereden biliyorsun tatlım? Hmm?"

"Otoparkta onu rahatsız ediyordu; Onu durdurdum."

Aiden sakın ama bir o kadar da korkutucu bir tavırla, "Onu durdurdun," diye tekrarlıyor. "Onu tam olarak nasıl durdurdun?"

"Onu müdürü çağırıp biber gazı sıkmakla tehdit ettim." "Senin biber gazın yok."

"O bana inandı." Duruyorum. "Neden bu kadar tedirginsin?"

"Neden bu kadar tedirgin oldum?" Sesi kesik, sert ve otoriterdi. "Neden düşünüyorsun? İkinizi de Tanrı bilir neresine götürebilirdi. Kendini koruma anlayışın yok mu senin?"

"Sadece doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Tamam aşkım?" "Tamam değil. Kendini bu şekilde tehlikeye atman doğru değil."

Onun bakışına kendi bakışımla karşılık veriyorum. Tamam, tamam, belki de Adam gibi meraklı bir adama karşı çıkmak yapılacak en akıllıca şey değildi. Ama Silver'a zarar vermeyi açıkça kastettiği halde benden orada öylece durmamı nasıl bekleyebilir?

Ona yapabileceklerini düşündükçe içim ürperiyor.

Silver'la anlaşamayabiliriz ama en büyük düşmanıma kötü niyet beslemek istemem.

Travmayı biliyorum. Travma yaşadım. Kişisel alanınızı istila eder, duvarlarınızı pençeler, onlara tırmanır, yok eder ve sonra kalıntıların üzerinde dans eder.

Bu pislik seni ömür boyu mahveder.

"Çok iyi Gümüş. Çok iyi." Cole başının tepesine bakıyor, onu boğmak mı yoksa kafasını kesmek mi istediğinden emin değil. "Onlara neden burada olduğumuzu söyle."

Beklemek. Adem ve o günle ilgili değil miydi?

"Daha dün öğrendim." Silver zaten tertemiz olan ceketini düzeltiyor ve mor tırnaklarına bakıyor. "Adam geldi ve... pek çok saçmalık söyledi."

Cole, "Söyleyin," diye ısrar ediyor - ya da daha doğrusu emrettiği gibi. Daha önce Cole'un bu tarafını hiç görmemiştim.

"Adam şunu söyledi..." Kuru dudaklarını yalıyor. "Elsa'yı havuza iten oydu." Gözlerim genişledi.

"Öyle yaptı, öyle mi?" Aiden'ın gözleri neredeyse siyaha dönüyor. Şaşırdığından mı yoksa sadece hesap mı yaptığından emin değilim.

Cole, "Devam et," diye ısrar etti. "Onlara bunu neden yaptığını söyle."

"Bunu benim gözüme girmek için yaptığını söyledi, tamam mı?" Bakışlarımı karşılıyor. "Yemin ederim benim bu olayla hiçbir ilgim yok. Ben de yeni öğrendim. Bilseydim sana söylerdim."

Nedenini bilmiyorum ama ona inanıyorum. Silver kötü niyetli ama bir suçlu değil.

Cole tarafsız bir sesle, "Ama Adam'ın niyetini biliyordun" diyor. "Ve görünüşe göre sen onları uzun zamandır biliyordun."

"Cole..."

"Tek kelime bile etmedi." "Cole..."

"Git arabada bekle."

Ellerini havaya kaldırıp sinirli bir nefes veriyor. "Buraya gel Gümüş. Oraya git Silver. Ne olduğumu sanıyorsun? Lanet oyuncağın mı?"

Onun patlaması karşısında hareket etmiyor ve sadece tekrarlıyor. "Git arabada bekle."

Onu geri çeviriyor ve girişe doğru hücum ediyor, sonra duruyor, bakışlarıyla karşılaşılıyor ve "Özür dilerim" diye fısıldıyor.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz Cole, Aiden'ı sabitliyor. "Daha sonra buluşalım." "İletişime geçeceğim."

Cole bir kez başını salladı. "Ya Elsa?" "Evet?" Bu vahiy karşısında hala şaşkınım.

"Bu bilgiyi dün öğrendi. Onu bir daha dövmeyin." Hatırlatma karşısında irkildim.

Aiden alaycı bir tavırla, "Dövölerek ezilmesini izleyen adam böyle söylüyor," diyor. "O sefer bunu kendi başına getirdi." Bana gülümsedi ve Meet Up'tan dışarı çıktı. İçimden uzun bir nefes çıkıyor. "Bunu yapanın Adam olduğuna inanamıyorum."

"O salak herif aslında bir şeyler planladı." Aiden derin düşüncelere dalmış gibi başını salladı. O kafası, acı ve acı çektirecek sonsuz yöntemlerle dolu olmalı.

"Bunu onun planladığını nereden biliyorsun?"

"Van Doren'den sonra kimse havuza girmedir. Bir süre seni itenin o olabileceğini düşündüm. Artık eminim ki Adam havuzdaydı ve sen ortaya çıktığında bu şans değerlendirildi."

"Ama Knox onu görmedi."

"Bir yere saklanmış olmalı. Merdivenlerin altında veya dolaplarda. Orada kamera yok." Mantıklı.

Bir süre sessiz kalıyoruz. Ne olduğunu anlamaya çalışıyorum ve Aiden muhtemelen sadistçe bir şeyler planlıyor.

Bir süre sonra Cole ve Silver'ın gitmesiyle burada sadece ikimizin kaldığını fark ettim.

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. Onun derin düşüncelere dalmasını bekliyorum ve o da tüm dikkatini bana odaklamış durumda.

"Şimdi ne olacak?" Soruyorum.

Kurt gibi bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Şimdi bizim zamanımız. Ne istersen yapacağız." "Ya eve gitmek istersem?"

"O zaman seni evine götüreceğim."

Ona şüpheyile bakıyorum. "Gerçekten mi?"

Beni kolumdan tutup çekiştiriyor. Göğsüne doğru iniyorum, kollarım onun orta kısmına dolanıyor. "Daha sonra. Seni daha sonra evine bırakacağım."

"Aiden!" Kalkmaya başlıyorum.

"Kal," diye mırıldandı, gözlerini kapatarak. "Sadece bir an için."

Protestolar ağızımdan dökülecek ama hiçbir şey söylemiyorum. Kulağıım onun sakinleştirici kalp atışlarına dokundu ve istediğini yaptım.

Ben kalıyorum.

19

Elsa

Öyle yapmak istemedim ama uyuyakalmış olmalıyım.

Gözlerimi açtığımda çok tanıdık bir koku burun deliklerimi karıncalandırıyor. Hepsi erkeksi, güçlü ve... hipnotize edici.

Omurgamdan aşağı bir kıvılcım süzülüyor ve kalbime doğru yol alıyor. O hatalı kalp. Bu berbattı, aptal kalp. Aiden'in göğsünün her yerine yayıldım. Göğüslerimin yumuşaklığı onun gergin ve sert kaslarıyla şekilleniyor. Benim bacaklarım bile onun bacaklarına dolanmıştı, sanki bu yapılacak en doğal şeymiş gibi. Sanki her zaman ait olduğum yer burasıymış ve başka bir yere gitmek küfürdür.

Kımıldıyorum ama pozisyonumu değiştirmiyorum.

Hareket etmek çok iyi hissettiriyor. Sıcak teni benimkine geliyor, nefesinin kafa derimin tepesinde titreşmesi. Güçlü kollarının kozası.

Adam hakkında öğrendiklerimden sonra dış dünyayı düşünecek havada değilim. Burada olmak doğru hissettiriyor.

Uzun zaman önce o bodrumda sadece o ve benim olduğumuz anıları hatırlatıyor. Başımı omzuna koyduğumda farklı bir yerdeymişiz gibi davrandım.

Parmakları saçlarıma dolanıyor, kafa derime masaj yapıyor ve uyanırken midemin alt kısmında karıncalanmalar oluyor. Dokunuşu o kadar nazik ki gözlerimi kapatıp tekrar uyumak istiyorum. Beni durduran tek şey kendimi korumamdır. Aiden'a yakın olmak asla o kadar basit değil.

Gardımı indirmek kendime yapabileceğim en büyük kötülüktür.

Manipülatif ve öngörülemez biri ve ne zaman rahatlamak istesem bu gerçekler beni uçurumun kenarına sürüklüyor.

Evet, kalbim ve bedenim onunla birlikte olmak için kaşınıyor ve kırılıyor. Aynı zamanda doğru sinyalleri de gönderiyorlar: kanat çırpma, karıncalanma, feromonlar.

Ancak kaybeden takım adına oynuyorlar ve strateji uzmanı, yani beynim, onların kendi istediklerini yapmalarına izin vermiyor.

Aiden'in parmakları sanki bir sonraki hareketimi ben yapmadan önce hissedebiliyormuş gibi kafa derimin üzerinde durdu.

Kendi tarafıma dönüp oturdum ve kanepenin diğer yarısına doğru ilerledim. Saçımı geriye atıyormuş gibi yaparak kendimi toparlıyorum.

Kendimi onun kollarına atma isteği beni bunaltıyor. Bu, serbest bırakılmak için pençeleyen ve çılgılık atan bir hayvan gibi.

Mesafemi korumak için her zerre kadar iradeye ihtiyacım var. "Yapma." Sesindeki sertlik beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Ona baktım. Yakışıklı yüzündeki kasvetli ifade beni şaşırtıyor. "Neyi?" Gerçekten kafam karıştı.

"Benden uzaklaşma."

"Ben çekilmiyorum."

"Saçmalık diyorum. Yine bana karşı Dondurulacaksın. "Bunu hak ettiğini düşünmüyor musun?" Ona baktım. "Hak ettiğim tek şey sensin."

"Flaş bir haber, Aiden. Seninle sıcak ve samimi olabilmem için bana zar zor bir neden verdin. Artık kafam oyunda olduğundan seni olumlu bir açıdan görmek zor."

"Böylece?"

Hayır. Bu bir yalan. Ondan uzak durmak ne kadar mantıklı olursa olsun, ruhumun karanlık köşelerinde, beni bütün kılan tek şeyin Aiden'la birlikte olmak olduğunu biliyorum.

O beni tamamlıyor.

Ve Disney tarzı bir şekilde değil. Onun karanlığı benimle, beni korkutacak düzeyde konuşuyor.

Yani evet, son kaçış kartımı oynuyor olabilirim. Ne? Bir kızın kendi başının çaresine bakması gerekiyor. "Beni daha sonra eve götüreceğini söylemiştin." eteğimi sıkıyorum. "Artık daha geç."

"Siktir et şunu." Ellerimi ellerinin arasına alıyor. Bir elektrik akımı omurgamdan aşağı doğru iniyor. Hayır hayır hayır.

Eğer bunlardan herhangi biri işe yarayacaksa bana dokunmayı bırakması gerekiyor.

Elimi çekmeden önce avucumu göğsüne koydu. Gözlerim onun vahşi kalp atışlarıyla genişledi. Aiden'in kalp atışlarının ne kadar düzensiz olabileceğini hep unutuyorum.

Fırtınalar gibi.

Ölümcül ama aynı zamanda canlı. Yani çok canlı.

"Bana geçmişten borçlusun, Elsa."

Yüreğimin içine farklı türde bir çarpıntı yılanı giriyor. Bu acı verici ve yıkıcıdır. Kucağıma bakıyorum. "B-o annemdi, ben değil."

"O öldü. Hayattasın." Başını eğer. "Alabileceğimi alacağım."

"Bu çok hafif bir darbe, sık kafalı," diye mırıldandım alçak sesle.

Annemin yaptıklarından dolayı ne kadar suçlu hissettiğimi biliyor ama birinci sınıf bir sosyopat gibi bunu bana karşı kullanıyor.

Aiden omzunu kaldırıyor. "Seni elde etmek için elimden geleni yapacağım. Konu sana gelince hiçbir sınırim yok Elsa."

"Aiden..."

"Ayak bileğimdeki yara izi beni metalden ağır zincirlere kelepçelemesinden kaynaklanıyor. Sırtımdaki yaralar, bayılana kadar bana defalarca kırbaçla vurmasından kaynaklanıyor. Ben yerde cansız yatarken bile durduğunu sanmıyorum."

"Aiden. Durmak."

O yapmıyor. Ağzından çıkan her kelimeyle parçayı cildime daha da derine kazıyor.

"Bana yiyecek hiçbir şey vermedi ve içecek neredeyse hiçbir şey vermedi. Uyuduğum yere işemek ve sıçmak zorunda kaldım. Bana köpekten daha kötü davrandı ve işin komik tarafı beni hiç görmedi. Bana baktığında başka birini gördü. Nihayet eve döndüğümde durumu iyileştirebilecek tek kişi de gitmişti."

İşi bittiğinde gözyaşları yanaklarımdan aşağı akıyor. Dudaklarım titriyor ve hıçkırıklarımı tutma ihtiyacından çenem ağrıyor.

Aiden o kadar kayıtsız konuşuyor ki, duygularıyla konuşmasından daha korkutucu. Şimdi neden duygulara fazla saygı göstermediğini anlıyorum. Uzun zaman önce ondan arındırılmışlardı.

Kırbaçlandılar, aç bırakıldılar ve ateşe atıldılar.

"Derisi kırılincaya kadar kırbaçla vurulmanın nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Kan yere damlayana kadar mı?" Normale dönmeden önce çenesi biraz kasılıyor. "Özellikle gerçek acıyı bilmeyen sekiz yaşındaki bir çocuk için çok acı vericiydi."

Dur kelimesi dilimde kalıyor ama yutuyorum.

Aiden o dehşetleri yaşadı, en azından dinleyebildim. Suçluluk faktörümü bana karşı kullanıyor olsa bile. Beni yanında tutmak için acısını kullanması daha da trajik. Göğsüm yavaş yavaş kanlı bir karmaşaya dönüşmeseydi kendimi özel hissederdim.

"Bunu duymak sana acı veriyor mu?" Baş parmağının ucuyla gözümün altındaki yaşı sildi. "İstersen durabilirim."

"Yapmak zorunda değilsin," sözcükleri boğulmuş, ölüyor, tuhaf çıkıyor. "Beni öpersen ve durumu iyileştirirsen yaparım."

İçimi bir titreme kaplıyor. Bütün bunları onu öpmem için mi yaptı?

Hayır. Aiden duygusuz bir canavar olabilir ama Alicia'nın ölümünün onu her şeyden çok etkilediğini biliyorum. Bu onu tamamen değiştiren bardağı taşıran son damla oldu.

"HAYIR?" Bir omuzunu kaldırıyor. "Denemeye değer."

Yanaklarını tutup dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Aiden bir anlığına şaşkına döndü ama ben durmuyorum. Deli bir kadın gibi alt dudağını ısırıp ısırıyorum.

Onu öpmek ve daha iyi hale getirmek istiyorum. Hayır. Onu öpüp defolup gitmek istiyorum.

On yıldır hayatımıza musallat olan bu gölgenin artık gitmesi gerekiyor.

Aiden homurdanarak açılıyor. Öpücüğü sertti, hatırladığım diğer zamanlardan daha sertti. Beni sahipleniyor ve beni bütünüyle yutuyor.

Tutkunun yoğunluğu alevleniyor ve biz mükemmel olmayan bir uyum içinde yanıyoruz.

Bir an için bu iğrenç dünyada sadece o ve ben varız. Onu bir canavara dönüştüren ve hayatımı çalan bir dünya. Bir an için dünyanın en önemli insanıdır. Kendimi onun derisinin altına kazımak istiyorum ki hiçbir şey bizi bir daha ayıramasın.

Onunla bir olmak istiyorum.

Ayrı yaşama düşüncesi beni başka hiçbir şeyin olmadığı kadar yok ediyor. Bu düşünce su altında tutulmak gibi bir işkence.

Boğuluyordum ve sonunda hava almak için çıkıyorum.

Çok ihtiyaç duyduğumuz nefes almak için geri çekildik ama Aiden yörüngesinden çıkmama izin vermiyor. Sanki söz konusu yörüngenin merkezi benim.

Alnını benimkine dayadı. Parmaklarının uçları yanağımı, dudağımın kıvrımını, boynumun çukurunu, köprücük kemiğimin çizgisini okşuyor.

Her yerde, onun dokunuşu. Sanki beni yeniden öğreniyor ve doyuma ulaşıyormuş gibi.

Düzensiz nefes alışlarımız, yalnızca birbirlerine sığınmak için çarpışan iki çaresiz ruh gibi havayı dolduruyor. Her şey daha da artıyor. Altımızdaki derinin gıcirtısı. Dışarıdan çam ağaçlarının kokusu geliyor. Rüzgârın alçak ısığı.

Ve Aiden.

Onun erkeksi güzelliğı ve darmadağınık saçlarında öyle kayboldum ki. Benimkine karşı teninde ve metalik bakışında.

Hepsinde.

Tenime karşı konuşuyor, kaba ve cilasız. "Seni düşünmediğim bir gün olmadı. Ne zaman uyumayı başarsam, seni rüyamda görüyorum. Çocukluğumuzdan beri takıntımdın ama şimdi bu çok daha kötü. Hayatımda sekiz yılı sensiz geçirmeyi nasıl başardım bilmiyorum, şimdi seni saatlerce görmezsem boğuluyorum."

Gözlerim yaşlarla doluyor. "Aiden..." "Beni seç Elsa. Bizi seçin."

Bunu yapmaktan başka istediğim bir şey yok. Onunla olmayı o kadar çok istiyorum ki, bu beni içten içe yiyor. Bu beni deli ediyor.

Yüreğimin tellerini parçalıyor.

Eli yüzümden boğazıma doğru kaydı. Parmaklarını mengeneyle benzer bir tutuşla etrafına doluyor. Alnı benimkinden ayrılıyor ve gözlerindeki bulutlar kararıyor.

"Burada çok iyi davranıyorum, Elsa. Sabrettim ama her şeyi sikeyim deyip hepinizi kendime almaya bu kadar yaklaştım. Yapma. İtmek. Ben." Başparmağını nabız noktamın üzerinde gezdirirken vurguluyor. "Ben bile ne yapacağımı bilmiyorum."

Bunun üzerine öfkem alevleniyor.

"Biliyor musun? Her zaman istediğin gibi gitmiyor Aiden. Eğer benimle birlikte olmak istiyorsan uzlaşma denen küçük bir şeyi öğrenmen gerekecek. Google da arat. Sen istediğini elde ederken her zaman başını eğerek ben olmayacağım. İlişkiler böyle yürümez. Elini itip ayağa fırladım. "Beni eve götür. Babam endişelenmiş olmalı." Sol gözü seğiriyor ve beni tekrar aşağıya çekmesini bekliyorum. O yapmıyor. Öylece duruyor ve Meet Up'tan fırlıyor.

Damarlarımda fokurdayan hayal kırıklığıyla onun sert sırtını izledim. Onun kolları arasında erimeme birkaç saniye kalmıştı ama o sık kafalı yöntemlerine geri dönerek bunu mahvetmek zorunda kaldı.

Onu Ferrari'sine kadar takip ediyorum. Ona babamın yeni evinin talimatını verdikten sonra tek bir kelime bile edilmiyor.

Bütün yol sessizlik içinde geçiyor. Havada tattığınız türden, acı ve ekşi.

Aiden bir elini direksiyonda, diğer elini de aramızdaki kol dayanağının üzerinde tutuyor ama bana dokunmuyor. Siktir et onu. Şu anda deli olan tek kişi o değil.

Birkaç dakika sonra sessizliği bozmayı düşünüyorum. Hiçbir söz bulamadığım için araba evimin önünde durana kadar sessiz kaldım.

"Teşekkürler." Kapı kolunu tutuyorum.

Beni tanımadan ileriye bakmaya devam ediyor. Yeter, kahretsın.

Elimi kucağıma bırakıp onunla yüzleşiyorum. "Neye bu kadar kıızıyorsun?"

Cevapsız.

"Yani şimdi sessiz muamele mi var?"

"Seni kaçırıp unutulana kadar sikmeden önce içeri gir."

Bu görüntü karşısında nabzım hızlanıyor, cildim ısınıp soğuyor. Keşke korkudan olsaydı ama kahrolası heyecandandı.

İçimde bir şeyler yanlış bağlanmış. Aiden'in müstehcen sözleri beni mahvetti.

Ben hareket etmeyince başını yana eğiyor. Sadist bir gülümseme dudaklarını yukarı kaldırdı. "Yoksa bunu ister misin, tatlım?"

Pencerede bir tık sesi duyulur. Şaşkınlıktan irkiliyorum. Aiden direksiyonu bırakarak doğruldu.

Pencerenin dışında bekleyeni görünce ayağa kalktım. Baba.

Aiden'ı buraya getirirken ne düşünüyordum? Bekle. O sırada tam olarak düşünmüyordum. Pencereyi aşağı indiriyorum. "Selam baba."

"Selam, prenses." O gülüyor. "İçeri gel." Kapıyı açmak için hareket ediyorum.

Babam pencereden bakıyor ve gülümsemesi azalıyor. "Sen de Aiden." Bok.

20

Aiden

Ethan Steel büyük bir adamdır.

Jonathan zayıf olduğu yerde geniştir. Evet, onu çocukluğumdan hatırladığım kadar büyük değil ama bunun nedeni onun küçülmesi değil, benim büyümüş olmam.

Aksine güçlü kemik yapısı eskisi kadar uzun ve kibirli, sanki hiç komada değilmiş gibi. Maun masasının arkasında oturuyor ve şahin gözleriyle beni izliyor.

Ev ofisi siyah ve kahverengi kanepeler ve kitap raflarıyla sade. Elsa ile aramızdaki sehpanın üzerinde cam bir satranç tahtası bile var.

Jonathan'ın kopyası değilse kim olduğunu bilmiyorum.

Elsa kucağına, ayakkabılarına ve ceketine bakarken bacakları birbirine kapanıyor. Ben ya da babası dışında her şey. Endişe dalgalar halinde ondan yayılıyor ve tenimi karıncalandırıyor.

Ethan'ın bakışına nötr bir bakışla karşılık verdim. Sessizliğiyle beni korkutmaya çalışıyor, böylece konuştuğunda ayaklarına kapanmaktan başka seçeneğim kalmayacak.

Taktiğin bende işe yaramadığını anlayana kadar Jonathan da bunu yapıyordu. Manipölasyon nörotipik insanları etkiler, beni değil.

"Kızımla niyetin ne?"

Direkt hedef noktasına gidiyor. Onun bu yönüne saygı duyabilirim. Doğrudan rakipleri severim. "Niyetler?" Onu harekete geçirmek için tekrar ediyorum.

"Ne demek istediğimi tam olarak biliyorsun." Her iki dirseğini de masaya dayadı ve saldırısını planlayan bir imparator gibi öne doğru eğildi. "Jonathan sana onun hayatını mahvetmeni emretmiş olmalı."

"Nasıl..." Elsa boğazını temizliyor. "Bunu nereden biliyorsun baba?"

"Senin hakkında her şeyi biliyorum prenses." Ona gülümsüyor ama tekrar bana odaklandığında ifadesi sertleşiyor.

Ethan ve Jonathan aynı madalyonun iki yüzü olsa da bir fark var. Ethan, Elsa'ya sanki onun dünyasıymış gibi bakıyor. Onu ve mirasını korumak için her şeyi yapıyor.

Jonathan bunu yapmıyor.

Alicia'nın ölümünden bu yana dünyası kasvetli ve keskin bir hal aldı. Onun umursadığı tek şey intikam ve güçtür. Levi ya da ben bu süreçte düşersek gözünü bile kırpmayacağından şüpheliyim.

Bir Kral mirasını sürdürdüğü sürece her şey yolunda demektir.

Elimden gelen en sakin, en kararlı ses tonuyla, "Kızınıza karşı niyetim basit," diyorum. "O benim." "Aiden!" tısladı.

Bir omuz kaldırıyorum. Ethan'a yalan söylemeyeceğim. Bu konuda değil. Onun için savaşağıımı bilmesi gerekiyor. Onunla, Jonathan'la ve tüm kahrolası dünyayla savaşmaya hazırım.

Cehennem. Eğer inatçılığından vazgeçmezse onunla dövüşmeye hazırım. Eskiden çok güzeldi, şimdi sinirimi bozuyor.

Ethan'ın ayağı kalkıp beni evinden atmasını bekliyordum. Dürüst olmak gerekirse köpeklerini üzerime salsa şaşırmazdım.

Ancak o sadece beni izliyor.

Eğer bu tür durumlarla başa çıkacak şekilde yetiştirilmeseydim bakışlarındaki küçümseme beni sinirlendirirdi.

Stresli, korkutucu karşılaşmalar Kral soyadına sahip olanlara hiçbir şey kazandırmaz. Bisiklete binmeyi

öğrenmeden önce bize bunların üstesinden gelmemiz öğretildi.

Elsa, zaten mükemmel şekilde ütölenmiş ceketini düzelterek koltuğunda rahatsızca kıpırdandı.

Stresli olduğunda burnundaki seğirme kelimelerle anlatılamayacak kadar tatlı. şimdi o buruna dokunmak, onu öpmek, yalamak için can atıyorum.

“Jonathan bu konuda ne düşünüyor?” Ethan'ın sorusu beni kızının burnuyla ilgili fantezilerimden geri getirdi. “Jonathan'ın ne düşündüğü önemli değıl.” Hiçbir ritmi kaşırmıyorum.

"Bunu biliyor mu?" "O her şeyi biliyor."

Kaybolmadan önce Ethan'ın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Ona sandığından daha çok benziyorsun ve sırf bu nedenle kızım konusunda sana güvenmiyorum."

Ona fikrinin önemli olmadığını söylemek üzereyim ama sözümü kesti. "Üstelik şu anda ailelerimiz çatıyor ve herkes bir taraf tuttu."

“Ailelerin çatışmasını daha az umursamıyordum. Ben zaten bir tarafı tuttum ve o da Elsa'nın."

Elektrik mavisi gözleri benimkilere dikildi, yanakları parlak kırmızı bir tona dönüştü. Dolgun dudakları açık kalıyor. O yumuşak, yumuşak dudaklar. Koltuğumun ucundayım, oraya yürümeyi ve onu öpmeyi, o dudakları yutmayı, onları ağızımda dilime doğıru parçalamayı düşünüyorum.

O kadar sertim ki sikimin nabzını hissedebiliyorum.

Ethan boğazını temizleyerek aletimin fantezilerini kesti. “Jonathan seni durdurmak için her şeyi yapacak.” Sertliğimin üzerindeki baskıyı hafifletmek için yana doğıru kaydım. İşe yaradığından değıl. Gördün mü, benim aletim kahrolası bir hain. Elsa etraftayken beni dinlemiyor. Uzun süredir onun sıcaklığından mahrum kaldığından bahsetmiyorum bile, bu yüzden artık onun parlama ve tam anlamıyla bir pislik olma zamanı.

Neyse ki Ethan'ın masası benim çöplerimi görmesini engelliyor. Aksi halde dün beni buradan kovardı. Ancak Elsa bunu tüm erotik ayrıntılarda görüyor. Bu hüznler daha da genişliyor.

'Bu senin hatan' diyorum ona bakışlarımla. 'Seni daha önce becerseydim bunların hiçbiri olmayacaktı.' Kimi kandırıyorum?

Hain olmanın yanı sıra aletim bir ilgi fahişesi. Elsa görüş alanında olduğunda sanki 'Beni fark et' der gibi onu işaret ediyor. Em beni. Bırak seni becereyim.'

Evet, sınırlı bir kelime dağarcığı var.

Şimdi neredeydik? Sağ. Ethan ve Jonathan. Masal, zaman kadar eski ve aynı zamanda sıkıcı.

"Bırak Jonathan için endişeleneyim." Duruyorum. "Belki on yıl önce beni kaçırmasaydın bunların hiçbiri olmayacaktı."

"Aiden..." Elsa beni azarlamaya başladı, sonra vazgeçip başını salladı.

Ethan parmaklarını birbirine kenetliyor. "Belki Jonathan onlarca insanı yakmasaydı bunların hiçbiri olmayacaktı."

Suçluluk duygusuna kapılacağını düşünmüştüm ama Elsa gibi değil. Geçmiş gömebilen inatçı bir tip çünkü onun için gelecek daha önemli.

Telefonu çalışıyor ve kontrol ediyor. Ayağa kalkarak cihazı işaret ediyor. "Bunu almam lazım."

Kapı arkasından kapanır kapanmaz Elsa ayağa fırladı ve volta atmaya başladı. "Bunu düşünmeliydim. Beni bırakmana izin vermemeliydim. Ya bana kızgınsa? Ya beni affetmezse?"

Başımı yana eğip, onun kızarmış yanaklarını ve her hareket ettiğinde üniformasının eteğinin soluk kalçalarına nasıl çıktığını izliyorum.

Aletimi aşağıda tutmaya yönelik tüm girişimlerim başarısız oluyor.

Haftalarca onun sıcaklığına girip çıkarken eteğimin çıkarıldığını hayal etmek beni çok zorluyor. Hayır. Haftalar değil.

Aylar.

Onu masanın üzerine eğip arkadan becermeyi düşünüyorum.

Babası üzerimize gelip beni öldürse bile buna degecektir. Sonuçta sevdiğin bir şeyi bulup onun seni öldürmesine izin vermeni söylemiyorlar mı?

"Aiden."

"Hımm, tatlım?"

"Sen sertsin!" diye tıslarken yanakları parlak kırmızıya dönüyor.

Eminim gözlerimdeki şehveti görebiliyordur. Bu konuda özür diliyor muyum? Umrumda mı? Hayır ve hayır. sırtıyorum. "Ve bu bir sorun çünkü?"

"Böyle bir durumda bunu düşünmemelisin." "O?"

"Bilirsin." İyi bir önlem olarak ellerini havaya fırlatıyor. "Seni becermeyi mi kastediyorsun?"

Eliyle ağzımı kapatıyor ve sanki bir casusmuş gibi çevresini izliyor. "Babamın ofisindeyiz."

Avucunu öpüyorum.

Bir ani hareketle onu çıkarıyor ve mümkünse kıpkırmızı oluyor.

Teninin altına sızmayı seviyorum. Buzu kırıp kalesine girebilen tek kişi olmayı seviyorum. Kapıyı kapatabilir, kaleler inşa edebilir ama ben her zaman fethedeceğim.

"Sen iflah olmazsın," diye azarlıyor, hâlâ kızarmasına engel olmaya çalışıyor. "Bu konuyu açan sensin."

Sandalyeye çöküyor ve şövalye satranç taşıyla oynuyor. Yalnızca üç hamle yapıldı ve siyah taraf dezavantajlı durumda.

Heyecanını yatıştırmak için aklına bir fikir gelir.

Bana kalsa onu sikerdim ama böyle bir durumda kafasını meşgul etmenin en iyi yolunun bu olduğundan şüpheliyim.

Bu yüzden bir sonraki en iyi şeye geçiyorum.

Beyaz taşlar önümde olduğundan bir piyonu ileri doğru iterek parmaklarının arasında tuttuğu atı bloke ediyorum.

Elsa sorgulayarak başını kaldırdı.

Dirseğimi kol dayanağına yaslıyorum. "Oynadığını söylememiş miydin? Bana neyin var göster tatlım." Mavi gözlerinde bir meydan okuma kıvılcımı parlıyor.

Penisim pantolonumun sınırlarına doğru zorlanıyor. O bakış. O kıvılcım. O inatçılık. Elsa'nın türünün tek örneği olmasının nedeni onlar.

Atını ileri doğru hareket ettirerek piyonum için bir açıklık bırakıyor. Bir kaşımı kaldırıyorum. Gözü pek.

Kaleyi elinde tutmasını ve seçeneklerini saymasını bekliyordum. Doğrudan saldırıya geçerek beni şaşırttı. Koltuğumda doğrulup tahtaya hızlı bir bakış atıyorum. Benimkini düşünmeden önce onun seçeneklerini değerlendiriyorum. Elsa kendini tutacak bir tip değil ve kaybının nedeni de bu olacak.

Ben birkaç piyonu hareket ettirirken Elsa tüm taburunu kullanıyor. Her şeyiyle bir oyuncu tipi.

Bunu sevdim. Çok fazla.

Bu arada sikim de aynı fikirde.

Kraliçemi dışarı çıkarıyorum ve o sadist bir tavırla sırıtıyor. Elsa bana sadist bir gülümsemeyle baktı. "Sonunda sik kafalı."

Tüm vücut dili keskin ve konsantredir. Kahretsin. Yavaş ama emin adımlarla bir dövüşçüye dönüşüyor. Bu meydan okuma gözlerinden dalgalar halinde parlıyor.

Neden onunla daha önce satranç oynamadım?

Bu neredeyse onu sikmek kadar erotik. Vücudundaki güç, hareketlerindeki cesaret ve meydan okumasının erimesi. Zihninin benimkiyle çatışması, daha önce deneyimlediğim her şeyden daha coşkulu.

"Kraliçeni de gizli tutuyorsun tatlım. Fark etmediğimi sanmayın."

Sırıtıyor, haylaz ve çok güzel. "Düşmandan uzaktaysan, yakında olduğuna inanmasını sağla."

Sun Tzu. En sevdiği kitap olan Savaş Sanatı'ndan alıntı yapıyor ve evet, onun en sevdiği kitap olduğunu söyledikten sonra kitabı tekrar okudum, sırf onun bakış açısından okuduğumu hayal edebilmek için.

Bu kız için çok mu ileri gittim? Evet muhtemelen.

Onunla "Sen tam bir ineksin" diye oynuyorum.

"Bu inek seni yere serecek, King." Ceketinin kollarını sıvadı, gözleri Noel ışıkları gibi parıldadı ve parıldadı - ve ben Noel'den bile hoşlanmıyorum.

Kapı açılıyor ve bizi bu şiddetli savaştan uzaklaştırıyor.

Ethan içeri giriyor ve tahtamızın yanında duruyor. Maçı eleştirel gözle izliyor. Elsa tüm piyonlarını ve bir atını kaybetti. Piyonlarımın çoğunu elimde tuttum ama bir kaleyi ve bir fili kaybettim.

Ethan, "İlginç bir oyun" diyor. "Birin kaybetmesi çok kötü."

Çenem kasılıyor, kelimelerin ardındaki gizli anlamı kolayca okuyorum.

Ethan ve Jonathan, Rhodes'la ortaklık kurmak için savaş halindedir. Sonunda bir tanesi kaybedecek. O gün geldiğinde ne Elsa ne de ben bir daha aynı olmayacağız.

Eve varır varmaz duşa giriyorum.

Nash ve ben buluşmaya karar verdik böylece o lanet Adam Herran'a bir son verebiliriz. Onunla işim bittiğinde, bırakın ona dokunmayı, Elsa'ya hiç bakmamış olmayı dileycek. Onun hayatını tehdit etti ve bunun için varlığı bir bedel olacak.

Kısasa kısas falan.

Hiç doğmamış olmayı dileycek.

Duştan çıkınca belime bir havlu, boynuma da bir havlu sardım.

Banyonun eşiğinde duruyorum. Jonathan yatak odamın ortasında duruyor, elleri pantolonunun cebinde. Sanki buraya ilk defa geliyormuş gibi duvarlara bakıyordu. Her şey tertemiz. Bir yatak, bir çalışma masası ve

bir gardırop. Tüm ihtiyacım olan bu.

Zaten bu odada çok az vakit geçiriyorum, o yüzden önemi yok. Ancak Meet Up bunu yapıyor. Olmayı tercih ettiğim yer orası.

"Ethan'ın evine gittin" diyor. Bu onun hâlâ beni izlediği anlamına gelen bir soru değil. Şok edici.

"Yaptım" diyorum sırf salak gibi davranmak için.

Boynuma doladığım havluyu kullanarak saçlarımı kurutuyorum. Siyah şeritler gözlerimin önüne düşüyor ve Jonathan'a dair görüşümü kısmen engelliyor.

"Ne dedi?" O sorar. "Önemli bir şey değil."

Gözlerini kısıyor ama konuyu vurgulamıyor. "Kafanı oyunda tut." Elbette baba.

Ancak, 'D' kelimesiyle anılma hakkını hiçbir zaman kazanamadı. Dick'ten başka.
"Jonathan mı?"

Duruyor ama arkasını dönmüyor. "Evet?" "Queens'le olan nişanımı bozuyorum."

Yavaşça bana doğru döndü, vücudu sertti. "Bu saçmalık gündemden düştü."

"Senden izin istemiyorum. Queens'le olan nişanımın sona erdiğini sana bildiriyorum. Derhal yürürlüğe girer." "Ethan'ın yanında olmayı mı seçiyorsun?"

"Bunun bununla hiçbir ilgisi yok."

"Bununla ilgili her şey var. Sebastian bizim müttefikimiz ve Rhodes oy komitesinin bir üyesi. Kızını terk edersen bizim lehimize oy vermez."

"O halde başka müttefikler bulun. Sebastian Queens, Rhodes oylama komitesinin tek üyesi değil." Tek gözünü kısarak bana bakıyor. "O Steel kızı yüzünden. Onun aklını çürüttüğünü biliyordum."

"O benim Jonathan. Bana ait." Saç havlusunu bir kenara atıyorum ve onunla burun buruna ayakta duruyorum. "Bu gerçeği kabul ettiğin zaman, ben de senin varisin olmayı kabul edeceğim. O zamana kadar benim düşmanımsın."

Bir anlığına bana bakıyor. Bu bir gözdağı değil, daha çok tefekkür gibi.

Onun ne beklediğini bilmiyorum. Daha önce hiç çaba harcamamışken şimdi bana ulaşabileceğini mi sanıyor? O gemi Alicia'yla birlikte yola çıktı.

"Sen nankör bir veletsin." Çenesi kasılıyor.

"Sana minnettar olmam için bir neden düşünemiyorum." "Bana değil, annene. Onun anısına hiç saygınız yok." "Akıl oyunlarınızda Alicia'yı kullanmayı bırakın."

"Oyunlar? Onun ölümü bir oyun muydu? Kazasına kimin sebep olduğunu unuttun mu?" Siyah-gri gözlerinde manik bir bakışla başını eğiyor. "Sonunda ölmeden önce kaç saat acı çektiğini unuttun mu?"

"Sebep Elsa değil." "Babası öyle."

"Sen de öyle."

Bir an duraklıyor, çenesi tik tak ediyor. "Az önce ne dedin?"

"Beni duydun," diye konuşuyorum en derin, en alçak ses tonumla. Ethan'ın en değerli eşyalarınıza zarar vererek misilleme yapacağını bilerek o fabrikayı yaktınız. Ama biliyor musun? Alicia'nın ölmesinin nedeni bu değil.

Ruhu başka bir yerde yaşarken bu dünyada sıkışıp kaldığı için öldü. Tek ihtiyacı olan senin ve benim onu buraya kök salmamızdı. Onun ihtiyaçlarını biliyordun ama ona zar zor zaman ayırdın. Güce olan açlığınız ve hırsınız önce geldi ve biz sonradan akla gelen bir düşünceydik.

"Bütün bunları senin için yaptım." Sinirlendi. "Ailemiz için King Enterprises'ı kurdum."

"Alicia'nın hiçbir zaman güce ya da isme ihtiyacı olmadı; onun sana ihtiyacı vardı ve sen onu hayal kırıklığına uğrattın. Onu yavaşça öldürdün Jonathan. O yüzden senin işe yaramaz intikam planına inanmıyorsam kusura bakma. Onu hayattayken korumalıydın. Kıyafetlerimi almak için yanından geçtim. "Senin hatanı tekrarlamayacağım."

Jonathan hiçbir şey söylemiyor. Sadece arkasını dönüyor ve gidiyor. Kapı arkasından yüksek sesle tıklanıyor.

Bunu duydun mu Alicia? Jonathan sonunda acıyı hissediyor. Artık huzur içinde yatmalısın. Yapmayacağını biliyorum. Onun üzgün ifadesi aklıma geliyor. Solgun yanakları ve gözlerindeki sürekli gözyaşları.

Jonathan'ın stresli olmasından veya acı çekmesinden nefret ediyordu. Kaybedeni hak ettiğinden daha çok sevdi ve o da çok geç karşılık verdi.

Ben babam olmayacağım.

Giyindikten sonra Nash'i aradım. İlk çalıştan sonra açıyor.

"Hazır mısın?" Soruyorum.

"Her zaman."

"Knight ve Astor orada mı?"

"Şövalye, evet. Astor hareket edemeyecek kadar yüksekte."

Elbette. Sonra da onu nasıl hep dışarıda tuttuğumuz konusunda sızlanıyor.

"Kral?"

"Evet?"

"Adem'e biraz umut bırakalım." "Neden?"

"Onu yeniden yok etmeden önce güvende olduğunu düşünmesini istiyorum." sırtıyorum. Bu fikri sevdim. "Anlaşmak. Peki ya Nash?"

"Evet?"

"Queens'in işi bitti, seni dar görüşlü, küçük kaltak." "Siktir git."

Kapatırken gülümsüyorum.

Bazı gecikmiş işlerle ilgilenme zamanı.

21

Elsa

RES'teki enerji en hafif ifadeyle değişkendir.

Koridorda yürümeyeli ve herkesin beni bu kadar yakından izlemesinden bu yana uzun zaman geçmişti. Sanki sergilenen bir hayvanmışım gibi.

Yanımda Teal, arkamızdan söylenen sözlerden ve ilgiden habersiz telefonuna göz atıyor. "Onun yüzünden."

"Sizce şimdi ne olacak?" "Gerçekten hepsi bu mu?"

"Kapa çeneni yoksa sıradaki sen olacaksın."

Dramaya kapılmamak için elimden geleni yapmama rağmen merak beni yendi.

Bu benimle ilgili olmalı, Teal ile değil. Sadece yeni değil, aynı zamanda kimseyle de konuşmuyor.

Kim bana doğru koşup öğrencileri yolundan çekiyor. Nefes nefese, yeşil saçları her yöne uçuşuyor. "Sen... Ne olduğunu duydun mu?"

Başımı sallıyorum.

"Adam Herran." Nefes alıyor, yüzünde bir gülümseme belirliyor. "Ragbi takımını ve okulu bırakıyor. Harp okuluna kaydolacak. Harika değil mi?"

Görünüşte evet, harika. Ancak Aiden ve Cole'un dünkü tepkisinden sonra bunun bir tesadüf olmadığına eminim.

Kim'i kollarından yakalayıp onu öğrenci kalabalığından ve kulak misafiri olan kulaklardan uzakta bir köşeye çekiyorum. Teal bizi takip ediyor ama hâlâ bizimle ilgilenemeyecek kadar telefonuna dalmış durumda.

"Ne oldu?" Kim'e soruyorum.

Yaklaşıyor. “Atlıların ona bunu iyi bir şekilde verdiğini duydum. Performans artırıcı ilaçlar ve diğer uyuşturucuları kullandığını ifşa etmekle tehdit ettiler. Görünüşe göre sabıkası var.”

Aiden.

Tüm bunların arkasında Aiden'in işbirlikçi aklını hissedebiliyorum.

Silver bize Adam'ın beni havuza ittiğini söylediği andan itibaren hiçbir işe yaramadı, komplo düşüncelerine kapılmıştı.

Adam için üzüldüğümü söylemek yalan olur.

Geleceğini biliyordu. Herkes Aiden King'e bulaşmaktan daha iyisini bilmeli. Rakiplerini artık dayanamayacak duruma gelene kadar yok etmesiyle tanınır.

"Ama Adam'ın ailesi güçlü değil mi?" Soruyorum. "Elbette onu geri getirebilirler."

Kim çılgınca başını salladı. “Xander ve Cole'un ebeveynlerinin de baskı yaptığını duydum. Adem'in babasına biraz pislik atıyorlar ve bunu ona karşı kullanıyorlar. Oğlunun transferi için gerekli belgeleri zaten imzaladı.” İlginç.

Jonathan işin içinde değildi. Acaba Aiden onu bu işin dışında tuttuğu için mi, yoksa yaşlı Kral yardım etmeyi reddettiği için mi?

"Babama neden söylemedin?" Teal başını kaldırmadan soruyor. “Fırsatım olmadı. Ayrıca babamın elinde çok şey var.”

Teal bakışlarımla buluştu. “Babam için hiçbir şey önümüze çıkmıyor, özellikle de konu sen olduğunda.”

Yine de onu rahatsız etmemeyi tercih ederim. Agnus'la geç saatlere kadar çalışıyor, bütün gece çalışıyor. Peki babamın iyi yanı mı? Ne kadar meşgul olursa olsun kahvaltı ve akşam yemeklerinde her zaman oradadır.

Üçümüz sınıfa doğru yürüyoruz. Kim, Xander dışında atlıların ne kadar havalı olduğundan bahsediyor. Ona

göre o sayılmaz.

Ronan sınıfta Xander ve Knox'la pas geçiyor. Cole masasında oturuyor ve kurgu dışı gibi görünen Ceset adlı kitabı okuyor. Çevresinden tamamen kopmuş görünüyor.

Ben daha iyisini biliyorum.

Bu bir cephe. Cole çevresine herkesten daha uyumlu. Sadece bunu çok iyi saklıyor.

Silver kulaklığı takmış halde iki koltuk önünde oturuyor ve bakışları uzakta kayboluyor. Onun yordakçıları bile orada değil. Şimdi düşünüyorum da Summer ve Veronica artık onunla pek fazla vakit geçirmiyorlar.

Aiden hiçbir yerde görünmüyor.

Hayal kırıklığının çekişmesine karşı savaşıyorum ve başarısız oluyorum.

O ve benim konuşmamız lazım. Çok fazla. Planladığı felaketler hakkında bana bilgi vermesi gerekiyor. Bunu ilk ondan duymak istiyorum, okulda dolaşan dedikodulardan değil.

Alt dudağımı ısırarak diğerlerine onun nerede olduğunu sormayı düşünüyorum.

Cebimdeki telefonum titriyor. Ekranda ismi görünce gülümsedim. Belki de telepatik güçleri vardır. Aiden: Benimle havuzda buluş.

Bunu düşünmüyorum bile. Dersin başlamasına kadar hâlâ zamanımız var, bu yüzden sırt çantamı koltuğuma bırakıp RES'in havuzuna doğru yola çıkıyorum.

Geldiğimde klor kokusu burun deliklerimi tikiyor ve ayaklarım eşikte titriyor.

Aiden'ı göreceğim için o kadar heyecanlanmıştım ki, derin suların beni ne kadar korkuttuğunu unuttum. Sabahın erken saati olduğu için mekan boş. Derin bir nefes alarak son birkaç adımı dengesiz bacaklar üzerinde atıyorum.

"Aiden mı?" Sesim geniş alanda yankılanıyor. "Buradayım tatlım."

Köşeyi dönüp donuyorum. Aiden havuzun derin tarafının önünde duruyor. Onun yapısını takdir etmek için biraz zaman ayırırdım, siyah telleri terkedilmiş bir şekilde alnına düşüyordu ama o yalnız değil.

Adam oradadır, gözleri kan çanağına dönmüş, şişmiş ve tamamen yanıktır. Gömleği bile sanki bir uyuşturucu kartelinde bütün geceyi geçirmiş gibi darmadağın.

"Neler oluyor?" İkisinin arasına bakıyorum.

"Herran özür dilemeye geldi." Aiden omzunu okşuyor ama bunda zerre kadar dostluk yok. Aksine, kasvetli ve şeytani bir şeyin eşiğinde görünüyor. "Yapmadın mı?"

Adam sessizliğini koruyor, her saniye yüzü kızarıyor.

"Bekliyor." Aiden ragbi takımının kaptanını (eski kaptan) omzundan tutuyor.

O, Aiden'dan daha geniş ve tamponlayıcıdır ancak bazı nedenlerden dolayı Aiden daha güçlü görünen kişidir. Hepsisi tanrısal ve yenilmez.

Şu anda bana hiçbir savaşı kaybetmemiş bir generali hatırlatıyor. Baştan sona bir kahraman. Aiden'ı bir kahraman olarak düşünmek yine de tuhaf. O kahraman değil, kötü adam.

Ama şu anda Adam'ı bana zarar verdiği için okuldan attıktan sonra ona sarılırken, onu bir kahraman olarak düşünmeden edemiyorum.

Sadece bu seferlik.

Adam, "Özür dilerim," diye tükürdü.

"Hayır hayır." Aiden teşekkürler. "Tekrarla ve bu sefer ciddi ol." "Onun özrünü umursamıyorum" diyorum. "O bir hiç."

"Bu doğru." Aiden'ın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ama yine de özür dilemesi gerekiyor. Bunu ayakta ya da dizlerinin üzerinde yapabilirsin, Herran. Senin seçimin."

Adam'ın kırmızı çerçeveli gözleri benimkilerle buluştu ama bu gözler her şeyden çok kötü niyetle doluydu. Piç yaptığı şeyden dolayı kendini suçlu hissetmiyor.

"Üzgünüm."

"Özür reddedildi." Ona baktım. "Umarım cehennemde çürürsün, Adam."

Aiden'ın gözlerinde sadist bir kıvılcım parlıyor. Sanki iblislerini çağırmış ve şimdi durumun kontrolünü ele geçiriyorlarmış gibi.

Ya da belki onları ben çağırdım. Sonuçta bunu benim için yapıyor. Aiden benim için durdurulamaz bir güce dönüşüyor.

"Onu duydun. Gitmene izin vereceğimden değil." Saldırıdan önce Adem'in etrafını yırtıcı bir hayvan gibi çevreliyor. Pürüzsüz, sessiz... korkunç. "Sadece benim olana bakmaya cesaret etmedin, aynı zamanda ona dokundun. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun Herran?"

Adem'in boğazı kırkıngıçla çalışır. Onun da benim gibi nefesini tuttuğunu görebiliyorum. Aiden'ın metal gözlerindeki karanlık yalnızca sorun anlamına gelebilir.

Ayak parmaklarımın üzerinde duruyorum ve bundan sonra ne söyleyeceğini bekliyorum. "Bu, dışarıda olduğun anlamına geliyor."

Bir an Adam orada duruyor, sonra Aiden onu itiyor. Ragbi oyuncusu dengesini kaybederek suya sıçrayarak

kenardan taşar.

Aiden'ın işi bitmedi.

Yakınında bile değil.

Havuzun kenarına çömeliyor. Adam nefes almak için yukarı çıktığı anda, Aiden kafasını tutup onu tekrar yere itiyor.

Tereddütsüz.

Merhamet yok.

Adem'in uzuvları her yere sallanıyor, her yere su sıçratıyor. Nefes almakta zorlanıyor ve yalnızca su buluyor. Aiden parmaklarını ragbi oyuncusunun saçına sokuyor ve onu dışarı çıkarıyor. Ölmekte olan bir adam gibi nefes nefese kalıyor.

"Orada boğuluyor muydun, Herran?"

Aiden onu tekrar suya itiyor. İfadesi tarafsız, hatta sakin. "İyi. Artık boğulmanın nasıl bir his olduğunu biliyorsun."

Aiden, Adam'ı suyun altında tutarken ben orada duruyorum, uzuvlarım titriyor.

Yüzündeki sakinlik tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Aiden'ın Adam'ı öldüreceğini ve gözünü bile kırpmayacağını biliyorum, sadece biliyorum.

Bunu okul bahçesinde yapardı. Geleceğini tehlikeye atacaktı.

Yakındaki sudan duyduğum korkuyu görmezden gelerek ona doğru koştum. "Kes şunu, Aiden. Onu dışarı çıkar. "Henüz değil." Adem'i yüzeyin altında tutmak için iki elini de kullanıyor. "Sana zarar verdi. Benim olana zarar verdi."

"Onu öldüreceksin," diye tısladım. "Sana dokunmanın küçük bir bedeli."

"Ben de ondan nefret ediyorum ama seni bu şekilde kaybetmeye hazır değilim." Sesim yüksek ve net. "O buna değmez."

Aiden'ın başı bana doğru eğildi. Çelik gözleri benimkilerle buluştuğunda anında yumuşadı.

Tenimi ıslatan suya aldırış etmeden yanına diz çöktüm ve kolunu tuttum. Gergin kaslar dokunuşumun altında dalgalanıyor.

"O önemli değil, Aiden. Sen." Bu işe yaramış olmalı.

Aiden yavaşça, çok yavaş bir şekilde ellerini Adam'ın kafasından çekmeme izin veriyor. İkincisi yüzeye çıkıyor, nefes nefese kalıyor.

Bir köpek gibi ıslanıp titreyerek dışarı çıktığında bile ikimiz de ona dikkat etmiyoruz.

Çevremizdeki dünyaya dikkat edemeyecek kadar birbirimizin bakışlarında kaybolmuş durumdayız. Neredeyse dokunmuyoruz ama onu sürekli etrafımda hissediyorum.

Şu anda bir şekilde havuza düşsem beni oradan çıkaracağına eminim. Beni koruyacak ve bir kez daha kahramanım olacaktı.

Muhtemelen onu bir kahraman olarak düşünmeyi bırakmalıyım.

Adam sudan çıktığında, "Sen tam bir psikopatsın," diye tükürüyor. Islak ve darmadağınktı ama denesem bile onun için üzülemezdim.

Aiden'in sol gözü, Adam'ın kül rengi yüzüyle karşılaştığında seğiriyor. "Başladığım işi bitirmeden siktir git." Adam bir korkak gibi, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp havuz alanından topallayarak çıkıyor.

Ve sonra Aiden sanki görüş alanındaki tek kişi benmişim gibi beni izlemeye başladı.

Bana bu kadar dikkatli baktığında ne görüyor? Annem mi? Yoksa onun benzerliklerini yüzümden silmeye mi çalışıyor?

Hem Knox hem de Teal, ona ne kadar benzediğimden dolayı bana zarar vermek istediklerini itiraf ettiler, yani belki Aiden da aynı şeyi hissediyordur.

Belki içten içe o da beni incitmek istiyor.

Ya sevdiğim herkes genlerimden dolayı benden nefret ediyorsa? Eğer Aiden olsaydı on kat daha acı verici olurdu.

Ama durum böyle olsaydı benim için cinayet işlemeye istekli olur muydu?

Ve evet, Adam'ı öldürmesine birkaç saniye kalmıştı. Eğer müdahale etmeseydim şu an cesedi havuzda yüzüyordu.

Aiden'in sınır tanımaması beni korkutmalı ama nedense içimi bir huzur halesi kaplıyor.

Onu durdurdum. Devam edebilecekken onu durdurmana izin verdi. Bu gerçek beni ezici bir iç huzurla dolduruyor.

Aiden, Tekrarla, dedi. "Neyi tekrarla?"

"Ne kadar önemli olduğumla ilgili kısım."

Gülümsemeyi bastırıyorum. Sadece bu kısma odaklanmasına neden şaşırmadım?

Yaklaştıkça alanım ona ait olan her şeyle doluyor. Onun kokusu ve sıcaklığı. Bulutlu gözleri ve içlerinde dönen kaotik duygular.

O duygular benim.

Onları kapmak, kucaklamak ve bir şekilde göğsüme yerleştirmek istiyorum ki benim değişken duygularımın arkadaşlık kurabilsinler.

Ona yaklaştıkça dünya daha da kayboluyor. Bütün evren, benim dizlerimin neredeyse onun dizlerine değdiği aramızdaki küçük boşluğa sıkışmış durumda. "Sen önemlisin."

Güçlü elini ensemin etrafına doladı ve dudakları benimkilere yapıştı. Bu sefer direnmiyorum.

Sonuçlarını düşünmekten vazgeçmiyorum. Sadece kendimi akışına bıraktım.

Öpücük dudaklarımdan başlamış olabilir ama tüm vücudumu ele geçiriyor. Midemde birikiyor ve omurgamdan aşağıya doğru hızla ilerliyor. Uzunlarımı felç ediyor ve iç organlarımı uyandırıyor.

Dişleri dudaklarımı kemiriyor, eli saçıma yumruk atıyor ve daha iyi erişebilmesi için başımı geriye doğru eğiyor. Dili benimkini buluyor, benden besleniyor, tadıyor, beni içine çekiyor.

Ben de aynısını yapıyorum.

Onun beni tükettiği kadar ben de onu tüketiyorum.

Eğer bir öpücüğün bir amacı olsaydı bu tamamen birbirimizi bulmakla ilgili olurdu. Aiden'i o bodrumda gördüğüm andan itibaren var olan bir bağlantıyla ilgili.

Her şey o zaman başladı ve o zamandan beri bitmeyi reddetti.

Uzun bir süre bağlantımızla mücadele etmeye çalıştım ama o kazanmaya devam ediyor. Kaybetmek hiç bu kadar iyi olmamıştı.

Diz çökerken kollarım boynuna dolanıyor, onu yansıtıyorum. Parmaklarım onun siyah tellerine gitti ve o da ağzıma doğru inledi.

Bu inilti beni gururlandırıyor. Ona keyif vermek, üzerinde bu etkiyi yaratmak beni gururlandırıyor.

Aiden hâlâ saçlarımdan tutarak çekiştiriyor. Sırtım soğuk zemine çarpıyor ama yanan cildim bunu zar zor algılıyor.

Üzerime tırmanıyor, hayattan daha büyük. Sağlam vücudu benimkini kaplıyor, kasları ve kolları sanki bir yapbozun iki parçasının bir araya gelmesi gibi kıvrımlarıma şekil veriyor.

O, istememem gereken her şey ve aynı zamanda ihtiyacım olan her şey.

Dizlerini uyluklarımdan arasına itiyor ve dizler kendiliğinden ayrılıyor. İki kere denemesine bile gerek yok. Pantolonunun en mahrem yerimle temasıyla tıslayarak inliyorum.

Beni hâlâ öperken eteğimi yukarı çekti ve diğer eliyle kemerini gevşetti.

Hava gerilim ve ısıyla dalgalanıyor. Tadını dilimde alabiliyorum ve etimi kaplayan tüylerim diken diken olurken bunu hissedebiliyorum.

Tırnaklarımı ceketinin içine kıvrıyorum, derin nefes alıyorum. Nefesimi, kalbimi ve kahrolası akıl sağlığımı çaldı.

Aiden sadece bir canavar değil, aynı zamanda asla yakalanmayan bir hırsız.

"A-Aiden... Herkes içeri girebilir." Bu sözleri söylerken bile utanmadan uyluklarımı ıslaklık kaplıyor.

"Siktir et onları." Aiden iki parmağıyla çenemi tutarken diğer eliyle oğlumun şortunu bacaklarımdan aşağı çekiyor. "Sana ihtiyacım var tatlım. Havaya ihtiyacım olduğu gibi senin içinde olmaya ihtiyacım var.

Benim de sana ihtiyacım var.

Ama bunu yüksek sesle söylememe gerek yok. Aiden bunu gözlerimden okumuş olmalı. O beni gerçekten benim kendimi tanıdığımdan daha fazla tanıyor.

Bir elini boğazıma doladı ve topları derinlere doğru iterek beni bütünüyle doldurdu. Nefes alıyorum ama ses çıkmıyor.

Nefes alma, konuşma ve hatta düşünme yeteneğimi çaldı.

O benim kalbimi ve ruhumu çaldı ve onları geri almamın hiçbir yolu yok. O bir hırsız, unuttun mu? Lanet bir hırsız.

"Siktir, siktir!" İlk hamlesinin gücüyle tüm vücudu kasıldı. Sert karın kaslarını dokunmama gerek kalmadan hissedebiliyorum.

Gözlerim yaşlarla doluyor. Onun tarafından doldurulmasından kaynaklanabilir. Elini boğazıma sıkması ve bana zar zor hava vermesi yüzünden olabilir.

Bakışlarındaki yoğunluktan olabilir.

Belki de bunu hissetmeyeli çok uzun zaman olduğundan olabilir. Hepsi olabilir.

Aiden'la birlikte olmak, karanlık bir tünelde hız trenine binmek gibi bir şey. İnişler ve çıkışlar var. Siyah ve tehlike var. Ama hepsinden önemlisi, hayatta olmanın heyecanı ve coşkulu hissi var.

Hayattayım.

Aiden'la yaşadığımı hissetmeyi asla bırakmadım.

Hızını artırıyor, deli bir adam gibi içime giriyor, sanki vücudu tutkusunu taşıyamıyormuş gibi. İçime kanayan, kıvılcımlar ve havai fişekler şeklinde içimde alevlenen tutku.

Biraz acı verici ve günlerce acı çekeceğim ama o acıdan keyif alıyorum. Benimle birlikteyken kendine hakim olamamasından keyif alıyorum.

"Seni özledim tatlım." İtme. "Sıkı amını özledim." İtme. "Senin minik zevk inlemelerini özledim." İtme. "Senin kahrolası inatçılığını bile özledim."

Nefeslerimiz kaba ve cilasız bir şekilde ham, akıl almaz bir zevkle birbirine karışıyor. Kokularımız havayı karıştırıp dolduruyor, klor kokusunu öldürüyor ve onun yerine feromonlar koyuyor.

Feromonların sadece beyinde olması gerekirken şimdi etrafımızda dolaşması tuhaf mı? Bunları Aiden'ın teninden soluyabiliyor, tadını dilimde alabiliyorum.

Bacaklarımı yukarı kaldırdı ve içimdeki o hassas noktaya vurduğunda nefesim kesildi. Sadece ucu kalana kadar neredeyse tamamen çekiyor, sonra tekrar tekrar çarpıyor.

Ve bitti.

Orgazm bana daha önce hissetmediğim bir güçle çarpıyor; keskin, derin ve şiddetli. Çığlık atarken sırtım yere doğru eğiliyor.

Aiden dudakları benimkine değerek sesi yuttu. Orgazm sırasında beni öpüyor. Diliyle ağzıma ve sikiyle amıma tapıyor.

Boyunca onu sıkıştırdım, neredeyse boğduğumu, boğduğumu hissedebiliyorum. Saldırısına birkaç saniye daha devam ettikten sonra "Benim" diye homurdandı.

22

Elsa

Geçmiş

Ağır çantayı arkamda sürüklerken zorlanıyorum. Her şeyi getirmek zorunda kaldım. Sandviç, çizimlerim ve tüm Malteser'lar.

Babamın haberi olmadan bana daha fazla para alması için Agnus Amca'yı kandırdım.

Gri gözlü çocuk da Maltesers'ı seviyor olmalı. O çok cömert ve bunları her zaman benimle paylaşıyor. Bodrum kapısının yanında duruyorum ve karanlık koridorlara bir göz atıyorum. O canavarlar burada gizleniyor biliyorsun ama onlardan korkmuyorum. Birinin -bir kişinin- beni takip etmesinden ve Gri Gözler'i bulmasından korkuyorum.

Dün Reg Amca neredeyse beni buluyordu. Merdivenlerden indiğini duymasaydım ve piposunun kokusunu duymasaydım zamanında kaçamazdım.

Odamda saklandım ve gri gözlü çocuğu görmedim. Onu özledim.

Onu tekrar görmek, yanına oturmak ve bütün gece konuşmasını dinlemek için saatleri sayıyordum. Ancak pek bir şey söylemiyor. O genellikle sessiz olduğu için sürekli konuşmak zorunda kalıyorum. El fenerini koltuk altımda tutarak yavaşça bodrum kapısını açıyorum.

Bir gülümseme dudaklarıma yapışıyor. "Buradayım!" Cevap yok.

"Gri gözler?" Kapıyı kapatırken çantayı arkamda sürükledim. Sessizliğin içinde çıtırtılar can sıkıyor. Biraz da korkutucu.

Ne zaman içeri girsem, benimle buluşmak için ayağa kalkarken zincirler tıngırdadı.

Işığı köşeye doğru yönlendiriyorum. Çantanın sürüklenme sesi cızırtılı bir şekilde duruyor. Köşede yatıyor, iki kolu da yüzünü koruyor.

Ama mesele bu değil, hayır.

Kırmızı teninden aşağıya ve yere sızıyor. Kan gibi kırmızı. Çok fazla kan.

"Gri gözler!"

Ona doğru koşuyorum, kalbim göğsümden çıkmak istercesine hızlı atıyor. Dokunaklı mesafeye geldiğimde dudaklarım titreyerek önünde çömeldim.

Hareket etmiyor.

Neden hareket etmiyor?

"Gri Gözler..." Titreyen ellerimle onu sıkıyorum, terli ve soğuk. "Uyanmak. Size Maltesers'ı ve en sevdiğiniz peynirli ve jambonlu sandviçi getirdim. Sana meyve suyu ve her şeyi getirdim.

Yüzüne yaklaştıkça el feneri yere düşüyor. Gözyaşları yanaklarımı ıslatıyor ve tuzun tadını alıyorum. "Gri Gözler... L-lütfen gitme. Eli gibi gitme... Beni bırakma."

"Ben... yapmayacağım." "Gri gözler!"

Göz kapakları yavaşça açılıyor ama kalkmıyor. Karanlıkta siyahtır gözleri. Sanki içindeki tüm duygular alınmış

gibi.

Yüzü soluk görünüyor ve dudakları kuru ve çatlak. Kollarının etrafındaki kan yapışkan bir hal aldı. Bu bir karmaşa. O canavarlar buraya gelmeden bunu düzeltmem lazım.

Babam köpek balıklarının uzaktan kan kokusu aldığını söylüyor, sanırım canavarlar da öyle. Gri Göz'ün kanının kokusunu alıp ona saldıracaklar.

Çantama koşup onu kirli zeminin üzerinde karıştırıyorum. Çabamdan dolayı şakaklarımdan ve burnumdan ter sızıyor.

Nefes nefese, onu araştırıyorum. Peçete ve su var. Gri Gözler her zaman incindiğinden, pamuk toplarını ve babamın yaralarımı temizlemek için kullandığı şişeyi çaldım. Yaranın sarılmadan önce temizlenmesi gerektiğini söyledi.

Yapışkan kanı kuru peçetelerle siliyorum. Kan çok iğrenç, biliyorsun. Deriden uzaklaşmazdı. Kolunun yan tarafında, dirseğine yakın yerde derin bir yara var.

Çok acıtmış olmalı.

Ağlama ihtiyacı üzerime geliyor, burnum sızlıyor, gözlerim yanıyor ama ağlamıyorum. Onun için güçlü olmam gerekiyor.

"Canını acıtacak." Dudağımı ısırarak sıvıyı yarasının üzerine döktüm. Yarı kapalı gözlerle beni izlerken ondan bir sızlanma duyuluyor.

"Üzgünüm acıyor. Ben çok üzgünüm." Yapmamalarını söylediğimde bile gözyaşları yanaklarımdan aşağı akıyor. Ağlamıyor olması yaralanmadığı anlamına gelmemeli. Kendim için değil onun için ağlıyorum.

Pamuk toplarını ve peçeteleri kullanarak yaranın çevresine olabildiğince sıkı sarıyorum. Babam oraya kötü mikropların girmemesi için sıkı ve temiz olması gerektiğini söyledi.

"B-bunu sana kim yaptı?" Soruyorum. "Bu canavarlar mı?" Bir kez başını salladı.

"Seni kurtaracağım. S-söz veriyorum."

Diğer eli de koluma sarılıyor ve beni aşağı çekiyor. Yanında yatıyorum, yaralı eli aramızda gevşek duruyor. "Böyle kal" diye fısıldıyor.

Ona bakıp ağlarken dudaklarım titriyor ve burnum karıncalanıyor. Sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir süre için ağlıyorum. Gözyaşlarım önce hıçkırığa, sonra da şiddetli hıçkırıklara dönüşüyor.

Çirkin, yüzümü sümük ve gözyaşları kaplıyor ama duramıyorum. Çok acıtıyor.

Başparmağı gözlerimin altını siliyor. "Ağlama." "Duramıyorum."

"Ağlamandan hoşlanmıyorum." Gözyaşlarımı toplamaya ve uzaklaştırmaya devam ediyor. "Neden?"

"Çünkü sen incindiğinde bu benim de canımı acıtıyor."

"B-ben de. Bu yüzden ağlıyorum. İncinmeni istemiyorum." "İyi olacağım Elsa."

"Söz?"

Cevap vermiyor. Hıçkırarak ve istemsiz nefesler alarak oturma pozisyonuna geçiyorum. "P-söz mü?" "Yapamam."

"Ama neden?" Çığlık atıyorum. "Çok mu acıyor? Onu daha iyi öpeceğim."

Eğilip bandajının kenarına bir öpücük konduruyorum. "Babam onu öptüğünde iyileştğini söylüyor." O gülüyor. Zayıf ve enerjisi yok ama gülümsüyor.

"Yemen gerekiyor." Çantamı karıştırıp sandviçi çıkardım.

Duvara yaslanmasına yardım etmem biraz zaman alıyor. Yerleştğinde battaniyeyi etrafına sardım ve sandviçi parmaklarının arasına yerleştirdim.

"İyileşmek için bunların hepsini yemelisin."

Yavaş yavaş yiyor, diğer günlerdeki gibi aç olduğu için onu yutmuyor.

Önüne çömelıyorum, kollarımı dizlerimin üstüne koyuyorum ve onu izliyorum. Yaralı kolu yanında gevşek bir şekilde yatıyor. Etrafındaki bandaj çirkin.

"Bir fikrim var!" Çantayı karıştırıp siyah kalemimi çıkarıyorum. Ona çizdiğim evlerin resmini gösterip nasıl yapılacağını bilip bilmediğini soracaktım.

Çünkü babama büyüdüğümde evler inşa edeceğimi söyledim.

Gri Gözler beni yakından izliyor ama yaralı kolunu tutarken hiçbir şey söylemiyor. Dudağımı ısırp kucağıma koydum ve yaralanmayan tarafıma çizim yaptım.

İşim bittiğinde çizimimi inceliyor. "Bu nedir?" "Bir ok."

"Neden bir ok?"

"Babam kendini kötü hissettiğinde o enerjiyi içeride tutman gerektiğini söylüyor."

"Neden içeride?"

"Böylece onu daha sonra saklayabilirsin. Kötü şeylerin bir nedeni vardır."

"Kötü şeylerin olmasının bir nedeni vardır," diye tekrarlıyor, okla yüzümün arasına bakarken, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

Bu gülüşü seviyorum.

Onu öpmek istiyorum, daha iyi olsun diye değil, onu sevdiğim için.

Ben de tam bunu yapıyorum. Eğilip dudaklarımı ağzının kenarına bastırdım.

23

Elsa

Günümüz

Korkuyla uyanıyorum. Saçlarım terden yüzümün kenarına yapışıyor. Yatakta otururken tıpkı o rüyadaki gibi dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum.

Ama bu bir rüya değildi. Aiden'in ön kolundaki yara izinin hatırasıydı bu.

Ham duygular geceden gelen yaratıklar gibi cildimin altına süzülüyor, kaba ve gizemli. Dövmeler.

Ok dövmeleri o zamanlar çizdiklerimden ilham alıyor.

O haklı. O kadar uzun zamandır onun derisinin altındayım ki tıpkı onun benimkinin altında olduğu gibi. Her şeyi hatırlamasam da bodrumda paylaştığımız o güçlü bağı açıkça hatırlıyorum.

İtiraf etsem de istemesem de hikayemiz orada başladı.

O zamanlar çocuklar birbirleriyle dostluk buluyorlardı. Gerçek şu ki biz birbirimize sığınan kayıp ruhlardık ve hâlâ da öyleyiz.

Saate bakıyorum, gece yarısını biraz geçiyor. Telefonumu alıp yazıyorum. Ela: Orada mısın?

Aiden, üç gün önce havuzdaki olaydan bu yana okula gitmiyor. Görünen o ki Jonathan, Silver'la olan ilişkisini bitirme şeklinden hoşlanmamış ve bunun bedelini Jonathan'ın bildiği tek yolla ödetiyor; onu alıp götürüyor. Çin'e bir iş gezisindeydiler. Aiden fırsat buldukça ara sıra bana mesaj atıyor.

Onu özlediğimi söylemek, yetersiz bir ifade ve duygularıma hakaret olurdu.

Tam farklılıklarımız hakkında konuşabileceğimizi ve gerçek bir sohbet yapabileceğimizi düşünürken Jonathan bunu mahvetmek zorunda kaldı.

Cevap gelmiyor.

Ŗu anda Çin'de saat sabah sekiz civarında olmalı ama cevap veremeyecek kadar meŖgul olabilir. Tekrar uykuya dalmak üzereyken telefonum elimde titreyerek ürperdim.

Aiden: Her zaman senin yanındayım tatlım.

Kalbim sanki yeniden Aiden'a aşıkımış gibi takla atıyor. Bu aşamayı çoktan geçmedik mi canım?

Cevap veremedenden ekranım başka bir mesajla aydınlanıyor. Aiden: Başka bir kabus mu gördün?

Tanrı. Beni çok iyi tanıyor. Normal şartlar altında bu saatte derin uykuda olurdum. Elsa: Yarı kabus. Yarı rüya.

Aiden: Söyle.

Elsa: Bu seninle ilgiliydi.

Aiden: Sana söyledim, bir gün benim seni hayal ettiğim gibi sen de beni hayal edeceksin. Sapık mıydı? Elsa: Hayır.

Aiden: Yarı sapıkça mı?

Elsa: Yarı sapıkça ne demek?

Aiden: Bu seni karyolanın direğine bağladığım ve bütün gün boyunca siktiğim anlamına geliyor. Yanağımın içini ısıyorum, ateşim artıyor.

Elsa: Hayır. Öyle değildi.

Aiden: Değildi değil mi? Komik çünkü hayalini kurduğum şey buydu. Rüyalarımızı senkronize etmemiz gerekiyor.

Gülümsemeyi bastırıyorum. Aiden mesaj yoluyla bile kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak ne tür bir sihire sahip?

Elsa: Eğer bana geçmişini anlatmanı istesem, olur mu?

Onun bu konu hakkında düşünmesini, hazır olmadığımı söylemesini bekliyordum ama cevap hemen geldi. Aiden: Ne zaman istersen.

İçimden kekeleyen bir nefes çıkıyor. Göğsümdeki ağırlığın bir kısmını kaldıran türden bir nefes. Tüm ağırlık olmasa da, ne kadar küçük olursa olsun bir rahatlama var.

Elsa: Teşekkür ederim.

Aiden: Tüm gerçekleri öğrenmeden bana teşekkür etme.

Telefonun etrafındaki elim terli oluyor. Aklımın bir köşesinde Gerçek Kolay Değil başlıklı dev bir kutu var ama sözleri o kutuyu büyütüyor, kafamın taşıyabileceğinden daha geniş ve daha büyük hale geliyor.

Babam ve ben tek başımıza ve Dr Khan'la kayıp anılarım hakkında konuştuk. Psikiyatristim, tekrarını duymadan bunu kendi başıma hatırlamamı önerdi ve babam da buna uydu.

Gerçek sinsi bir şeydir. Tıpkı bir cadı gibi, seni özgür bırakmadan önce yüksek bir bedel ister. Bildiğim kadarıyla hayat duman olup gidebilir; buna babam ve Aiden'la olan ilişkim de dahil. Bu korkutucu düşünceyi bastırıp o gittiğinden beri sorduğum soruyu yazdım.

Elsa: Ne zaman döneceksin? Aiden: Bir haftadan az.

Aiden: Neden? Beni özler misin?

Yazarken düşünmüyorum bile. Artık paranoyamı dinlemiyorum. Aiden'a olan hislerimi inkar etmek beni yalnızca içten mahvetti.

Elsa: İstiyorum.

Telefon onun adı ve ilk öpücüğümüzün resmiyle aydınlanıyor. Bok.

Arayacağını düşünmemiştim.

Boğazımı temizleyerek cevap veriyorum: "Hey."

"Söyle. Bunu duymaya ihtiyacım var. Sesindeki hırçınlık omurgamdan aşağıya doğru karıncalanmalar gönderiyor. Bu ses kirli, otoriter şeyler söylemek için yaratılmıştır.

"Ne dersiniz?" "Beni özledin mi?"

"Seni özledim." Sesim alçak ve boğucu. Bu menzile sahip olduğumu bile bilmiyordum. "Siktir et tatlım. Ben zorum."

Bir özlem dalgası boğazımı yakalıyor. Midemin alt kısmı karıncalanıyor, orada birikiyor. "Sen?" "Lanet olsun, öyleyim." Hırıltısı sert, hatta hayvani.

Tanrı. Gerçek benliğinin parıldamasına izin verdiği zaman sesini seviyorum.

"Beni delirtiyorsun Elsa."

"Ne kadar çılgın?" Kendime engel olamadığım için soruyorum.

"Aşağıda olmam gerekirken banyoda mastürbasyon yapacak kadar çılgınım." Yanaklarım sanki ateşe verilmiş gibi ısınıyor. Tüm vücudum öyle.

Aiden'in sesindeki arzu bulaşıcıdır. Boynunuzdan tutup bir daha bırakmayan tiptir.

"Konuş benimle tatlım. Sesini duymama izin ver." Durakladı. "Kaşı şunu. Sanki yanımdaymışım gibi kendine dokun."

Boştaki elim şimdiden gömleğimin altında geziniyor, göğüslerimin yumuşak tenini okşuyor. Ağrlar, ağrıyorlar. "Kendime nasıl dokunmamı istersin?" Soruyorum.

"Kıyafetlerini çıkar." Onun kulak tırmalayıcı emri kulağımdan geçiyor ve beni tam kalbimden vuruyor. "Sanki ben izliyormuşum gibi yavaşça yap."

Telefonu omzumla kulağım arasında hareket ettirerek pamuklu şortumu aşağı doğru itiyorum. Yumuşak malzemelerine rağmen ısınmış cildimde çıldırtıcı bir sürtünme yaratıyorlar.

Telefonu yastığa koydum ve tişörtü başımın üzerinden geçirerek yanıma düşmesine izin verdim.

Odadaki serin hava yanan etlerimi kaplayan tüylerimi diken diken ediyor. Göğüs uçlarım büzüşüyor, geriliyor ve dokunulmayı talep ediyor.

Telefonu tekrar elime alırken, "Bitti," diye mırıldandım. Diğer hattı bir inilti kesiyor. "Meme uçlarınız sert mi?" "Evet. E-onlar..."

"Onlar ne?" Çenesinin kasıldığını neredeyse hayal edebiliyorum. "Acıtırılar."

"Canını acıttılar, öyle mi?" "Evet."

"Neden acıyorlar tatlım?"

Keskin bir nefes alarak, "Çünkü ellerinin üzerlerinde olmasını istiyorlar," diye patladım.

"Onlara benim yaptığım gibi dokun." Bu kadar yetki. Bu şimdiye kadar duyduğum en erotik şey. Başparmağım ve işaret parmağımı göğüs uçlarından birinin etrafına dolayıp sıkıyorum. Dudaklarımın arasından bir hıçkırık çıkıyor.

"Ben sana bu şekilde dokunmuyorum" diye homurdandı. "H-hayır?"

"HAYIR. Onları benim yaptığım gibi vahşice çimdikle."

İnlememi bastırarak hassas göğüs ucumu daha sert sıktım ve sanki bunu Aiden yapıyormuş gibi ona işkence

ettim.

Onun burada yanımda olduğunu, dudaklarının diğer meme ucuma dolandığını, onu sıcak ağızına emdiğini hayal ediyorum. Bacaklarımın arasına karıncalanmalar gönderen canlı tomurcuğu kemiriyor.

"Aiden..."

"Hmm, tatlım?" Onun homurtusunu duymak yerine tenimde hissediyorum.

"Daha fazla. Daha fazla istiyorum."

"Benim için ıslanır mısın?"

"Evet." Yüz kere evet. Heyecanım kalçalarımı kaplıyor ve havaya yayılıyor.

"Bacaklarını aç ve orta parmağını o sırlısklam amın içine sok."

İki kere söylememe gerek yok.

Parmağım içeriye değdiği anda yataktan kalkıyorum. Sanki Aiden buradaymış, o uzun parmağını içime sokuyor, benden örnek alıyor.

"Bir tane daha ekle." "Ama..."

"Yap şunu."

Aman Tanrım. Bu gece neden emirleri bu kadar heyecan verici? Bunlar kelimelerden ve doğrudan işkence cihazlarından daha fazlasıdır.

Dikkatlice bir parmak daha ekledim. Etrafında hissettiğim gerginlikle gözlerim başımın arkasına kayd. "Onları benim için taşı tatlım. Çıkardığın sesleri duymama izin ver.

Parmaklarımı içeri ve dışarı doğru ittim. Tüm bu süre boyunca, Aiden'ın parmaklarını içimde kestiğini hayal ettim. Vücudu benimkine üstün geliyordu. Güçlü kasları her hareketle daha da kasılıyor.

"Klitorisinize dokunun."

Başparmağım şişmiş yumruyu sıyrıyor. Zevk, işkence dolu patlamalarla içimden geçiyor. Telefonu yanağımla omzumun arasında tutuyorum ve diğer elimi sert, ağrıyan göğüs ucumu döndürmek için kullanıyorum.

Gözlerimi kapatarak kendimi bu ezici hislere teslim ediyorum. Kendime dokunan ben olabilirim ama bu zevkin arkasında ben değilim.

Aiden'in sert emirleri.

Sanki içime girip çıkan, klitorisimle dalga geçen ve meme uçlarımla oynayan oydu. Her dokunuşunda beni kenara daha da yaklaştırıyor.

"Aiden... Aman Tanrım, Aiden." "Siktir git, Tanrın."

Adımlarım hızlanıyor, kulaklarım uğulduyor ve midem kasılıyor. Altımdaki çarşaflar aşırı ısınmış cildime sert ve acı veriyor.

"Daha sert," diye homurdanarak emir veriyor. "Daha hızlı."

Onun emrine uyuyorum, her hareketimde kalp atışlarım hızlanıyor. "Kahretsin." Nefesi diğer tarafta derinleşiyor. "Kahretsin!" İnlemelerime ve inlemelerime dokunduğu düşüncesi beni deli ediyor.

Onu banyoda dururken, pantolonu ve boxeri ayaklarının dibinde toplanmış halde hayal edebiliyorum. Sikini o sert, erkeksi şekilde yumrukluyor ve kızgınmış gibi yukarı aşağı hareket ediyor. Tıpkı benimki gibi onun bedeninin de benimkini özlemesi gibi. Sanki onun ruhu bir bütün olmak için benimkine ihtiyaç duyuyormuş gibi.

Bu düşünceyle hareketlerim daha çılgına dönüyor ve kontrolden çıkıyor. Dilimde salıvermenin tadını alabiliyorum.

"Ah... Aiden... s-çok yaklaştım..."

"Geleceğim." Homurdanıyor. "Benim için hazır mısın tatlım?"

"Evet... Evet..." Dalga yıldızsız bir gecedeki kıvılcımlar gibi bana çarptığında nefesim kesildi. Çığlık atıyorum ve sesi susturmak için yüzümü yastığa saklıyorum.

Parmaklarım hâlâ içimin derinliklerinde, uyarılmayla kayganlaşıyor. Sanki Aiden kendi elimi değil beni doyuruyormuş gibi.

Ama bizzat burada olsaydı daha coşkulu olurdu.

Aiden doruğa ulaştığında derin bir hırıltı kulağımı doldurdu. Telefona doğru nefes nefese kalıyorum. Keşke burada olsaydı da geldiğinde onun cinsiyet Tanrısı yüzünü görebilseydim.

"Bu..." nefes alıyorum. "İnanılmaz." "Daha işimiz bitmedi" diye gürledi. "HAYIR?"

"Parmaklarını çek." Evet. "Tamamlamak."

"Şimdi emmek. İzin ver senin tadına bakayım."

Bu düşünceyle yanaklarım alev aldı ama işaret ve orta parmağımı ağzıma soktum.

Kendimi tatmak samimi bir duygu ama Aiden gibi davranıyor olmam daha da samimi.

Dilimi parmaklarımın arasına alıp küçük sesler çıkarıyorum.

"Ne hakkında hayal kurduğumu biliyor musun?" Alçak, derin sesi nedense emmemi daha da zorlaştırıyor. Parmaklarımı kaldırmadan negatif bir ses çıkarıyorum.

"Seni dilimle sikerken sikimin etrafına sarılan o somurtkan dudakların hayalini kuruyorum."

İçimden bir zevk dalgası geçiyor ve kendime tekrar dokunma isteği duyuyorum. Aiden'in müstehcen sözlerinin bende yarattığı etki bu.

"Yakında canım. Hepinize hak veriyorum."

Parmaklarımı bir pop sesiyle serbest bırakıyorum. "Söz?"

Diğer ucu karanlık bir kıkırdama dolduruyor. "Ah, söz veriyorum."

24

Aiden

Geçtiğimiz hafta Jonathan, yatırımcıları için beni Çin'de dolaştırdı ve kim bilir başka neler yaptı. Eğer bir kukla gibi başka bir toplantıya oturmak zorunda kalırsam, burada bir şeyleri yok edeceğim.

Bu Jonathan'ın Queens'le ilişkisini kesmesinin intikamı. Onun deyimiyle, Sebastian Queens'le olan kusursuz ilişkisine leke sürdüm ve karşılığında bir şeyler yapmak zorunda kalacağım.

Gerçek şu ki, Alicia hakkında ona seslenme şeklim konusunda hala dar görüşlü. Ben de buna katılmayı kabul ettim çünkü sinirini Elsa'dan çıkarmakla tehdit etti.

Jonathan'a savaş ilan etmekte sorun yok ama onu bir yıkım nesnesi olarak kullanmasını izlemeyeceğim. Önce beni geçmesi gerekecek.

Yine de dün olduğu gibi eve gitmem gerekiyor.

Nash, Knight ve Astor grup sohbetini beni çok sinirlendiren mesajlarla dolduruyorlar. Şövalye: Yani artık Kral yok, öyle mi?

Nash: Öyle görünüyor.

Astor: Kahretsin evet. Üçlü hayalim gerçek olacak.

Astor: 1'den 10'a kadar bir ölçekte, Kimmy ve Ellie'yi tavşan kıyafeti giymeye ikna etme ihtimalim nedir sizce? Nash: Elsa, 0. Kimberly, 6. Sarhoşsa, 9.

Astor: Kimmy'yi sarhoş etsem iyi olur o zaman *sırıtan yüz* Knight: Ölmek mi istiyorsun?

O küçük pislik Astor'un grup sohbetinde görünmesine bile şaşırdım. Bazen sanki o şey yokmuş gibi davranıyor ve onu nasıl karanlıkta bıraktığımız konusunda şikayet ediyor.

Sonuç olarak, Elsa'yı terk edeceğimi bile düşündüğüm için geri dönüp üçünü de sıklam gerekiyor. Bu ancak ölümden sonra olur. O zaman bile, ona uzaktan musallat olmak için şeytanla bir anlaşma yapabilirim.

Ne? Onu korumam lazım.

Geçen hafta mesajlaşıyoruz - ya da daha çok seks yapmak gibi. Sayamayacağım kadar çok onun sesini duydum.

Bir anlık ve berbat ayrılığımızın ardından Elsa, cinselliğı ve zevki konusunda daha özgür hale geldi. Hatta sınıfta beni düşündüğünü bana mesaj attı.

Küçük bir alay.

Diğer zamanlarda bana son zamanlarda yaşadığı anılardan kesitler anlatırdı. Dövmem ve o bodrumda benimle geçirdiğı geceler gibi.

Ancak annesinden ya da bana verdiğı sözden hiç bahsetmedi.

Hafızasının büyük bir kısmı hâlâ kayıp ve sanırım onu nasıl geri getireceğimi tam olarak biliyorum. Bu çok zorlu bir yöntem ama elimde olan tek şey bu. Benden ona her şeyi anlatmamı istedi, ben de anlatacağım. Sadece geleneksel şekilde değil.

Elsa o gece olanları hatırlamadığı sürece asla bir bütün olamayacak. Lanet geçmişimizi hatırlamadığı sürece beni asla tam olarak kabul etmeyecek.

Sonuçta hepsi benim yüzümdendi.

Yaşadığı travmalar yüzünden hafızasını silmiş olabilir ama ben tabuta çakılan son çivi idim. Eğer o yaptığını yapmasaydı belki her şey farklı olabilirdi.

Hayır.

Bu seçeneği düşünmeme izin vermeyeceğim. Her şey söylendi ve yapıldı. Ona söylemenin en iyi yolunu bulmam lazım.

Günün 10. toplantısı bittikten sonra Jonathan'ın Çinli yatırımcıları onunla ve benimle el sıkışıyor. Kapı arkalarından kapanınca kendimi kanepeye atıyorum.

Jonathan'ın Çin'deki ofisi Londra'dakinden daha görkemli. Gri ve mavi bir dekora, cam bir masaya ve Şangay'ın sonsuz binalarına bakan büyük bir pencereye sahiptir.

Telefonu elimde çeviriyorum. "İngiltere'ye bilet ayırtıyorum."

Jonathan cam masasının arkasından gülümsüyor.

Peki, siktir et.

Yüzyılın anlaşmasını yapmış gibi zaferle gülümsemesi asla iyi değildir.

"Bilirsin." Parmaklarını çenesine kenetledi ve uzun deri sandalyesine yaslandı. "Ne kadar yıkılmaz olursan ol, bir gün kendini yok edeceğini biliyordum."

Başımı yan tarafa doğru eğiyorum.

Alicia'nın ölümüyle ilgili yüzüne attığım gerçeklik kontrolünden beri çok sinirli. Bir şekilde intikam alacağını biliyordum. Çin gezisinin bu olduğunu sanıyordum. Sonuçta geçici de olsa beni Elsa'dan uzak tuttu.

Daha iyisini bilmeliydim.

Jonathan'ın geçici çözümleri genellikle arka planda hazırlanan daha büyük bir planın kamuflajıdır. "Sen ne yaptın?" Ayağa kalkıyorum. "Yemin ederim eğer onu incitirsen—"

"Onu incitmeme gerek yok. Sadece onun senden uzakta olmasına ihtiyacım var. Sol gözüm seğiriyor. "Ne yaptın Jonathan?"

"Haklısın Aiden. Sebastian'ın dışında başka müttefiklerim de var. Rhodes'un oylama komitesinin Ethan'ın şirketine girme yolumu sağlayacağına söz veren başka bir üyesi daha var."

"Cidden Ethan Steel'in kendisini gözetleyecek kadar yakınına izin vereceğini mi düşünüyorsun? O senden daha özel biri."

"Müstakbel damadına izin verirdi."

"Az önce ne dedin?" diye tıslarken kaslarım kasılıyor.

"Seni ondan uzak tutamazsam; Onu senden uzak tutacağım." İleriye doğru ilerliyor. "Ethan, kızını Kont Edric Astor'un oğluyla evlendirmeyi yeni kabul etti. Artık İngiltere'ye dönebilirsin. Elsa'yı benim adıma tebrik edin." Earl Edric Astor'un oğlu.

Lanet olsun hayır.

Tek kelime etmeden ofisten çıkarken göğsüme ağır bir ağırlık çöküyor. Elsa benim.

Benimki.

Artık dünyanın bu gerçeği öğrenmesinin zamanı geldi.

25

Elsa

Bir şeyler ters gidiyor.

Evimize girdiğim anda bunu iliklerime kadar hissediyorum. Hava boğucu, hatta boğucu.

Knox ve Teal, salon alanında Agnus ve babasıyla birlikte oturuyor. Chesterfield kanepeleri bir savaş alanı gibi görünüyor.

Babam ve Agnus sessizce kahvelerini yudumluyorlar. Knox düşünceli görünüyor. Teal'in kaşları... şaşkınlıkla mı birbirine sıkıştı? Kızgınlık?

Üzerinde "Beni koşarken görürsen, beni kovalayan her şeyi öldür" yazan bir kazak giyiyor. Genellikle onun alaycı sözlerine gülümserdim ama bugün ruh halim tamamen bozuk.

Sırt çantamın askısını parmaklarımla gezdirerek biraz daha yaklaştım.

"Prenses." Babam açık kahverengi gözleri benimkilerle buluştuğunda gülümsedi. "Sonunda buradasın." "Üzgünüm, Kim ve Kir'le vakit geçirdim. Ona birlikte film izleyeceğimize söz verdik." Ve yağmurda koşuyu yeni bitirdim. Son zamanlarda ortam çok gergin ve sadece koşmak rahatlamamı sağlıyor. Tabii ki ıslanmış kıyafetlerimi Kim'de değiştirdim, yoksa babam bana acı verirdi. Teyzem gibi o da kalp rahatsızlığımı tehlikeye atma konusunda katıdır.

"Sorun değil." O durur. "Ofisimde konuşalım."

O benden önce yürüyor. Diğer üçüne son bir bakış attım. Agnus beni başıyla babamı takip etmeye teşvik ediyor.

Knox içini çekiyor. "Bu saçmalıktan nefret ediyorum."

"Sen..." Teal boğazını temizleyerek bana bakıyor. "Bunu düşünmek zorundasın."

Tamam aşkım. Bu, durumu içeri girdiğimden daha da belirsiz hale getiriyor. Babamı takip edip neler olduğunu öğrensek iyi olur.

Adımları ikişer ikişer atarken korku kaslarımı geriyor. Tepeye çıktığımda telefonumu kontrol ediyorum. Aiden'dan mesaj gelmeyince midem bulanıyor. Bir sebepten dolayı şu anda onunla konuşmak istiyorum. Bütün hafta boyunca kendimi zar zor akli başında tuttum. Onun gitmesiyle RES boş ve depresif bir hal aldı. Onu her köşede, her salonda görüyorum. Hatta futbol antrenmanına bile gittiğinde onun o mükemmel duruşla gol attığını hayal ettim.

O gidene kadar Aiden'a hayatımda ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

Saat farkı nedeniyle gecenin yalnızca belirli saatlerinde mesajlaşabiliyorduk. Bu neredeyse yeterli değil. Bu yılın sonunda kalıcı olarak ayrılacağımız düşüncesi boğazıma bir mide bulantısı tadı getiriyor.

Bu düşünce nefesimi çalıyor.

Dikkatimi dağıtmak için geceleri teyzemle amcamın evinde yoga yaparak geçirdim. Atlılarla, Knox, Teal ve Kim'le çıktım ama hiçbir şey ve hiç kimse Aiden'ın yerini alamaz.

Yılın başından beri hayatımın değişmez parçasıydı ve şimdi gittiğine göre bu tam bir işkence.

Telefonumu tekrar cebime tikip sırt çantamı göğsüme çekiyorum ve babamın peşinden ofisine gidiyorum. Odanın ortasındaki siyah deri kanepede yan yana oturuyoruz.

"Günün nasıldı?" O sorar. "İyi."

Babam her zaman günümü ve bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sorar. Bu beni çoğu zaman mutlu etse de şu anda hiç de neşeli değilim.

Sessiz kaldığı her saniye midemin dibine kaygı tuğlaları birikiyor. "Neler oluyor baba?"

"Senin fikrinin benim için her şeyden daha önemli olduğunu biliyorsun, değil mi?" Bir kez başımı salladım, bununla nereye varacağından emin değildim.

"Bildığınız gibi Rodos'un bir oylama komitesi var. Ortaklığı Jonathan'ın mı yoksa benim mi alacağıma onların üyeleri karar verecek."

"Evet."

Ben babamla Jonathan'ın savaşından uzak dururken Agnus bizi bilgilendiriyordu. Her şirket kendi lehlerine oy kullanacak komite üyelerini işe alıyor.

Silver'ın babası Sebastian Queens üyedir ve Jonathan, böyle bir zamanda nişanı bozduğu için Aiden'a kızgındır. Yine de uzun süredir müttefik olduklarını düşünürsek Sebastian'ın Jonathan'ın lehine oy vereceğinden eminim. Agnus'un babamın bazı aristokrat üyeleri nasıl işe aldığından bahsettiğini duydum. Birini ikna etmeyi başarırlarsa diğerleri de peşinden gelecektir. Bu asil insanlar birbirlerine sadıktırlar.

Babam, "Oylama komitesi içinde olası güçlü bir müttefik buldum" diyor.

"Gerçekten mi?" Yüzüm aydınlanıyor. "Kim o?"

"Kont Edric Astor."

"Ah. Ronan'ın babası. Senin adına sevindim baba." Ancak ifadesi hiç de neşeli değil. "Bir sorun var." "Bir yakalama mı?"

"Earl Astor ancak kayıncı olmamız halinde bir ittifak kurmayı kabul etti. Kızım oğluna." Bilgi üzerime şimşek ve gök gürültüsüyle bir kasırga gibi çarpıyor.

"Yani... Ronan'la evlenmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

Beynim ona tamamen isyan etmeden önce fikir tam olarak oturmuyor bile.

Ronan benim arkadaşım ve onun aptallığını gerçekten seviyorum ama hepsi bu.

Bu kadar.

Hayal ettiğim kişi o değil. Özlemini çektiğim, kendini boş ve perişan hissedenden kişi o değil.

Ronan bunu kabul etmez, diye fısıldadım. O bir oyuncu ve özgürlüğünü dünyadaki her şeyden çok seviyor. Babam soğukkanlı ve sakin kalıyor. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. "Earl Astor, Ronan'ın kendisinden istediği her şeyi kabul edeceğini söyledi."

Aman Tanrım.

Hasta olacağım.

"Ve..." Babamın bakışlarıyla karşılaştım. "Ona ne söyledin?"

"Seninle konuşacağımı söyledim." Babam güçlü, sıcak ve güvenli elimi eline alıyor. "Seni asla hiçbir şey yapmaya zorlamayacağım, bunu biliyorsun değil mi prenses?"

Ah. Tanrıya şükür.

Babama yardım etmek istiyorum ama görücü usulü evliliği asla kabul etmeyeceğim. Sevdiğim biriyle evlenmek istiyorum. Sadece orada olmakla dünyamı alt üst eden biri.

Aiden gibi biri.

Bekle hayır. Bu fikir nereden çıktı? Aiden'la evlenmek istemiyorum... değil mi? Aiden'la evlenmeyi düşünmek için bile henüz çok erken.

Yerde kal, kalp. Bu düşünceyi kutlamayı aklımdan bile geçirme. "Bir düşün" diyor babam. "Ne ye karar verirsen ona gideceğim."

Ona hemen 'hayır' demek istiyorum ama gözlerindeki bakış beni durduruyor. Yalvarmak değil ama çaresizliğe yakın.

Babamın bu ittifaka ihtiyacı var.

Onun tüm umutlarını bir anda yok etmeyi düşünmek canımı acıtıyor. şu anda sahip olduğumdan çok daha fazla cesarete ihtiyacım var.

Bunu düşünmeyi kabul ettikten sonra odama çekildim.

Sırt çantamı sandalyenin üzerine atıp kendimi yatağa atıyorum. iPod'umda oynat tuşuna bastığımda Bastille'in

Another Place şarkısı havayı dolduruyor.

Tam bir kaltak olmadan babamın teklifini reddetmenin en iyi yolu nedir? Her iki durumda da Earl Astor'u kaybedecek ve hatta üst sınıf toplum tarafından düşman olarak sınıflandırılabilir.

Babam bu geri dönüş için çok fazla enerji harcadı. Cehennem, ölümden döndü. Onun çabalarını yok edemem. Ah.

Bu çok kafa karıştırıcı.

Sakinleşmek için bir fincan sıcak çikolataya ihtiyacım var. Ha bir de ilaçlarım. Teyzem birkaç gün sonra beni arayacak ve ders almadığımı öğrenirse bana ders verecek.

Son birkaç gündür kalp çarpıntılarım iyice arttı. Pes edip Dr Albert'ı ziyaret etmem gerekecek. Lütfen doktorun ameliyat önermesini istemeyin. Bir başkasının düşüncesi beni korkutuyor Mutfağa doğru giderken telefonum titriyor.

Aiden olabileceği düşüncesiyle kalbim yüksek sesle atmaya başladı. Öğrenseydi ne derdi? Aslında ne diyeceğini biliyorum.

Benden reddetmemi isteyecek ve eğer yapamazsam bunu benim için yapacak.

Aiden, babasının refahını ya da Earl Astor'un desteğini kaybetmenin onu ne kadar mahvedeceğini umursamıyor.

Aiden ne istediği konusunda utanmaz ve dünyaya orta parmağını çevirmenin ötesinde değil. Arayanın kimliğinin Aiden olmadığı ortaya çıkınca midem bulandı.

Şeytanın konuşması.

Ekranı kaydırıyorum. "Merhaba, Ronan."

"Merhaba nişanlım." Şakacı ses tonu göğsüme çöken korkunun bir kısmını serbest bıraktı. "Şaka yapmanın zamanı değil."

"Şaka yaptığımı kim söyledi? Babam az önce seninle evleneceğimi söyledi. Ikramiyeyi vurdum! Yapacağımız üçlülerin sayısını bir düşün, Ellie. Eğer karım olursan Kimmy bile katılmaya hazır olacaktır. Le paradis est juste ici."

Sanki beni görebiliyormuş gibi gözlerimi kısıyorum. "Neden bu kadar mutlu sesin çıkıyor?"

"Çünkü ben! King'in nişanlím olduğunu öğrendiğinde yüzündeki ifadeyi hayal ediyordum. Mırıldanıyor. "Kafamı baltayla kesmeden önce onun ifadesini kameraya alabileceğimi mi sanıyorsun?"

Kendime rağmen gülümsüyorum. "Muhtemelen değil."

"O halde Knight ya da Nash'ten filmi çekmelerini isteyeceğim. Arkamda bir miras bırakıyorum. Ah, bir de servet. Siyah giyinen ve üç kara kedisi olan ölümcül derecede zengin dullardan biri olacaksın." Gülüyorum, köşeye yakın bir yerde duruyorum. "Sen tam bir salaksın."

"Görmek? Benimle evlenmek o kadar da kötü olmayacak. Biz çok eğleneceğiz."

"Ciddi ol, Ronan." İç çekiyorum. "Neden babana evlenmek istemediğini söylemiyorsun?" "Babama hiçbir şey söyleyemem. Onun sözü bu evde kanundur."

"Yani kabul edecek misin?"

"Zaten bitti. Ben bir kontun tek çocuğı ve varisiyim Ellie. Doğum belgemde görücü usulüyle evleneceğim yazıyor. Şanslıyım ki seninleyken kemiklerimin canını emecek bir züppeyle değil. Bunun ne kadar korkutucu olduğunu biliyor musun?"

Onun bakış açısını düşünerek durakladım. Ronan'ın bu tür endişelere sahip olacağını hiç düşünmemiştim. Her zaman o kadar şakacı ve kaygısız ki kimse onun omuzlarında taşıdığı yükü görmüyor.

"Ama ben..."

"Biliyorum." Sözümü kesti. "Kral, o şanslı piç birinci oldu. Pezevenk. Ancak kendi tarafımdan nişanı reddetmeme izin verilmiyor. Kılıcını doğrudan bakire kalbime saplayacak kişi sen olmalısın."

"Sen tam bir malsın." Güldüm.

Ronan dramatik bir tavırla, "Ve erkekler konusunda o kadar berbat bir zevkin var ki," diye alay ediyor. "Şimdi izin vererseniz kırık kalbimi biraz ot ve bir veya iki kızla iyileştireceğim."

Gülümseyerek telefonu kapattım.

Ronan'ın tamamen ortadan kaybolduğunu ve buna son verenin ben olmam gerektiğini fark ettiğimde gülümsemem soldu. İnliyorum. Babama zarar vermekten başka çare yok mu?

"Kabul edecek misin?"

Teal'in sessiz sesine atladım. Onun orada olduğunu fark etmedim bile. "Bunu biliyor musun?" Soruyorum.

"Agnus bundan bahsetmişti." Benim bakışlarıma bakmadan siyah tırnaklarını inceliyor. "On üç zaten seninle evlenmeyi kabul etti."

O antrenman futbol maçından bu yana Teal, atlıları sık sık forma numaralarıyla çağırıyor. "Eleven'la birlikte olduğunu sanıyordum?"

"Ben... bir nevi," diyorum. "Ronan'la evlenmeyeceğim. Sadece babama söylemenin uygun yolunu bulmam gerekiyor."

Teal bakışlarımı karşılıyor ama sessiz kalıyor. "Babamın Astor ailesiyle ittifaka ihtiyacı var. Earl Astor, oylama

komitesi arasında en iyi unvana sahip ve eğer babama söz verirse, herkes onun yolundan gidecek." "Biliyorum ki." Bu yüzden bu kadar acıyor ve beynim aşırı hızda çalışıyor.

"Eğer biliyorsan neden harekete geçmiyorsun?" sanki tüm bunlar çok kolaymış gibi içten bir merakla soruyor. "Kalbimde zaten başka biri varken görücü usulü evlilik yapamam."

"Bu yüzden kalbinde kimsenin olmaması daha iyi. Zayıflık gösterenler kaybeder." "Bu zayıflığı kime gösterdiğine bağlı, Teal."

Sert bir şekilde başını salladı ve odasına doğru yürümem için yanımdan uzaklaştı.

Onu takip edip bugün neden bu kadar sinirli bir ruh halinde olduğunu sormak istiyorum - her zamankinden daha fazla - ama ona yer vermeyi seçiyorum.

Üstelik şu anda kendi kafama fazlasıyla dalmış durumdayım. Telefonum titriyor.

Aiden'in adını duyunca kalbim sevinçle atıyor. Aiden: Arka girişten çık.

Bunu düşünmüyorum bile. Koridorda koşuyorum ve doğruca personelin kullandığı arka kapıya gidiyorum. Dışarıya adım attığım anda güçlü bir el ağzımı sardı. Nefesim kesiliyor ama ses tenimin derinliklerinde boğuluyor.

Tanıdığım sert, güçlü deri.

Bakışlarım kısa bir an için Aiden'inkilerle buluştu ve heyecan kemiklerime kadar yayıldı. Beni kaldırıp bir mağara adamı gibi omzuna atmadan önce zar zor bir bakış atabildim. Cıyaklayarak iki elimle sırtını tuttum. "N-ne yapıyorsun, Aiden?"

"Seni kaçırıyorum tatlım. Çok gecikti."

26

Elsa

Kaçırılıyorum.

Birisi kaçırıldığında nasıl tepki verir?

El kitabım falan yok sanki. Aiden'la olan ilişkiyi göz önüne alırsak muhtemelen o şeyi satın almalıydım. Derinlerde bir gün bunu yapacağını biliyordum. Dünyaya orta parmağını vereceğini ve beni siyah atına bindireceğini biliyordum.

Aiden eski kafalı bir adam kaçıran gibi ellerimi önüme bağladı ve ellerimi kucağıma yatırdı. Kimse ne yaptığını görmesin diye ellerimi de bir battaniyeyle örttü.

Ağzımı koli bandıyla bantlamadığına şükretmeliyim. Ama yine de bu insanların dikkatini çekecek ve Aiden bunun için fazla akıllı.

Araba bir yıkım güllesi gibi hızla uzaklaşıyor. Aiden'ın tüm konsantrasyonu yolda. Çenesinde tik yok, sol gözünde seğirme yok.

Eğer daha iyisini bilmeseydim sakın görüldüğünü söylerdim. Hatta huzurlu.

Ah, kimi kandırıyorum? Aiden'la barış diye bir şey yok. Nişan hakkında her şeyi duyduğundan eminken hayır. Son bir saattir ne diyeceğimi düşünüyordum ama onun kokusu ve saf varlığı dikkatimi dağıttı.

Koyu renk kot pantolonunun kaslı kalçalarını nasıl sardığını ve gri kazağının gözlerinin metal rengini nasıl ortaya çıkardığını görünce kayboldum. Saçları seksi bir yatak odasını andıracak şekilde darmadağınktı, gerçi biraz yorgunluk ifadesini yıpratıyordu.

Çin'den İngiltere'ye uçuşun on iki saatten fazla sürdüğünü duydum. Yorulmuş olmalı. Yine de ilk olarak onun bana gelmesi hoşuma gidiyor.

Benim için denizleri aştı.

Koşullara rağmen aldığım nefesler daha derin, daha temiz ve bir o kadar da özgür.

Ona sarılma ve öpme isteği, sanki ele geçirilmişim gibi içimde kıvranıyor. Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirmek, hafif sakalını yanağımda hissetmek ve bana sahip olmasına izin vermek istiyordum.

Her şeyim.

Bu ayrılık ve ardından Ronan'la yapılan evlilik teklifi sırasında bir aydınlanma yaşadım. Ben her zaman Aiden'a aittim ve o da her zaman bana aitti.

On yıl önce başladı ve o zamandan beri devam ediyor. Bunu kabul edemeyecek kadar inatçıydım ve korkuyordum.

Aiden'ın nişanla ilgili hiçbir şey söylememesi beni sinirlendiriyor.

Aiden'ın sessizliği sözlerinden çok daha kötü. Onun sessizliği fırtına öncesi sessizlik ve kasırga öncesi rüzgardır. Depremden hemen önce uzuvlarınızın sallandığını hissediyorsunuz.

Yol uzadıkça yol ıssızlaşıyor. Beni Meet Up'a götüreceğini düşünmüştüm ama Londra'dan hep birlikte ayrıldık. "Nereye gidiyoruz?" Soruyorum.

"Bir adam kaçırın kurbanına nereye gideceğini söylemez."

Gözlerimi devirme dürtüsüne direniyorum. "Nişanla hiçbir ilgimin olmadığını biliyorsun."

Sessizlik.

"Babam sadece fikrimi sordu." "Cevabın neydi?"

"Ona henüz söylemedim." "Demek bunu düşünüyorsun."

Bok. Onun bu sonuca varmasını istemedim. "Tabii ki değil."

"Seninle benim aramdaki fark ne biliyor musun Elsa?" Sesi kaba, emredici ve serttir. "Ben tamamen varım ama senin her zaman bir ayağın dışarıda. Beraber

olduğumuzda bile o beyniniz daima bir kaçış planı düşünüyor." Sözleri beni olması gerekenden daha fazla etkiledi.

Bu kadar.

Bunca zaman boyunca, Aiden ve ben fikriyle hep savaştım, hatta bilinçaltımda bile.

"Sana güvenmem için bana güçlü nedenler vermedin," diye fısıldıyorum. "Sana sebepsiz yere direndiğimden değil."

"O oyunu mu oynuyoruz? Çünkü senden nefret etmek için daha güçlü bir nedenim vardı." Sesindeki sakinlik tenimi ve omurgamı ürpertiyor. "Bana çocukluğumu mahveden kadını hatırlattın ama nefretimin kazanmasına izin vermedim. Her seferinde güvensizliğinin kazanmasına izin veriyorsun."

"Aiden —"

"Seni seçtim Elsa." Direksiyonu o kadar sıkı tutuyor ki, parmak eklemleri bembeyaz oluyor. "Annemin, babamın ve bildiğim her şeyin yerine seni seçtim. Ama sen beni asla seçmedin."

"Nişanlanmayı kabul etmeyecektim." Etkilenmemek için elimden geleni yapmama rağmen sesim titriyor. "Sen de reddetmedin. Ben olsaydım bunu hemen orada yapardım."

"Senin Silver'a yaptığın gibi mi?"

"Bu sahteydi ve sen ortaya çıkmadan çok önce oldu. Bu her şeyi sikeyim demekti ve bunu sen de biliyorsun." Gözleri benimkilerle buluşuyor; koyu, sert ve neredeyse siyah. "Ama sen zamanını bekliyordun. Pazarlığa açık olmaması gereken bir şey hakkında düşünüyorsun."

"Babamı incitmeden reddetmenin bir yolunu düşünüyordum. Sonunda onu geri aldım ve ona ya da şirketine zarar veremem."

Tenimi hançer gibi kazıyan mizahsız bir kahkaha atıyor. "Baban, şirket, yeni ailen. Hepsi önce gelir. Öncelikler listenizin neresine uyuyorum, Frozen? Ben sonradan akla gelen bir düşünce miyim?"

"Bu doğru değil."

Şu anda bu kadar sinir bozucuyken ona dünyamın onun etrafında döndüğünü nasıl söyledim? Lanet olsun ona ve tenimin altına girme şekline.

“Ben dünyanın öbür ucunda sana daha erken dönmenin yollarını düşünürken, sen ni anını d   n yordun,” diye tıslıyor son kelimeyi sanki ağzında kötü bir tat bırakıyormu  gibi.

"Seni düşünüyordum sik kafalı! Sen olmadan hayatımın nasıl boş bir kabuk olduğunu düşünüyordum. Seni  zlemekten kendimi alamadı ım için derste mesajlarını tekrar okuyordum. Seni d   nd    m için ya murda deli gibi ko mak zorunda kaldım. O yüzden burada oturup bana sonradan aklıma geldiğini söyleme, Aiden. Eğer  yle olsaydı  u anda bu kadar acı  ekmezdim.”

G  s m  i  nefeslerle ve sözlerimin gerginli iyle inip kalkıyor. Ona bakmak istemediğim için başımı diğer tarafa çevirdim.

Araba toprak yola sapıyor. Bir ağacın altında  i likler atarak durmadan önce birkaç saniye  arpı ıyoruz. Emniyet kemeri olmasaydı devrilecektim.

Hâlâ onu kabul etmeyi reddederek uzaklara bakıyorum. Yanaklarımın alevi hızlı bir ateş gibi tüm vücuduma yayılıyor.

Aiden iki parmağını çenemin altına koyuyor. Dokunu u sert ama aynı zamanda nazikti. Geri çekiliyorum. " u anda sana kızgınım."

"Sana söyledim. Sana dokundu umda birbirimize kızabiliriz.

Tekrar çenemi tutup beni kendisine doğru  evirdi inde ona fikrimi vermeye hazırım. Yüzündeki açlık beni durduruyor. Somut ve ham, o kadar ham ki kendi a lı ım aynı şekilde karşılık veriyor.

 imden bir istek dalgası geçiyor ve derin bir  zlem beni acımasız pençeleriyle yakalıyor. “Beni  zledin, öyle mi?” Metal gözleri parlıyor, neredeyse siyaha dönüyor.

"Belki."

"Belki yeterince iyidir." Durakladı. " imdilik."

Ba parma ı çenemi sıyrıyor ve onu doğrudan sivri göğüs uçlarımda ve kaygan g be imde hissediyorum. Nefesim kesiliyor ama anormal olan tek şey bu değil. Kalp atışları deli gibi çarpıyor. Bunun benim hastalı ımdan mı yoksa Aiden'ın dokunu undan mı kaynaklandı ından emin değilim.

Parmakları çenemi yukarı kaldırdı ve dudaklarımı yavaş, yumuşak bir öpücükle yakaladı. Yumuşak davranmanın zamanı değil.

Nazik davranmasını ve ağızla zamanını almasını istemiyorum. Onun bana sahip olmasını istiyorum. Tıpkı

benim onsuz nefes alamadığım gibi, o da bensiz nefes alamayacakmış gibi beynimi patlatmasını istiyorum.

Bağlı ellerimi hareket ettirerek boynuna doladım. Daha fazlasını talep ederek dilimi ağzının damağına doğru iterken, parmaklarım saçlarının tellerini kavradı.

Aiden inleyerek üzerime çıktı. Sert kasları göğsümü düzleştiriyor, neredeyse beni boğuyordu. O çok fazla.

Çok çığ.

Çok... gerçek.

Koltuğun yan tarafındaki bir şeyle oynuyor ve ikimiz de arkaya devriliyoruz.

Onu öperken gözlerim hızla kapanıyor, parmaklarım ensesindeki tüylerle oynuyordu. Nefeslerimiz bir senfoni gibi sert ve sınırsız bir şekilde birbirine karışıyor. Sırtımı eğip kalçalarımı yavaşça leğen kemiğine doğru kaydardım.

Bu bana bir inilti kazandırıyor. Derin ve hayvani.

"Siktir et tatlım. Senin içinde olmaya ihtiyacım var," diye homurdandı ve kemerini çekip neredeyse koparıyordu. "Sana zarar vereceğim." Kararan gözleri bir meydan okuma gibi gözlerime çarpıyor.

"E-yapacak mısın?" Heyecan ve heyecanla dolu, küçük, titreyen bir sesle soruyorum. "Oh, yapacağım." Sırıttıyor ama hâlâ çok yoğun. "Ve bundan hoşlanacaksın."

Eteğimi yukarı, iç çamaşırımı indiriyor. İçime nasıl girdiğini bilmiyorum ama başardı. Acımasız itiş beni esnetiyor. Sadece amımdaki dolgunluğu hissetmiyorum, doğrudan karnıma çarpıyor, derin ve sert.

Dengemi sağlamak için boynunun arkasını kavriyorum, bedenim koltuktan sarkıyor.

Saldırıları acımasızlaşıyor ve sözlerine sadık kalarak acı veriyor. Çok iyi acıtıyor. Bu sadece Aiden'ın bana verebileceği zevkli bir acı.

Geçen hafta günlerce onu içimde hissetmeye devam ettiğim gibi. Her hareket ettiğimde, her oturduğumda ya da koştüğümde o içimde sürekli bir hatırlatıcıydı.

"Sana bağımlıyım. Sana takıntılıyım. Sana kızgınım." Her sözüyle en hassas noktama vuruyor. Sızlanmalarım ve inlemelerim, dudaklarının ısınmış tenime her dokunuşunda ve her vuruşunda boğazından titriyor ve titriyor.

Tüyler çenemin kıvrımına, ağzımın köşesine ve dudaklarımın ucuna bir öpücük üstüne öpüyor. Onları yalıyor, yutuyor, onlarla ziyafet çekiyor.

Zevkin gücüyle kulaklarım çınlıyor ve uzuvlarım titriyor. Orgazm bir sıcak hava dalgası gibi içimden geçiyor, şiddetli ve kontrol edilemez. Artık mesele bedenim zevki değil. Bana söz konusu hazzı getiren kişiyle ilgili. Lanet olası farkındalık beni vuruyor.

Ben mahvoldum.

Aiden King olmadan yaşamamın imkânı yok.

Vücudu sertleşirken ve spermi içimi kaplarken gözyaşları gözlerime hücum etti. Üzerime çöktü, tüm ağırlığı benimkini kaplıyordu.

Bu üzüntü gözyaşları değildi. Hayır. Mutluluk gözyaşları bile olabilirler. Kabul gözyaşları da olabilirler.

Aiden dirseklerinin üzerinde duruyor, üzerimde derin bir nefes alıyor, göğsünün inip kalkması tenimin üzerinde titriyor. Gözyaşlarımı yalıyor. Her biri birer tane.

"Ağlama."

Bunu uzun zaman önce söylemişti değil mi? Ben incindiğimde bu onun da canını acıtıyor. Ensesindeki saçlarını okşadım ve sonsuza dek gibi gelen bir süre boyunca öyle kaldık.

Bir an için sadece ben ve Aiden dünyadan korunduk.

Hatta halka açık bir yerde olduğumuzu ve yoldan geçen bazı arabaların olanları tüm ayrıntılarıyla görmüş olabileceğini bile unutuyorum. Lanet olsun, görmeseler bile Aiden'ın sert itişlerinden dolayı arabanın sarsıldığını fark ederlerdi.

Gerçek şu ki, onların gördükleri umurumda bile değildi.

Umurumda olan tek şey üstümde olan ve beni dünyadan koruyan kişi. "Şimdi ne olacak?" Bir süre sonra mırıldanıyorum.

"Şimdi her şeyin başladığı yere dönüyoruz."

27

Elsa

Şimdi her şeyin başladığı yere geri dönüyoruz. Burada olduğu ortaya çıktı.

Birmingham'daki evim.

Çam ve bakır kokusu havayı yoğun bir sis gibi dolduruyor. Soğuk, cezalandırıcı rüzgar uzaktan ılık çalarak sarı saç tellerini yüzümün önüne savuruyor.

Omurgamı bir ürperti kaplıyor, uzuvlarımla titremesine neden oluyor. Bunun nedeni rüzgar ya da soğuk değil. Hayır.

Beni tuhaf bir dehşete düşüren şey, burada Aiden'la birlikte duruyor olmam gerçeği. Derinizin altından kanayan

ve kemiklerinizin etrafına teller oluşturan türden.

Şiddetli yağmurdaki bir yaprak gibi titriyorum.

Bu, uzun zaman öncesindeki korkunç bir duyguyu geri getiriyor. Keskin tadı dilimde hissedebiliyorum. O zamanlar, Eli göle daldığında ve asla yüze çıkmadığında, ben kıyıda durdum, ayak parmaklarım suya battı. Bir saniye dokunacak kadar yakınımızdaydı ama bir saniye sonra kaybolmuştu.

Aynen böyle. O gitti.

Bu his içimi yakıyor ve boğazımı yakalıyor, tırnakları derimi çiziyor ve sıyrıyor. Bu his bana kelimeler olmadan geçmişin tekerrür edeceğini söylüyor. Bu sefer Eli'yi kaybettiğim gibi Aiden'ı da kaybedeceğim.

"Neden buradayız?" Soruyorum.

"Gerçeği bilmek istediğini söylemiştin." Aiden dirseğime dokunuyor. "Bunu her şeyin olduğu yerde yapabilirsin." Başımı sallamak, Aiden'ı yakalamak ve ona beni en yakın otele götürmesini söylemek içimden geliyor.

Bir yanımdan buradan ve karanlık, berbat anılarımdan olabildiğince uzaklaşmak istiyor.

Ama yine de kabuslar ve cevaplanmamış sorular dışında koşmanın bana ne faydası oldu?

Korkak olmaya devam edersem hayatımın büyük bir kısmı kaybolacak. Yansıyıp her zaman şaşkınlıkla bakacağım. Her zaman neyin olup olmadığını ve nedenlerini merak etmeye devam edeceğim.

Yeter artık.

Koşmayı bıraktım.

Korkak olmaktan bıktım.

Geçmişimi açığa çıkarmanın zamanı geldi. İyi ve kötü.

Aiden kaşlarını mükemmel bir şekilde kaldırarak bana bakıyor. "Hazır olduğunu söylemiştin." "Ben." Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Yapmak istediğin bu mu?"

"Yapmak istediğim şey seni yatağıma bağlamak ve hareket edemeyene kadar sıklıkla. Yapmak istediğim şey yemek yerine amini ziyafet çekmek ve seni benim spermimle doldurmak.

Açık görüntüler zihnime ve özüme saldırıyor. Öfkeli gibi davranıyorum. "Aiden!"

"Sen sordun." Elimi tutup parmaklarımızı birbirine kenetledi. "Benim istediğim şey, sen neye ihtiyacın olduğunu bulana kadar bekleyebilir."

Bir gülümseme dudaklarıma yapışıyor. Bazen çok hülyalı olabiliyor; anahtar kelime bazen. Çok nadirdir. "Hadi bir dolambaçlı yoldan gidelim." Parmaklarının ucunda arka girişe doğru yürürken beni arkasına çekiyor. "Neden ön girişi kullanamıyoruz? Sonuçta burası benim evim," diye fısıldıyorum, bir şekilde sessiz kalmamız gerektiğini hissederek.

"Babanın adamları kapıda olacak ve geldiğimizi hemen ona bildirecekler." Arabayı mülkün kapısından uzağa park etmesinin nedeni bu olsa gerek. "Babam burada olduğumuzu neden bilmesin?"

O sırtır. "Seni kaçırıyorum, hatırladın mı?" "Tek sebep bu değil, değil mi?"

"Bizi rahatsız edemeyiz." Aralık kapısını itmeden önce bakışları arka girişte gezindi.

Depo odasından geçiyoruz. Burada kimse yok. Agnus, şu anda Birmingham'da yaşamadığımız için personelin çoğunun Londra'ya transfer edildiğini söyledi.

Ancak birkaç güvenlik görevlisi ve bir hizmetçi var.

Aiden'in elini çekiyorum. Soru sorarcasına omzunun üzerinden bir bakış attı.

"Mutfağa girmemeliyiz. Hizmetçi ve kocası da orada olacaklar." Onu ters yöne çekiyorum. "Beni takip edin, gizli bir yol var."

Ben onu doğrudan doğru kulesine giden dar koridordan geçirirken Aiden itiraz etmedi. Dönüşleri ve dönüşleri yaparken tereddüt etmiyorum. Daha önce burada sayısız kez bulundum.

Pencerelerin olmaması nedeniyle içeri giren tek ışık kulenin açıklığından geliyor. Duvarlar yenilendi ama eskisi gibi aynı karanlığı yayıyorlar.

Beklemek.

Her gün depodan bodruma kadar bu yolu kullandım. Soluk tenli ve saçlı küçük bir kızın geceleri bu dar, uzun koridorlarda tek başına yürüdüğünü, elinde bir el feneri taşıdığını ve ağır bir çantayı sürüklemeye çalıştığını hayal edebiliyorum.

"Seni her gece bu şekilde bulmaya geldim," diye fısıldıyorum.

Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ben düşündüm. Sana söylemiştim, Çocuk Elsa çok sert biriydi." "O zamanlar her şey korkutucuydu, her şey karanlık ve sessizdi," diye patladım. "Canavarlara yakalanmamak için hep kendi kendime şarkı söyledim."

"Yardımcı oldu mu?"

"HAYIR. Seni tünelin sonunda bulacağım gerçeği beni devam ettiren şeydi." Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Devam etmemi sağladın."

"Benim de devam etmemi sağladın." Gülümseme hâlâ dudaklarını kaldırıyor ama arkasında hiçbir neşe yok. Aksine biraz üzgün görünüyor.

Bir kavşağa varıyoruz. Düşünmeden doğru olanı alıyorum. Birkaç dakika daha yürüdükten sonra metal bir

kapının önünde duruyoruz. Parmak izi korumalıdır.

Bodrum - veya daha spesifik olarak bodruma giden merdivenler. "İşte bu," diye mırıldandım, uzuvlarımdaki titremeye savaşıarak. "Kimin parmak izi onu açıyor?" Aiden soruyor.

"Benim, babamın ve Agnus." Nefes veriyorum. "Babam bana ne zaman hazır olursam buraya gelebileceğimi söyledi."

"Agnus kim?" "Babamın sağ kolu." "Demek bu o."

"Onu biliyorsun?" Soruyorum.

Jonathan bir iki kez ondan bahsetmişti. Üstelik o zamanlar hep ondan bahsederdin."

Titreyen parmağımı kaldırıyorum ve ekranı kaçırıyorum. Kırmızı bir ışık bize doğru yanıp sönüyor.

Aiden elimi avucunun içine aldı ve defteri yavaşça parmak izi tanıyan ekrana yerleştirdi. Yeşil renkte yanıyor. İçeri adım atmaya başladığımızda ikimiz de derin bir nefes alıyoruz.

Budur.

Geçmişimize yolculuk yapıyoruz. "Beklemek." Elini kaldırıyor. "Telefonunuz." Gözlerimi kırıştıyorum. "Neden?"

"Ver onu bana."

Kaşlarımı çatarak cebime uzandım ve telefonumu ona verdim. Aiden kendi cihazını çıkarıyor, her iki cihazı da kapatıyor ve onları kapının önüne koyuyor.

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Kesinti yok, hatırladın mı?" Tekrar elimi tuttu ve içeri doğru yürümeye devam ettik. Merdivenlerde otomatik ışık yanıyor. Bu yeni. O zamanlar el fenerimden başka ışık yoktu.

Metalik kapı tık sesiyle arkamızdan kapandı.

Küçük ses karşısında irkildim ve Aiden başparmağıyla elimin arkasını okşadı. Korkmuyorum dersem yalan olur. Aslında çok korkuyorum.

Karanlık taşlı merdivenlerden inen her adım, Dr Khan'la seanslarım sırasında bilinçaltımda attığım adımlarla aynı. Dibe ulaştığımda bulacağım şey pek hoş olmayacak.

Sonra Aiden'in dokunuşu, sıcaklığı ve sessiz desteği fark ediliyor. Onun burada benimle olması içimi tuhaf bir huzurla dolduruyor.

Bunu yapabilirim.

Aiden'la bir gelecek kurmak istiyorsam önce geçmişi anlamam gerekiyor. "İyi misin?" O sorar.

"Biraz." Nefes veriyorum. "Korkmuyor musun?" "Korkmuyorum, tedbirliyim."

"Olmalısın. Burası korkunç anıları geri getiriyor olmalı."

"Hayır, bu yer ya da onunla ilgili anılar konusunda ihtiyatlı değilim. Gerçeği öğrendikten sonra nasıl tepki vereceğiniz konusunda temkinli davranıyorum."

Daha önce endişeliysem, şu anda ruh halim hızla artıyor.

Merdivenlerin dibine varıyoruz. Aiden metal kapıyı iterken ciğerlerime hava çekiyorum. Girişte ikimiz de donuyoruz.

Bodrum, hatırladığımdan çok daha küçük görünüyor. O zamanlar burası geniş bir sahaydı; tamamen karanlık, kirli ve... berbat.

Ancak insanlar travmalara bu şekilde tepki verirler. Her şey büyütülüyor, gerçekte olduğundan daha büyük ve daha korkutucu hale geliyor.

Bodrum aslında bir oda büyüklüğünde, belki 3-4 metre uzunluğunda.

Koyu gri duvarlarda ve zeminde otomatik bir ışık parlıyor. Köşede zincir yok. Babam muhtemelen bunlardan kurtulmuştur. Onların yerini tuvalet alıyor.

Onun dışında bodrumun tamamı boş. Ne duvarlar ne de zemin yenilenmiştir; tam hatırladığım gibi görünüyorlar.

Ama artık temiz. Sidik ve kusmuk kokusu yok.

Havada artık nem ve sigara bulunmaktadır. Kim buraya sigara içmeye gelir? "Bir şey getirecek misin?" Aiden'in soruları beni gözlemlerimden uzaklaştırıyor. Başımı sallayıp içeri adım atıyorum. Kapı arkamızdan kapanıyor.

Ortada durup çevremi yakından inceliyorum ve her şeyi hafızama kaydetmeye çalışıyorum.

Burası anılarla dolu ama benim için anılar bunlarla sınırlı değil. Çocukluğumun değerli parçalarıydılar. Onları sildiğimden beri yarım kaldım.

Aiden elimi bırakıyor ve daha göremeden boşluğu hissediyorum. Amaçlı bir şekilde köşeye doğru ilerleyip

duvarın önünde duruyor.

Sırtımdan aşağıya bir ürperti iniyor ve ruhuma sızıyor.

Yüzü başka tarafa dönük olmasına rağmen köşeye zincirlenmiş, aç, susuz ve kanlar içinde olan küçük çocuğu neredeyse görebiliyorum.

Tanrı. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Onu yakalayıp buradan kaçmak istiyorum. Onu korumak istiyorum.

Aslında onu ilk gördüğüm andan itibaren korumak istiyordum.

Dengesiz bacaklarımla ona doğru yürüdüm ve kollarımı arkadan beline doladım.

Onun sıcaklığı doğrudan büzüşen kalbime sızıyor. Yanağımı onun gergin sırtına yaslıyorum, sırtı yaralarla ve yaralarla dolu. Asla boyun eğmeyen güçlü, güçlü sırt.

Gözyaşlarının hücumu neredeyse hakim olacak. Eğer buna ve bu yıkıcı duygulara teslim olursam Pazar gününe kadar ağlayacağım.

Ben o kız olmayacağım.

Aiden'a yemek getiren ve onun iyi olduğundan emin olan yedi yaşındaki Elsa olacağım. Ben güçlü olacağım.

"Bunu yapabiliriz Aiden. Kendimize bu kadarını borçluyuz."

Eli benimkine dolanıyor. "Benimle olduğun sürece umurumda değil."

Bir süre sessiz kalıyoruz. Dönmek için hareket etmiyor ve ben de onu serbest bırakmaya çalışmıyorum. "Bana o gece ne olduğunu anlat," diye mırıldandım.

"O gece?"

"Yangın gecesi. Seni kaybettiğim gece." Titrek bir nefes veriyorum. "Bunu senden duymak istiyorum."

Aiden

Geçmiş

Elsa gelmedi.

Bütün gün bekledim ama ondan hiçbir iz yok.

Ben odanın içinde adım atarken zincirler arkamda şingirdadı.

Kolumun yan tarafına çizdiği oka bakıyorum ve solmaya başlıyor. Onu saklamak istiyorum. Onu her gördüğümde, çizerken yüzündeki odaklanmış ifadeyi hatırlıyorum. Kaşlarının arasındaki çizgi. Burnunun seğirmesi.

Belki artık gelmeyecek.

Belki kırmızılı kadın ona zarar vermiştir.

Seni kurtaracağım. Yumuşak sesi kafamda yankılanıyor. Söz veriyorum.

Adımlarım hızlanıyor. Beni burada bırakmayacağına söz verdi ve bırakmayacağını da biliyorum. Tekrar yerime oturdum, bakışlarım kapıya kilitlendi.

Yara acıyor ve ben sıcak ve ateşliyim. Şakaklarımı ve sırtımı ter kaplıyor. Yaradan mı yoksa hava şartlarından mı kaynaklandığını bilmiyorum.

Başım soğuk duvara dayalı, gözlerim kapalı. Bir saniye. Bir süre böyle kalacağım. Başımı sallıyorum.

Ya ben uyurken Elsa gelirse? Şimdi gelebilir...

Ya da şimdi...

Uyuyakalmış olmalıyım çünkü biri omuzlarımı sarsıyor. Kırmızı kadını düşünerek geriliyorum. Hayır.

Elleri yumuşak ve küçük değil. Pamuk şekeri ve Maltesers kokusu yok.

Göz kapaklarımı açtığım anda Elsa'nın sırttan yüzü beni karşılıyor. Eksik dişi büyümeye başlıyor.

Eğilip kollarını omuzlarıma doluyor ve bana sarılıyor. Onun neşesi aramızda maça koşuyor. Her ne kadar canımı acıtsa ve bayılmak üzere olsam da onun

enerjisi bulaşıcı. Neye bu kadar sevindiğini bilmesem de gülümsemeden edemiyorum.

Onun mutluluğunun beni mutlu etmesi tuhaf mı?

"Babam eve geldi!" Fısırlıyor. "Annem yatana kadar bekleyeceğim, sonra ona senden bahsedeceğim. O sana yardım edecek!"

Gülümsemem düşüyor.

Kaşlarını çattı. "Mutlu değil misin?" "Ben."

"Peki neden üzgün görünüyorsun?"

Çünkü babası bana yardım ederse onu bir daha göremeyeceğim.

Annem bensiz bir gün bile geçirmedi ve uzun süredir uzakta olduğum için bir daha dışarı çıkmama izin

vermiyor. Babam da bunu yapacak.

Yani yakın zamanda Elsa'yı göremeyeceğim.

"Gülümsemek." İşaret parmaklarını ağzımın iki yanına yerleştirip çekiyor.

"Gitmemi istiyor musun?" Soruyorum.

Çılgınca başını salladı. "Seni kanarken ve üşürken görmek istemiyorum."

"Gidersem geri dönmem."

"Neden? Geri gelebilirsin. Biz arkadaşız." Alt dudağı titriyor. "Sağ?" "Geri dönebileceğimi sanmıyorum."

"Babama beni sana götürmesini söyleyeceğim." "Baban benim babamı sevmiyor."

"Umurumda değil. Senden hoşlanıyorum. Babam bana sevdiğim her şeyi veriyor." Parmakları saçlarımda geziniyor. "Bu gece artık yaralanmayacaksın. Beni bekle, tamam mı?"

Elbisesinin cebine uzandı ve küçük bir paket Maltesers çıkarıp elime tıktığında hiç şaşırmadım. "Onları sana vereceğim."

Ayağa kalktı, sonra tekrar çömelip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Beni bekle." Evet.

O gittikten sonra pis zemine oturup kapıyı ve onun ellerimde bıraktığı Malteser'ları izledim.

O döndüğünde onları yiyeceğim. Maltesers çok tatlı ve onları pek sevmiyorum ama bunu ona söylemedim. Elsa bu yiyecekler konusunda çok hevesli ve ben de onun bunları yemesini izlemek hoşuma gidiyor. Ayrıca çikolata toplarını onunla paylaşmamdan hoşlanıyor.

Gözlerim hızla kapanıyor, cildim önce ısınıyor, sonra soğuyor ama uyumuyorum. Annemi ve geri döndüğümde ne kadar mutlu olacağını düşünüyorum. Belki Jonathan bizi bir yere götürür ve annemi mutlu eder.

Kapı mavnaları açılıyor. Ayağa fırlıyorum. Elsa değil.

Kızıl saçlı kadın elinde bir kırbaçla içeri giriyor.

Uzun, kolsuz, kırmızı bir elbise giyiyor. Altın rengi saçları omuzlarına düşüyor ve dudakları parlak kırmızıya boyanmış. Topukluları bile kırmızı.

Kan gibi.

Annem bana karanlığın gücünden bahsederdi. Gerçek canavarların meleklerden daha güzel görüldüğünü söyledi.

Kırmızı kadın bahçemizdeki melek kadar güzel.

Maltesers çantasını daha da sıkı tutarak köşeye çekildim. Kırmızı kadının ayakkabılarının sesi yaklaşıyor. "Eli... Annen geri döndü."

Sesi kış geceleri gibi sakın ve siyahtı. Böyle zamanlarda keşke annemin sıcaklığını hissedebilsem, onun yumuşak sözlerini duyabilsem.

Eli gibi davranırsam bana zarar vermez.

"Anneni özledin mi Eli?" Yüzünde sakın bir gülümsemeyle karşımda duruyor. "Yaptım." Annemi özlüyorum Alicia.

Önümde çömeliyor ve kırmızı tırnaklarını yüzümde gezdiriyor. Tüyleri diken diken oluyor. "Sana gölde yüzmemeni söylemiştim. Neden yaptın?"

"Ben-ben özür dilerim."

"Bunu tekrarlamayacaksın, tamam mı?" İki kez başımı salladım.

Gülümseyip ayağa kalkıyor.

Vay be. Bu sefer kızmadı. Tekrar oturmak üzereyken durup öyle aniden döndü ki duvara yaslandım. "Bu nedir?" Çığlık atarak elimi işaret ediyor.

Malteser'lar.

Onları arkama saklıyorum. "H-Hiçbir şey."

"Sana bana yalan söylememeni söylemiştim!" Sesi etrafımızda yankılanıyor. Elim tutuyor, tırnakları tenime batıyor.

Çikolata paketini saklamak için elimden geleni yapıyorum ama o onu kapıyor. "Onu geri ver." Ona baktım. "Bu benim."

"Seni nankör küçük piç." Yüzüme tokat atıyor.

Sert zemine yan tarafıma düşüyorum, yanağım acıyor.

"Sana her şeyi verdim, her şeyi! Ama tek yaptığın yalan söylemek ve yapmaman gerektiği halde gölde oynamak!"

At kırbacının ilk kırbacı sırtıma iniyor. Bir şey cildimi yırtıyor ve çığlık atıyorum. "Annen bunu düzeltecek, Eli. Annem her şeyi düzeltecek."

Çatırtı.

Ağlıyorum. Acı daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Kolumu kestiği ya da kelepçeyle beni zincirlediği

zamandan daha çok acıtıyor.

"Dur..." Her yerim titrerek dördünün birden köşeye doğru sürünüyorum. Çatırtı. Çatırtı. Çatırtı.

Devam ediyor... ve devam ediyor.

Yapışkan, ılık bir sıvı omurgamdan aşağı inip yere damlıyor. Damla.

Damla.

Damla.

Gözlerim hızla kapanıyor ve yanağımdan bir damla yaş akıyor. Özür dilerim, Elsa. Sözümü tutmayacağım.

Elsa

Aiden'in o günle ilgili anlatımını dinliyorum.

Her kelime ve her cümle karnından bıçaklanıyormuş gibi. Sanki kesilip altımızdaki yerde kanlar içinde bırakılmış gibi. Bir depremin ortasında olmak, diri diri gömülmek gibi.

Soğuk zemine dokunmadan yan yana oturuyoruz. Aiden konuşmaya başladığından beri bana bir kez bile bakmadı.

Sanki önünde olup bitenleri görüyormuşçasına bakışları uzakta kayboluyor. Sanki annem oradaydı ve küçük bir çocuğu kanayıp bayılana kadar kırbaçlıyordu.

Sanki kendini görebiliyormuş gibi köşeyi izliyor; zayıf, küçük ve savunmasız. Konuşmayı bıraktığı anda odayı ağır bir sessizlik kaplıyor.

Korkutucu sessizlik.

Dünyayı sarsan sessizlik.

Dizlerimi göğsüme çekip saklanma ve ağlama dürtüsüne direniyorum. Bunu yapmayacağım.

Bu Aiden'in anısı, benim değil. Acı çeken oydu, ben değil.

Ona sırtımı döndüm çünkü uzun süre dayanamayacağımı biliyordum ve kırıldığımı görmesini istemiyordum. "Sonra ne oldu?" Kısık bir sesle soruyorum.

"O kısım sana ait" diyor. "Seni hatırlaman için zorlamayacağım."

"Tamam aşkım." Ciğerlerimden uzun bir nefes çıkıyor. "Tamam," diye tekrarlıyorum çünkü görünüşe göre aklım bir döngüye girmiş durumda.

"Elsa mı?"

Yüzüm hâlâ ona dönük olmadığından ifadem görünmüyor. Kendimi gömmek için bir çukur kazmanın bir yolu var mı?

"Ne var tatlım?"

Bana böyle seslendiğinde göğsüm patlamalar ve kıvılcımlarla gürlüyor. Olanlardan sonra bana nasıl böyle hitap edebilir? Ben ona bu kadar benzerken, bırakın benimle olmayı, yüzüme nasıl bakabiliyor?

Onun işkencecisi. Onun işkencecisi. "Elsa, bana bak."

"Yapamam. Yapamam, Aiden." Kelimelere boğuluyorum. "Ya sonunda benden nefret edersen? Ya bir gün uyanıp bir canavarın yanında uyuduğunuzu fark ederseniz?"

"Bu asla olmayacak."

"Bunu nasıl biliyorsun? Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" "Bana bak," diye tekrarlıyor ama bu sefer bu alçak, derin bir emir.

Yanaklarımı sildim ve ona döndüm. Gözlerindeki özlemin derinliği beni şaşırtıyor. Aman Tanrım.

"RES'e ilk adım attığınız andan itibaren sizi hiçbir zaman anneniz olarak görmedim." Elimi alıp güçlü ellerinin arasına aldı. "Sen bana yiyecek, içecek ve onun sinir bozucu Malteser'larını getiren küçük kızsın. Sen kırmızı kadın değilsin."

Benden bir hıçkırık ağıyor, balta gibi havada asılı kalıyor. "Peki ya gelecekte? Ya fikrini değiştirirsen?"

"Asla tatlım. Neden biliyor musun?" Göz kapağımın altındaki gözyaşını sildi ve gözümün kenarını okşadı. "Ona bu kadar benzemene rağmen, onun boş bakışlarına ya da o akıldan çıkmayan sesine sahip değilsin."

Gözlerinde bu kıvılcım olduğu sürece seni her zaman Elsa'm olarak tanıyacağım.

Ona olanlar yüzünden kalbim yarılrken ve kanarken bile göğsümden bir şeyler kalkıyor. Islak kirpiklerimin arasından ona baktım. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Olumlu bir ses çıkarır.

"O zamanlar şiddete başvuruyor muydum? Yani o yaştaki bazı çocuklar antisosyal davranış belirtileri

göstermiyor mu?"

"Hmm. Kendi başına şiddete başvurmadın ama adaletsizliği affetmedin. Belli ki sen de benim gibi yalnız bir çocuktun ve tam da bu yüzden bağlantı kurduk. Aramızdaki fark, enerjinizi kontrol etmekte ve yönlendirmede zorluk yaşamandır. Sanki kabul edemediğin bir gerçekliğe hapsolmuşsun gibi."

"Ve sen bunların hepsini o zaman anladın?"

"HAYIR. Geçtiğimiz yıllarda okudum." Başının yan tarafına vuruyor. "Burası boş değil." "Açıkça." Biraz gülümsüyorum. "İçerisinin kalabalık olduğundan eminim."

"İstediğiniz zaman bir tura çıkabilirsiniz." Göz kırıyor. "Bedava olmadığını bil yeter." Sesindeki eğlenceye gülümsedim. "Hangi para birimini kabul ediyorsunuz?"

"Basit bir şey. Seks."

Şakacı bir tavırla omzumu onunkine doğru itiyorum. "Aklın hep oraya mı gidiyor?"

"Seninle evet." Elimi pantolonuna indirdi ve parmaklarımı belirgin bir çıkıntının etrafına doladı. Temas anında boğazından bir inilti kaçtı.

"Burada?" Sanki birisi duyabiliyormuş gibi sesimi alçaltarak nefesimi tuttum. "Burası bir işkence odası gibi." "Bizim de güzel anılarımız oldu." Sırıttıyor ve aleti elimin altında sertleşiyor. "Eğer benim için o ağzı açarsan onları daha iyi hale getirebiliriz."

Hayır diyebilirim.

Yani o bile anlardı. Buraya onu emmek için değil anılarımı kurtarmak için gelmemiz gerekiyordu. Ancak ağzım beynimin düşündüğü gibi davranmıyor.

Yaşadığı onca acıdan sonra ona zevk verme ihtiyacı çok güçlü.

Önünde dizlerimin üzerine çöküp onu kot pantolonunun üzerinden daha sıkı kavriyorum. Devam etmek için ihtiyacım olan tek şey zevkin homurtusu. Kemerini çıkardım ve çılgın hareketlerle kot pantolonunu açtım. Onu boxerından kurtardığım anda Aiden iki elimi birden yakaladı.

"Ne?" Nefes nefese kaldım, kafam karıştı. "Dudaklarımın sikinin etrafında olmasını istediğini sanıyordum?" "Ve hâlâ öyleyim. İlk önce uzan."

"Neden?"

"Yap şunu." Otoriter ses tonu sert ve gıcırtılı.

Etrafımızdaki hava statik ve bastırılmış bir arzuyla dalgalanırken ben bana söyleneni yapıyorum, onun bununla nereye varacağından emin değilim.

"İç çamaşırını çıkar. Yavaşça yap ki izleyebileyim."

Bana emir verme şekli beni ateşlendiriyor ve karıncalandırıyor. Neden onun emirleri beni bu kadar tahrik ediyor?

Parmaklarımı erkek çocuğu şortumun iki yanından geçirerek, onları elimden geldiğince yavaş bir şekilde bacaklarımdan aşağı doğru çekiyorum, beni günahkar bir şekilde izlemesinden sarhoş oluyorum. O bir yırtıcı gibi, zıplamaya ve etime ziyafet çekmeye hazır.

İç çamaşırı parmaklarımdan sarktığında Aiden elini uzattı. "Şimdi onları bana ver." Ben öyle yapıyorum ve sanki her zaman oraya aitmişler gibi onları cebine koyuyor. Allah aşkına neden bu kadar sıcak?

Hala göz temasını koruyarak kot pantolonunu ve boxerını indiriyor.

Onun sert, zonklayan aletini görmek kalçalarımın titremesine neden oluyor.

Elini sikinin tabanından tepesine doğru gezdiriyor. Manzara beni o kadar büyüledi ki ağzım aralandı. "O dudaklarını sikimin etrafına saracaksın, değil mi tatlım?"

Dalgın dalgın başımı salladım ve penisinin ucunda parıldayan precum izini izledim. Onu yalamak, emmek ve bütün olarak yutmak istiyorum.

Karşımda yerde yatıyor, siki yüzümün önünde. "Ağzını üstüne koy."

İki kere düşünmüyorum.

Derin bir nefes alarak onu olabildiğince ağzıma alıyorum. Onu yalayıp emiyorum, parmaklarım toplarını avuçluyor.

Soğuk hava en mahrem yerimi gıdıklarken onun büyüklüğüne zar zor alışıyordum. Aiden'in kafası eteğimin altında kayboluyor ve dudakları sırlıslam kıvrımlarımı buluyor.

Bu yakın temas beni bir dakikalığına nefessiz bırakıyor.

"Durma," diye girişimi gıcırdatıyor, hafif kılları sırlıslam kıvrımlarım üzerinde sert bir sürtünme yaratıyor. "Sikimi emerken dudaklarıma geleceğine söz verdim."

İçimden aşağı bir ürperti iniyor, her şeyi kaygan ve hassas hale getiriyor. Onun sikini yalamak ve okşamak için hem ellerimi hem de dudaklarımı kullanıyorum.

Aiden açıklığıma girip çıkmadan önce narin yumruyla dalga geçerek benimle ziyafet çekiyor. Kelimenin tam anlamıyla bana dil çıkarıyor.

Onunla o kadar doluyum ki, gerçek dışı oluyor. Vücutumdan ittiği uyananların miktarına rağmen onu emmeyi

bırakmıyorum ve her şeyimi veriyorum.

Pre-cum dilimi kaplıyor, tuzlu ve baştan çıkarıcı. Adımlarımı hızlandırdım ve ancak klitorisimi kemirdiğinde durdum.

Orgazm içten dışa doğru yayılırken tüm vücudumu bir ürperti kaplıyor.

Ağzımı açtım ve Aiden'in kalçalarını birkaç kez daha itmesine izin verdim.

Boğazıma öyle derin geliyor ki neredeyse hiçbir şeyin tadını almıyorum.

Ağzımdan çıktığında ağızda sadece bir tat kalıyor.

O kadar kemiksizim ki zar zor hareket edebiliyorum veya düşünebiliyorum. Benden çekip aldığı orgazmın yoğunluğuyla göz kapaklarım titriyordu.

"Buraya gel tatlım."

Sürünerek Aiden'in kucağına iniyorum. Kıyafetlerimiz her yerde, ikimiz de yarı çıplak ve darmadağınık ama bu doğru hissettiriyor.

Çok doğru geliyor.

Eteğimi aşağı çekiyor ve hiç çaba harcamadan kendini içine sokuyor. Güçlü kolları beni sarıyor ve iyi olacağımı biliyorum.

Tıpkı o zamanki gibi.

Kafamda havai fişek gibi bir el feneri patlıyor. Tıpkı o zamanki gibi.

Anılar beynime o kadar hızlı, o kadar şiddetli akın ediyor ki, yapabilsem bile onları nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Tıpkı o zamanlar olduğu gibi...

Elsa*Geçmiş*

Balkonda sessizce duruyorum, ses çıkarmıyorum.

Babam Agnus Amca'yla iş falan konuşuyor. İşi bittiğinde ona Gri Gözler'den bahsedeceğim. Babam ona yardım ettikten sonra evini ziyaret edeceğim ve çok iyi arkadaş olacağız.

Agnus Amca kanepede oturan babanın yanında duruyor. O amca etrafta oturmayı pek sevmiyor. O da pek konuşmayı sevmiyor.

Babamın ceketi ve kravatı masaya atılıyor; Yüzü yorgun görünüyor.

Herkes Reg Amca'nın artık olmadığını söylüyor. Agnus Amca'ya Reg Amca'nın kardeşi olduğuna göre 'artık yok'un ne anlama geldiğini sordum ve o da bunun Eli'ye gittiği anlamına geldiğini söyledi.

Umarım cennet denen yerde onunla ilgilenir.

Agnus Amca babamın omzunu sıkıyor. "Her şey yoluna girecek, Ethan." "Öyle olacak Agnus." Babam sendeleyerek ayağa kalkıyor. "O olacak." Agnus Amca gitmesine izin veriyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Elsa'ya." O gülüyor. "Uzun zamandır prensesimle vakit geçirmedi." "Ondan önce sana söylemem gereken bir şey var."

Babam duruyor ama arkasını dönmüyor. "Hakkında?" Abigail. Görünüşe göre Jonathan'ın oğlunu saklıyormuş. "Ne?" Babam o kadar hızlı dönüyor ki irkiliyorum.

Agnus Amca etkilenmemiş, ifadesi her zamanki gibi sakin. Sanki bir kaya gibi, babanın dayanabileceği sağlam bir kaya. "Reginal onu kendi emri altında tuttu."

Babamın çenesi çalışıyor. "Neden bunu ancak şimdi öğreniyorum?"

"Çünkü ben de yeni öğrendim. Personelden biri bodrum alanının yakınında sesler duymuş." "Sesler," diye tekrarlıyor babam yavaşça. "Ne tür sesler?"

"İnlemeler. Ağlıyor."

"Kahretsin." Babam masaya tekme atıyor. "Lanet olası!"

"Yine çocuklara zarar veriyor, Ethan. Bu sefer bu konuda bir şeyler yapmalısın." Durakladı. "Eğer yapmazsan sıradaki Elsa olacak."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Babamın omuzları sert nefeslerle yükselip alçalıyor. "Onu psikiyatri koğuşuna geri göndereceğim."

"Ve bu sefer Tanrı aşkına onu dışarı çıkarmayın."

"Başından beri haklı olduğunu mu söylememi istiyorsun Agnus? Bu mu?"

"Ben her zaman haklıyım, Ethan. Eğer beni dinleseydin ve onunla evlenmeseydin bu durumda olmazdın." "Onunla evlenmeseydim Elsa'm olmazdı. Eğer seçme şansım olsaydı her şeyi tekrar ederdim. Ancak bu sefer onun ve herkesin iyiliği için onu içeri kilitleyecektim."

Agnus Amca'nın ifadesi değişmiyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa aşağıda olacağım."

"Eve git. Knox ve Teal'i kontrol edin ve biraz dinlenin." Babam içini çekerek elini yüzünde gezdiriyor. "Reginald arkadan bıçaklayan bir haindi ama o senin kardeşindi."

"Sana ihanet eden bir kardeşim yok. Gitmeden önce personeli ve güvenliğini kontrol edeceğim." Agnus Amca

başını salladı ve dışarı çıktı.

Baban da gidiyor.

Film çekmek. Gidip beni yatakta bulamaz.

Ayrıca Gri Gözlü'ye yardım etmesi gerekiyor. Ona söz verdim. Beni bekliyor olmalı. "D..."

Annem içeri daldığında kelime boğazımda ölüyor.

Beline doğru uçuşan kurdeleli güzel kırmızı elbisesini giyiyor. Kiraz parfümü buraya kadar bile güzel kokuyor. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor ama üzgün görünmüyor. Görünüşe göre... kaybolmuş.

Veranda kapısının arkasına saklanırken parmaklarım perdelere daldı. "Abby." Babam bir adım geri çekilip onun içeri girmesine izin verdi. "Ethan... Sanırım Eli'yi incittim."

"Eli'yi incittin, nasıl?" yavaşça soruyor.

"O... onun kanaması durmuyordu." Ona kırmızıya bulanmış ellerini gösteriyor. "Kanaması durmadı, Ethan. Artık benimle konuşmuyordu... Onun sadece güçlü olmasını istiyordum. Çocuklarımın güçlü olmasını istemek yanlış mı? Bu yüzden Elsa'yı gölde yüzmeye götürüyorum, biliyorsun."

"Elsa'yı gölde yüzmeye mi götürüyorsun?" Babam dişlerini gıcırdatıyor. Oh hayır. Sinirlenecek ve canavarlar ortaya çıkacak.

Anne'nin gözleri, babasının masasına doğru gezinip arkasına otururken neredeyse unutulmaz hale geliyor. Bir ayağını diğerinin üzerine koyarak kararlı bir ses tonuyla konuşuyor: "Tabii ki ediyorum. Yüzmeyi bilmiyor. Eli gibi boğulmaması için ona bunu öğretmeliyim. Eğer zayıfsa Çelik olamaz."

"Abby..." Babam inledi ama derin bir nefes almak için ondan uzaklaştı. "Yarın bir yere gideceğiz tamam mı? Şimdi gidip çocuğu kontrol edeceğim. Jonathan ona bir şey olursa çılgına döner."

Evet! Babamın ona yardım edeceğini biliyordum. Kapıya doğru iki adım attı.

"Dur..." diye seslendi annem titreyen bir sesle. "K-kes şunu, Ethan. Eli'yi benden alırsan seni affetmeyeceğim. "O Eli değil, Abby. O, Jonathan'ın tek kahrolası oğlu." Kapıya doğru yürüyor. "Bir kez geri döneceğim..." Yüksek bir patlama sesi havada yankılanıyor.

Babam geriye doğru sendeliyor ve bir sandalyeye düşüyor. Beyaz gömleğinin arkasında ve önünde büyük bir kırmızı nokta patlıyor.

Baba mı?

Arkasına baktığında yüzü tamamen şaşkınlığa dönüşüyor.

Annem ağlarken babasının silahını tutarak orada duruyor. O kadar çok ağlıyor ki vücudu titriyor ve silah neredeyse elinden düşüyor.

"N-neden... Abby?" Babam hırlıyor. "Neden?"

Eli'yi benden alamazsın. Sen bile değilsin, Ethan. Sen bile... Elinde silahla odadan dışarı çıkıyor. "B-baba?"

İçeri koşuyorum. Küçük ayaklarım kayarak durdu. Kan.

Bir kan gölü ve içinde babam yatıyor.

Ona yaklaştıkça kulaklarım çınlıyor. "B-baba! Beni Eli gibi bırakmayacağına söz vermiştin."

"E-Elsa..." Sert bir şekilde nefes alıp yere düşüyor. "Benim... benim için bir şey yapmana ihtiyacım var, prenses." "Ne olursa olsun baba."

"Olabildiğince hızlı bir şekilde amcan Agnus'a koş." Hayır, diye hıçkırıyorum. "Seni bırakmayacağım." "R-Koş!"

"Babacığım!" "KOŞMAK!"

Aniden sert eller beni saçlarımdan yakaladı ve saç telleri köklerimden koptu.

Annemin çılgın mavi gözleri benimkilere dikildi. "Elsa! Eli'ye ne verdin? Bodruma gitmemen konusunda sana ne demiştim?"

"A-Anne... Baban yaralandı." Ağlarım. "Yaralandı."

"Dediğimi yapmazsan sonun onun gibi olacak." Beni arkasından sürüklüyor. "Babacığım! Babacığım!" Onun kucağında çığlık atıp feryad ediyorum.

"A-Abby..." nefes alıyor, yüzü Eli'ninki gibi solgun ve cansız. "Onu yalnız bırakın. Hiçbir şey yapmadı."

"Sağlığı için kötü olduğunda Eli'ye çikolata verdi! Bu yüzden uyanmadı," diye hırladı. "Merak etme Ethan, onu iyi bir kız yapacağım."

"Abby..." Babam elini bana doğru uzatıyor. Hepsi kırmızı. Yani çok kırmızı. Ben de anneye karşı mücadele ederek elimi ona uzatıyorum. "Babacığım!"

"B-bırak onu... Abby..."

Yüzü gözyaşlarıyla dolu olmasına rağmen gülümsüyor. "Hemen döneceğiz tatlım. Seni seviyorum." Annem beni arkasından sürüklüyor. Tutuşuna karşı mücadele ediyorum, kavga ediyorum ve ağlıyorum. Annemin gözlerindeki canavarlar bana gülüyor. Tıpkı Eli'yi aldıkları gibi babamı da alacaklar.

Sonra benim için geri gelecekler.

"Şimdi Elsa." Annemin saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor. "Eli'yi düzelteceğiz, tamam mı?" "Babacığım!" Ağlıyorum, sesim o kadar kalın ki, kısık.

Eli'yi kaybettiğim gibi babamı da kaybedersem artık burada kalamam. Annemle ve onun gözlerindeki canavarlarla kalamam.

Beni merdivenlerden bodruma doğru çekiyor. Aşağıya doğru yürüdükçe ayaklarım titriyor. Kapıyı tekmeleyerek açarken kapı duvara çarpıyor. Ayaklarım taşa dönüşüyor.

Gri gözler.

Gömleğinin arkasında büyük bir kırmızı leke var. Yüzü duvara dönük ve hareket etmiyor. Neden hareket etmiyor?

"Uyanmak!" Çığlık atıyorum. "Annemin gözündeki canavarlardan kaçmalısın." Kımıldamıyor bile.

"Eli, kız kardeşin burada." Ma yumuşak bir sesle elbisesinin cebine uzanıp bir anahtar seti çıkarıyor. "Hadi bebeğim, dışarı çıkalım. Dışarıyı seviyorsun."

Annemin elindeki anahtarlara bakıyorum, sonra tekrar Gri Göz'e dönüyorum.

"Eli, eğer uyanmazsan annem çok kızacak, tamam mı?" Sesi sertleşiyor, gözleri ileri geri fırlıyor. "Onu uyandıracağım." Yanaklarımı elimin tersiyle siliyorum. "Anahtarları bana ver, onu uyandırayım."

"Çok iyi canım." Anahtarları elime veriyor. "Sen çok iyi bir kızsın. Babasının kızı. Ben de babamın kızıydım." Onu dinlemiyorum. Anahtarları alır almaz günüme renk katan çocuğun yanına koşuyorum ve ayak bileğindeki kelepçeyi çözüyorum. Derisi sırtı gibi kırmızıyla kaplıdır.

"Gri gözler." Ben yanaklarını tutarken solgun yüzüne kocaman gözyaşları dökülüyor. "Gri Gözler, lütfen... Sen... Söz vermiştin..."

Neden herkes verdiği sözleri bozup duruyor? Önce Eli, sonra babam ve şimdi de o. Derisi yanıyor. Alnından ve kaşlarından boncuk boncuk terler akıyor.

"İşin bitti mi?" Ma girişten soruyor, sesi sabırsızlaşıyor. Annemin sabrını kaybetmesi kötü olur. Canavarların istediklerini yapmalarına izin verecek.

"Lütfen... Lütfen..." Siyah saçlarını geriye doğru okşadım. Terli ve nemli.

Kıpırdanıyor, gözleri yavaşça açılıyor. İki kez gözlerini kırpıştırarak mırıldanıyor: "Elsa?" "Evet benim!" Onu kolundan tutuyorum. "Hadi, gitmemiz lazım."

Sendeleyerek ayağa kalktı ve bana hafifçe yaslandı.

Yavaş yavaş anneme ulaşıyoruz. Yüzünde sakın bir ifadeyle bizi izliyor.

"Bebeklerim." Aiden, yalnızca beline kadar uzanmasına rağmen ona dik dik bakıyor.

"Önce sen git Eli." Ona gülümsüyorum. "Annem ve ben takip edeceğiz. Değil mi anne?" Yavaşça başını salladı.

Bana bakıyor ve "Ne yapıyorsun?" diye tıslıyor. Kırmızı kadını bırakmalıyız. Silahı var." "Git Eli!" Onu girişe doğru itiyorum.

"HAYIR." Parmaklarını koluma geçiriyor. "Birlikte gideceğiz."

"Seninle dışarıda buluşuruz," diye mırıldandım. "Yardım aldığında seni bulacağım." "Elsa..." İfadesi acı dolu ve sesindeki yalvarış beni neredeyse ağlatıyor.

Yapmıyorum.

Güçlü olmak zorundayım.

"Hatırlamak." Sırıtiyorum. "Benimle evleneceğine söz vermiştin."

Hareket etmeyince onu dışarı itiyorum ve kapıyı arkasından kapatıyorum.

Kapıya yaslanırken göğsüm hızla inip kalkıyor. Diğer taraftan bir patlama sesi geliyor, sonra bir tane daha ve bir tane daha.

İçeri girmeye çalışıyor ama ona izin vermeyeceğim. Canavarların onu alıp götürmesine izin vermeyeceğim. Onu koruyacağım.

Annem kaşlarını çatarak silahına dokunuyor. "Ne yapıyorsun? Kardeşini takip edelim." "O benim kardeşim değil anne. Eli cennete gitti."

Yüzü buruşuyor, burun delikleri genişliyor. "Sana onun adını söylememeni söylemiştim."

"Eli! Eli! Eli!" Çığlık atıyorum. "Onun adı Eli, anne! Ve onun adını söylemek istiyorum. Onun hakkında konuşmak istiyorum. Ben..."

Daha hissetmeden patlama sesini duydum.

Acı bir anda havai fişek gibi vücudumdan geçiyor. İçim yanıyor. "M-Ma..."

Silahını bana doğrultuyor, yüzü gözyaşlarıyla dolu. Ben yere düştüğümde güzel elbisesinden düşüyorlar.

Kemiklerim sanki altımda kırılıyormuş gibi hissediyorum.

"Elsa... B-bebeğim... Çok üzgünüm, annem çok üzgünüm. Aman Tanrım! Aman Tanrım! Ben ne yaptım?" Yanıma çömeliyor. Ellerini göğsüme bastırırken silah yere çarptı.

Dudaklarımın arasından kan akıyor ve o bulanıklaşırken metal tadı alıyorum.

Acı beni ele geçiriyor ve derimin altına sızıyor. Acıyor ama belki şimdi iyidir. Çünkü o canavarlar annemin gözünden silindi. Annemi bana geri vererek ortadan kayboldular.

Üzerimde gezinirken yüksek sesle ağlıyor, ellerini bastırıyor ve göğsümü kapatmak için elbisesini yırtıyor. “DAAA!” Çığlık atıyor, sesi histerik. "Hepsi senin yüzünden baba. Beni bu hale sen getirdin. Beni öldürdün." “M-Ma...”

“Sus küçük bebeğim, ağlama. Her şey yoluna girecek... Elini hâlâ yaramın üzerine bastırırken silahı alıp çenesinin altına koyuyor. "Annem geliyor bebeğim. Annem her şeyi yoluna koyacak Eli.”

Ve sonra tetiği çekiyor.

31

Aiden

Günümüz

Elsa göğsümde usulca ağlarken kollarımı ona doladım.

O kadar uzun zamandır ağlıyor ki. Daha fazla gözyaşı akmayacağını düşündüğüm anda, yeni bir dalga ona çarpıyor ve o buna yeniden yenik düşüyor.

Geçmişini hatırladığında bunun yansımaları olacağını biliyordum.

O gün hayatının en karanlık günüydü. Hem annesini, hem de kendisinin büyük bir kısmını kaybetmişti. O zamanlar onun da gittiğini sanıyordum.

Her şeyin bittiğini sanıyordum.

Sesini artık duymadığım o zamanın anısı, kabuslarımın sürekli bir parçası oldu. Kırmızı kadından ve onun işkencesinden bile daha kötü.

Karanlığın ortasında bir ışık varsa ve o ışık hiçliğe dönüşüyorsa, bu seni mahveder. O yüzden bundan sonra dünyam karardı.

O sessizce ağlarken omzunu okşuyorum. Elim boğazının kıvrımında kaydı ve nabzında durdu. Çarpan, zonklayan nabzı. Onun ölmediğini, hayatta olduğunu sürekli hatırlatıyor.

Yara izi göğsünde o akıntının olmadığına kanıtı. Parlak sarı saçları orada cansız yattığı zamanki gibi kırmızıya boyanmamıştı.

Bu yüzden onun bu üç kısmına takıntılıyım.

Onu kendime yaklaştırıyorum ve vücudu titriyor.

Onun ağlamasını ve geçmişten gelen parçalara tutunmasını engellemek için her şeyi yapmaya hazırım. Ancak onun cankurtaran halatıymışım gibi bana tutunması içimdeki canavarı harekete geçiriyor.

Hayatımızın geri kalanında onun kırılmasına tanık olan ve fırtınada ona destek olan tek kişi olmak istiyorum. Sakinleşmeye ihtiyacı olduğunda acısını dindiren kişi olmak istiyorum. Silinmesi gerektiğinde gözyaşlarını silen. Kaldırılması gerektiğinde onu kaldıran kişi.

Onun yanında olmak istiyorum, tam anlamıyla. O benim. Benimki.

İlgilendiğim sadece bedeni ya da kalbi değil, onun tüm ruhunu istiyorum ki beni asla terk etmesin. Bazıları bunun doğru şey olmadığını iddia edebilir ama doğru olanı sikeyim.

Elsa ve ben doğru koşullar altında tanışmadık. Daha yeni tanıştık, sonra tekrar buluştuk ve sonra ayrılmaz bir hale geldik.

Belki bir gün gelir, ona havaya ihtiyacım olduğu kadar ihtiyaç duymam. Bir gün gelecek sabah uyandığımda aklıma ilk gelen şey onunla ilgili olmayacak.

Yine de bundan şüpheliyim. O gün ancak ölümle gelecektir.

Başparmağımı şişmiş gözlerinin altında gezdirip nemi sildim. Elsa dokunuşuma doğru eğiliyor ve yavaşça gözlerini kapatıyor.

Siktir et beni.

Onun şefkat gösterme konusundaki küçük yöntemleri beni her seferinde etkiliyor. Bağlantımızla mücadele etmeyi bırakıp sanki onun dünyasıymışım gibi bana sokulması hoşuma gidiyor.

Sanki o da bensiz yaşayamaz.

Bir gün duyguları ve beni ne kadar istediğı konusunda daha açık olacak. Bir gün yanımda uyanacak ve geçmişimizi değil beni görecek.

Bu çaba ve çok fazla ikna gerektirecek çünkü Elsa'nın beyni benimkinden farklı bir yapıya sahip. Ben olanları umursamıyor ve sadece geleceğimizi birlikte görüyorken, Elsa geçmişin sıkıntısını yaşıyor ve onunla barışmadığı sürece bütün olamayacak.

On yıldır görünmez travmalara ve şeytanlara zincirlenmiş durumda. Onu tanıdığına göre anılarını sildiği için

kendini suçlu hissediyor olmalı.

Olanlarla yüzleşmesi, parçaları toplayıp yoluna devam etmesi biraz zaman alacak. Yolun her adımında onun yanında olacağım.

"Sen..." Sözlerinin üzerine hıçkırıyor, düzensiz nefesler alıyor. "Babam onu psikiyatri koğuşuna koysaydı durum farklı olur muydu sence?"

"Asla bilemeyiz. Karar bizim vermemiz değildi."

Bazı nedenlerden dolayı bu durum durumu iyileştirmek yerine daha da kötüleştiriyor. Gerçek şu ki, eğer Elsa ve ben Jonathan ve Ethan'ın yerinde olsaydık muhtemelen aynı yanlış kararı verebilirdik.

İnsan zihni teorilere ya da varsayımlara dayalı olarak çalışmaz. Koşullara ağır bir şekilde zincirlenmiştir. O zamanlar çocuktuk. Hiçbir şey bilmiyorduk.

Jonathan ve Ethan'ın hataları kendilerine aittir. Elsa ve ben asla aynısını yapmamaya dikkat edeceğiz. Başını pazılarıma dayayıp yaşlı, mavi gözleriyle bana bakıyor. "Bundan sonra sana ne oldu?"

"Silah seslerini duydum." Nefesi kesildi. "Yaptın?"

"Kapıyı vurdum ve adını seslendim ama sen cevap vermedin."

Bu onun adını son kez söylediğim zamandı. Parmak eklemlerim kanayana kadar o kapıya vurduğumda neredeyse göğsümdeki ağrıyı hissedebiliyorum.

"Sonunda kapıyı açmayı başardım. Sen ve kızıl kadın orada yatıyordunuz" -girişin yakınındaki bir noktayı işaret ediyorum- "bir kan gölü içindeydiniz. Göğsünde karanlık bir delik ile yanındaydın. Kırmızı kadının yüzünün yarısı kaybolmuştu, duvarın ve zeminin her tarafına dağılmıştı ama onun yönüne iki kez bakmadım. Neden biliyormusun?" Parmaklarımı gömleğinin üzerindeki yara izine batırdım. "Hareket etmiyordun."

Elini benimkinin üzerine koyuyor. "Bunu görmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm." "Öldüğünü sanmıştım."

"Değilim. Buradayım Aiden."

O. Bu bir rüya ya da kabus değil. O burada benimle. Söz verdiği gibi.

"Köşkten çıkış yolunu buldun mu?" o soruyor.

"HAYIR. Sanırım bayıldım falan. Bir sonraki hatırladığım şey hastanedeydim ve Jonathan yanımda oturuyordu. İçeriden biri ya da güvenlik görevlileri beni dışarı çıkarmış olmalı." Hiç mizah yapmadan gülümsüyorum. "Gözlerimi açtığım ve Alicia yerine onu gördüğüm an bir şeylerin ters gittiğini anladım."

Küçük eliyle kolumu sarıyor. "Alicia için çok üzgünüm."

"Özür dilemeyi bırak." Çenesini kaldırdım ve o hipnotik gözlere baktım. "Suçlu değilsin. Sen de kurban oldun." Alt dudağı çocukluğunda ağlamak üzere olduğu zamanlardaki gibi titriyor. "Beni bir kurban olarak görmedin, Aiden. RES'e ilk adım attığımda beni yok edeceğini söylemiştin."

"O gün kırmızı kadının hayaletini gördüm. Ve evet Elsa. Sözünü tutmadığın için sana kızdım. Beni hatırlamadığın için daha da sinirlendim, bu yüzden bedelini ödemeni istedim." Sırıtiyorum. "Sonra senin benim olduğuna karar verdim."

Sevimli özellikleri parlıyor. "Bu çok ciddi bir değişiklik." Bir omuz kaldırıyorum. "Olabilir."

"Ve sen tam bir salaksın." "Beni hala seviyorsun."

Yanakları kızarıyor ama sessizliğini koruyor. "Söyle." Çenesini daha sıkı tuttum.

"Aiden..." Gözlerindeki tereddütü görebiliyor, sesindeki titremeyi duyabiliyorum. Yakında donmuş şatosunda saklanacak ve herkesin erişimine izin vermeyecek.

"Söyle Elsa." Ses tonum sertleşti ve tartışılmaz hale geldi.

Ondan bir iç çekiş koptu. "Seni seviyorum Aiden. Ne olursa olsun." "Ne olursa olsun, öyle mi?"

"Evet sik kafalı. Ne olursa olsun."

Küçük kolunu orta kısmıma doluyor ve yüzünü göğsüme gömüyor. Çenemi altın buklelerinin tepesine dayayıp hindistan cevizi kokusunu içime çekiyorum.

"Eskiden pamuk şekeri ve yaz kokusu gibi kokardın," diyorum ona. "Ve lanet olası Malteser'lar."

"Hey!" Göğsümü itiyor. "Malteser'larıma hakaret etme. Onları seviyorum, tamam mı? Ayrıca bunları sizlerle paylaştığım için onur duymalısınız. Çok lezzetliler."

"Tam olarak değil. Onları sadece boğazıma itmeye devam ettiğin için yedim.
"Seni nankör pislik."

Gölümseyerek parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim. "O zamandan beri onları yemedim."

"Ben de değil. Çocukluğumda bunları istediğimi hatırlıyorum ama teyzemin sıkı diyeti bana düzenli çikolata ve tatlı yememe izin vermiyordu. Ama amcamdan bunları hiç istemedim." Elsa duraklıyor. "Sanırım içten içe onları

yalnız yememem gerektiğini biliyordum."

"Onları senin için satın alacağım." Gölüyorum. "Paylaşacağım."

Birkaç dakika öyle kalıyoruz. Bir an için kırmızı kadının bana işkence yaptığı ve sonra öldüğü bodrumda olduğumuzu unutuyorum.

Elsa'nın kendi kanının içinde hareketsiz yatışını unuttum. Bir süreliğine sadece ben ve o köklerimizi buluyoruz.

Onu buraya kaırdığımda tek istediğim gemişıyle olan bağlantısını ona geri vermektir. Ne olacağını bilmemek tehlikeliydi ve onu gerçekten kaçırıp bir daha geri dönmemek dışında bana hiçbir yedek plan bırakmamıştı.

Bilinmeyenle rahat değilim. Annesinin ölümü ve kendi mecazi ölümü pahasına beni kurtardığını hatırlasaydı benden nefret ederdi diye düşündüm.

"Beni kurtardığına pişman mısınız?" Odanın sessizliğinde soruyorum.

Yıllardır kendime izin verdiğim tek hassas soru bu. Eğer beni kurtarmasaydı annesi hâlâ hayatta olacaktı. Elektrik mavisi gözleri derin bir şefkat duygusuyla benimkilere dikildi. "Pek çok şeyden pişmanım ama seni kurtarmak asla onlardan biri olmadı. Sen benim ışığımdın ve seni korumam gerekiyordu."

"Bunun bedeli annenin hayatı ve anıların olsa bile mi?" "Bu akıl hastalığı. Bu ne senin ne de benim hatam." Bir kez başımı salladım.

Buna gerçekten inandığından şüpheliyim ama buna izin vereceğim. Bunu yeniden gözden geçirmek için tüm geleceğimiz var.

"Beni kim kurtardı sanıyorsun?" o soruyor. "Bilmiyorum. O sırada zaten kendimden geçmiştim."

Derin düşüncelere daldığında yaptığı gibi alt dudağını ısıyor. Eğilip onu öpüyorum, bu da onu utandırıyor. "Annemin tetiği nasıl çektiğini hatırlıyorum ama senin sesini duyduğumu hatırlamıyorum" diye düşünüyor. "Sonra... Biri beni tuttu ve..." Nefesi kesildi. "Aman Tanrım! Başka biri daha vardı."

32

Elsa

Geçmiş

Taşıniyorum.

Yer altımdan kayıyor ve biri beni kollarının arasına alıyor. Babacığım?

Hayır. Babanın yardıma ihtiyacı var.

Burası karanlık. Gözlerimi açamıyorum. Konuşamıyorum.

Sadece birisi beni taşıdığında hareketsiz kalabiliyorum. Duyduğum tek şey hafif ayak sesleri. "İyi olacaksın. Sen Steel'in mirasisin."

Ses uzaktan geliyor, neredeyse başka bir odadan geliyor. Ya da belki başka bir yerden mi geliyor? Başım beni taşıyan kola yaslanıyor.

Babacığım. Babanı da kurtar. Gri Gözler sağ salim ayrıldı mı?

Bu soruları ve daha fazlasını sormak istiyorum ama ağzım kımıldamıyor. Hiçbir şey hareket etmiyor. Yerden küçük bir sızlanma bana ulaştı. Ses o kadar rahatsız edici ve acı verici ki içimi parçalıyor.

Anne?

Hayal mi görüyorum?

Ses kışın uluma gibi yeniden geliyor.

Bu sefer beni taşıyan kişi durup arkasını dönüyor.

"Ölmezsin değil mi?" Ses tasvip etmiyormuş gibi, neredeyse öfkeli geliyor. "Sen bu hayatı hak etmiyorsun Abigail ve bunu ikimiz de biliyoruz. Bugün her şey sona erecek."

Ve böylece önden yürüyorlar. Yürüdükçe sızlanmalar uzaklaşıyor ve sessizleşiyor. Ma'yı geride bırakıyoruz. Neden?

Sanki saklambaç oynuyormuşuz gibi karanlığın içinde ve dışında sıkışıp kaldım. Kişi adım adım ilerlemeye devam ediyor.

Babamı ya da annemi aramak istiyorum ama yapamıyorum.

Yürümeyi asla bırakmayacaklarını düşündüğümde durup beni yumuşak bir şeyin üzerine koyuyorlar. "Onu hastaneye götürün. Blair ve Jaxon Quinn'i ara ve uzaktan izle. Müdahale etmeyin ve sadece onun güvende olduğundan emin olun."

Babacığım. Babacığım. Babanı kurtar.

Ses emin bir tonda, "Bütün konağı yakın," diyor. "İçeride hayatta kalan var mı?" Başka biri soruyor. "Hayır" diyor ses. "Biz ayrılıyoruz. Şimdi."

Babacığım.

Babam hâlâ orada.

Ve Ma da.

Gözlerim hafifçe aralanıyor. İki adam siyah bir minibüsün arkasına biniyor. Bunlardan biri babamın özel doktoru Dr. Shepherd.

Kanlı beyaz bir gömlek giymiş bir cesedin üzerine eğiliyor. Bu baba.

Beni bırakma.

Diğer adam babasının diğer yanında oturuyor ve onu yakından izliyor. Minibüsün yanında duran siyahlı bir adama "Yak şunu" diyor.

Adam eline konuşuyor ve malikane alev alıyor.

Bulanık gözlerle babamın yanındaki adama bakıyorum. Sanki içeride kimse yokmuş gibi tarafsız bir ifadeyle evin alevler tarafından yutulmasını izliyor. Bir kişi sızlanıyor ve yardım istiyor.

"Hadi gidelim," diye emrediyor ve minibüs, onu takip eden diğer siyah arabalarla birlikte yolda uçuyor. Onun sesi.

Bu o.

Anneme bu hayatı hak etmediğini ve bugün biteceğini söyleyen kişi. Şu anda annemi içten içe yakan kişi.

Babamı cennet gibi götüren kişi Eli'yi de aldı. Her şeyi yaptığı için duygusuz olan. Agnus Amca.

33

Elsa

Günümüz

Ayağa fırlıyorum, kalbim göğsümde şiddetle güm güm atıyor. Agnus.

Agnus Amca.

Yangının arkasındaki ve annemi öldüren o. Kendini vurdu ama henüz ölmemişti. İçinde olduğunu bildiği halde konağı yaktı.

Bütün bu zaman boyunca babamın yanındaydı ve gözü üzerimdeydi. Ne için?

Bütün bunlar tamamen anormal.

Aiden ayağa kalkıp ceketimi omzuma sardı. "Nedir? Çok önemli bir şeyi hatırladın mı?"

Gözlerim onun koyu renklerine takıldı ve nefesim biraz sakinleşti. "Agnus'tu. Beni ve babamı kurtardı ama annemi öldürdü."

Kaşlarının arasında bir kaş çatma beliriyor. "Annen çoktan ölmüştü."

"HAYIR! Onun sızlanmalarını duydum ve o da beni bodrumdan çıkardığında da öyle ama ne yaptığını biliyor musun? Az önce dışarı çıktı. Onun ölmesini istiyordu, Aiden. O içindeyken konağı yaktı."

Titriyorum, tüm vücudum aynı anda bir çeşit şok ve öfkeye giriyor. "Onu öldürdü... Annemi öldürdü." "Sakin ol Elsa." Aiden kolumu ovuşturuyor, sesi güçlü ama rahatlatıcı.

"Sakin olamıyorum! O, Ma'yı öldürdü, Aiden!"

"Kendini vurdu," diye sızlanıyor, sahip olmadığı sabrına tutunarak. "Ölmek istiyordu." "Senin onun ölmesini istemen ölmek istediği anlamına gelmez."

Sol gözü seğiriyor ve bu sözleri söylediğim anda pişman oluyorum. Benim neyim var?

Ma, Aiden'ın gözünde bir canavardır. O benim için de bir canavardı ama bir noktada onun annem olduğu gerçeğine tutunmaya devam ediyorum. Tatlı ve şefkatli ve kör edici bir gülümsemeyle.

"B-ben özür dilerim Aiden. Ben öyle demek istemedim..."

"Onun ölmesini asla istemedim. Sadece beni rahat bırakmasını istedim. Omuzlarını dikleştiriyor. "O olmadan daha iyisin. Seni ve babanı vurdu. Onun gitmesine izin vermek için başka neye ihtiyacın var?"

Dudaklarım titriyor ve ona vurup bağırma isteğiyle mücadele ediyorum. Yapmıyorum çünkü o haklı.

Annem berbat durumdaydı ama ondan tamamen nefret edemiyorsam belki ben de berbat durumdayım. Geri döndüğümüzde Dr Khan'la konuşmam gerekiyor.

Ya sonunda onun gibi olursam? Ya onun travmasının onunkini ele geçirdiği gibi, benim travmam da benim hayatımı ele geçirirse?

Kapı tıklatılarak açılıyor.

Yeni gelen bodruma adım atarken Aiden ve ben yan yana duruyoruz. Ellerim iki yanımda yumruk haline geliyor. Agnus.

Kapıda kalarak iki elini de cebine koyuyor.

Artık farklı görünüyor, daha canavarca ve gaddar.

Agnus, babamın sağ kolu, Knox ve Teal'in bekçisi, kurtarıcımız ama aynı zamanda bir katil. Bu bilgi onun hatlarını daha keskin, daha genç ve daha sert kılıyor.

Açık renkli saçları geriye doğru şekillendirilmiş ve soluk mavi gözleri sakin görünüyor. Kendinden emin. Tıpkı Ma'nın içinde inlerken adamlarına konağı yakmalarını emretmesi gibi.

Ona doğru ilerledim ama Aiden elini koruyucu bir tavırla koluma doladı.

Agnus paketten bir sigara çıkarıyor ama onu yakmadan başparmağıyla işaret parmağı arasında tutuyor. Bodrumdaki sigara kokusunun kaynağı bu olsa gerek.

"Burada olacağımızı nereden biliyordun?" Soruyorum. "Bu kapı açıldığında doğrudan bir bildirim alıyorum." "Babamın bundan haberi var mı?"

"Bunu yapmasına gerek yok." Agnus duraklıyor. "Henüz." Babamın ona güvendiği düşüncesi boğazımı asit gibi yakıyordu.

Agnus, "Şimdi hatırladığınızı varsayıyorum," diye devam etti. "Ethan'a buraya gelersen hatırlayacağını söyledim ama o duygular konusunda inatçıdır."

"Annemi öldürdün," diye nefes alıyorum, yüzüm alevler içinde kalıyor.

Aiden sertçe, "Kapa çeneni, Elsa," diye fısıldıyor ama onu yalnızca ben duyabiliyorum. "Çıkış planımız yokken onu kışkırtmayın."

Parmaklarını koluma geçirip beni olduğu yerde tutuyor. Çevremizi izliyor, muhtemelen bir çıkış yolu arıyor. "Ne yapacaksın?" Agnus o çileden çıkarıcı güvenle sordu. "Ethan'a söyleyelim mi?"

Gözlerini çıkarmak istesem de öfkemi bastırıyorum. Bu adamın, Ma'yı yeryüzünden sildikten sonra babamın yanında yer alması beni öldürüyor.

Ancak Aiden haklı. Bu konuda mantıklı olmam gerekiyor. "Peki ya babama söylersem?" Yavaşça soruyorum.

Agnus sigarayı parmaklarının arasında çeviriyor. "Abigail'in öldüğünü gördün." "O ölmemişti. Ağlıyordu ve yardım istiyordu."

"Ben de ona yardım ettim." "Onu yakarak mı?"

"Ona bir çıkış yolu sunarak evet. Kafasının yarısı gitmişti. Öyle ya da böyle ölecekti." Sanki kadın hâlâ orada yatıyormuş ve acı içinde inliyormuş gibi yere bakıyor. "Ayrıca Abigail, Eli'nin boğulmasından bu yana yaşayan ölü oldu. Nihayet kendisini ve diğer herkesi içinde bulundukları sefaletten kurtarma kararına saygı duyuyorum." "Pişman değilsin, değil mi?"

"Pişman olduğum tek şey Ethan'ı onu daha erken psikiyatri koğuşuna göndermeye zorlamamamdır. Ne yazık ki benim açımdan yanlış bir hesaplama. Eğer öyle olsaydı ne Knox, ne Teal ne de Aiden zarar görürdü. Eğer öyle olsaydı ikiniz de on yıl boyunca vurulmaz ve ayrı düşmezsiniz. Yani hayır, Elsa. Abigail'i en başta istemediği hayattan arındırdığım için pişman değilim."

O bir psikopat, değil mi?

Birini öldürdükten sonra bu kadar tarafsız davranıyorsa bir çeşit psikopat olmalı.

Ancak onun argümanını dinledikçe, sonunda bunu neden yaptığını anlayabiliyorum. Sonunda Aiden'in neden bunun doğru şey olduğunu düşündüğünü anlayabiliyorum.

Annem beni ve babamı öldürmek istedi.

Eli öldüğü anda annem annem olmayı bıraktı. O gölde onunla birlikte boğuldu ve o zamandan beri hepimizi kendi cehennemine göndermek için her şeyi denedi.

Onun yaşamasını istemem sadece babama ve bana hakaret değil, aynı zamanda onun travmatize ettiği üç çocuğa da hakaret; Knox, Teal ve Aiden.

Bu, on yıl önce Aiden'a verdiğim söze hakaret.

Her şeye sahip olmayı umuyordum ama bu imkansızdı.

Öyle ya da böyle, Ma da kendi ailesinin sonu gibi bizim ailemizin de sonunu getirirdi.

Agnus'a, "Eğer bu kadar dürüst olduğunu düşünüyorsan," diye soruyorum. "Neden babana ne yaptığını anlatmadın?"

"Senin gibi onun da Abigail'e karşı mantıksız hisleri var. İkinizi de vurduktan sonra bile onun yaşamasını isterdi." Sigarasını çevirmeye devam ederek konuşmayı bıraktı. "On yaşımızdan beri Ethan'ın yanıdayım. Deneyimlerime dayanarak, birine güvenmeyi bırakırsa onu hayatından tamamen çıkaracağını biliyorum. Bunu karşılayamam."

"Ya ona söylersem?" Meydan okumayı sesimden uzak tutmaya çalışıyorum.

"Yapmayacaksın Elsa. Ethan çok şey kaybetti. Önce Eli, sonra Abigail ve ardından hayatının on yılı. Sonunda seninle, Knox'la ve Teal'le yeniden başlayabileceğini düşünüyor. Ona gereksiz şeyler söylersen beni hayatından çıkarır ama bununla

pek baş edemez. Eğer bunun arkasındaki neden olmak istiyorsanız, o zaman kesinlikle devam edin.

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Ben sadece gerçekleri söylüyorum."

Gözlerimi kısıyorum. "Bana bir tehdit gibi geliyor."

Mizah olmadan gülümsüyor. "İnan bana, ben tehditleri bu şekilde yapmıyorum. Asla tehdit etmeyeceğim birkaç kişi arasında olduğun için şanslısın."

Bir saat gibi görünen bir süre boyunca bakışma savaşını sürdürüyoruz. Agnus çekinmiyor, hatta gözlerini bile kırpmıyor.

Bir taş. O lanet bir taş.

"O haklı." Aiden yüzüme bakıyor. "Çelik Şirketi Agnus sayesinde ayakta kaldı. Eğer ayrılırsa, bu durum babanıza kötü bir şekilde yansıyacaktır, özellikle de Jonathan'la arasındaki rekabet nedeniyle."

"Benim tarafımda olman gerekiyordu." Ona baktım.

"Öyleyim tatlım. Bu yüzden size duygularınızı bir kenara bırakıp beyninizin kontrolünü serbest bırakmanızı söylüyorum." Yanağımı okşuyor. "İçten içe bunun yapılacak en iyi şey olduğunu biliyorsun."

"Sana düşünmen için zaman vereceğim." Agnus sigarayı dudaklarına götürüyor. "Ethan'ın kaybolduğunu öğrenmesi çok uzun sürmeyecek. Kapıyı içeriden açma özelliğini devre dışı bıraktım. Burada kal ve her şeyi dikkatli bir şekilde halled, Elsa."

Kapı arkasından kapanıyor.

Aiden girişe doğru koşup merdivenlerden yukarı çıkıyor ama artık çok geç. Metal kapı zaten kırmızı renkte yanıp sönüyor.

Yanında durup parmağımı ekrana bastırıyorum. Kırmızı renkte yanıp sönmeye devam ediyor. Aiden, Lanet olsun, diye küfrediyor.

"Bizi içeri mi kilitledi?" Şaşkınlıkla mırıldanıyorum.

Aiden bir kez daha, "Telefonlar dışarıda," diye küfrediyor.

"Bunu yaptığına inanamıyorum. Babam onu asla affetmeyecek."

"Babana ne söyleyeceğin konusunda dikkatlice düşünmeni istiyor." Aiden bana baktı. "Muhtemelen sana zarar vermek istemiyor. Eğer ona istediğini verirsen bizi serbest bırakır."

"Nasıl? Bizi içeri kilitledi." İçimde hayal kırıklığı dolu bir çılgılık var. Psikopat.

Daha önce işaretleri hiç görmediğime inanamıyorum. Onun sessiz doğasının, babama arka planda yardım etmeyi tercih etmesinden kaynaklandığını ve bunu yaparken de kaos planladığını düşündüm.

O zamanlar bile Agnus, Reg Amca'nın, ikiz kardeşinin ve tek ailesinin ölümüne üzölmüş gibi görünmüyordu. Sadece Reg Amca'nın Jonathan'ın yanında yer alıp Ma'ya yardım ederek babama ihanet etmesi umurundaydı. Korkunç bir düşünce beynimde dolaşıyor.

"Ya o..." diye yutkundum, bu fikir bana bir kasırğa gibi çarptı. "Ya babama zarar verirse?"

Aiden, "Onu ona zarar vermek için kurtarmadı" diyor. "Üstelik şunu bir düşün. Agnus'un tüm güdüleri Ethan'a çıkıyor. Ona asla zarar vermeyeceğini söylüyorum."

"Bunu nasıl biliyorsun?"

Sırıttıyor, bulutlu gözlerinde o kadar derin bir sadizm alevleniyor ki. "Türümü gördüğümde tanırım." "Senin... nazıksın?"

Agnus ve ben aynıyız. Eğer bize istediğimizi verirse, anarşi yaratmaktan çekinmeyiz." "Yani anarşi mi planlıyor?"

"O yangını zaten halletti."

"Bu yalnızca onun durdurulamaz olduğı anlamına gelir." Bir kaşını kaldırıyor.

"Ben durdurulamaz mıyım, tatlım?" "Sen."

"Peki ya sana gelince?"

"Sen hala... bazen. Yani beni önemsedığını biliyorum ama bu politik olarak doğru olduğı anlamına gelmiyor. "Ve asla olmayacağım." O kadar gelişigüzel bir şekilde işten çıkarıyor ki. "Seni incitmek mi istiyorum, yoksa korumak mı istiyorum?"

"Beni korumak." Bunu düşünmüyorum bile.

Aiden başlangıçta bana zarar vermek isteyebilirdi ama artık bu değışti. Artık bana acı vermek istemiyor - bazen seks dışında, ama bu bizim ön sevişmemizin bir parçası.

Aiden artık benim bir numaralı koruyucum ve bunu yüksek sesle itiraf edebilirim. "Agnus benim gibi" her kelimeyi vurguluyor. "O da benim gibi."

Bu farkındalık beni bir volkanın patlaması gibi etkiliyor. "Babamı korumak istiyor." "Kesinlikle."

Nefesim kesildi. "Ona karşı hisleri olduğunu mu düşünüyorsun? O eşcinsel mi?" "Olabilir. Olmayabilir."

"Yani babamla onun arasında hiçbir şey fark etmedim ama..." Şüpheli anlar olup olmadığını görmek için kafamı

taradım ama hiçbir şey bulamadım - en azından dışarıdan bakıldığında. "

Sadece onun olmayı umursadı." sağ kolum ve en iyi arkadaşım" diyor Aiden. "Agnus gibi insanlar yüksek sesle söylemediği sürece asla bilemezsiniz."

Onun sözleri üzerinde düşünüyorum. Şimdi düşünüyorum da Agnus, Knox ve Teal'i babası istediği için yanına almış. Beni kurtardı ve uzaktan izledi çünkü babam için ne kadar önemli olduğumu biliyor.

Onun tüm eylemleri babamın iyiliğine yol açıyor.

Beni çıkış yolu olmayan bir bodruma kilitlemek dışında hepsi.

Aiden kapıyı çekip ittiğinde hiçbir sonuç alamayınca bu gerçek beni çok etkiledi. Tuzığa düştük.

34

Ethan

Hayatımı geriye dönüp düşündüğümde, hiçbir şey başaramadığım acı duygusuyla baş başa kalıyorum. Dünya etrafımda dönerken uyuyarak geçirdiğim dokuz yılla hiçbir alakası bile yok.

O yıllarda normal aile hayatına dair çok şey hayal ettim. Abby'nin melek gibi gülümsemesi, Eli'nin kahkahaları ve Elsa'nın kıkırdamaları hakkında.

Küçük şeyler. İmkansız şeyler.

Çünkü işin aslı şu ki Agnus haklıydı. Akli dengesi yerinde olmayan bir kadınla aile kurdum ve doğru düşünemeyecek kadar etkilenmişim.

Doğum yapmaması gereken bir kadınla aile kurdum.

Elsa bunu asla bilemeyecek ama Eli'nin boğulmasının nedeni Abby'nin ihmaliydi. Yüzme ceketini çıkardı ve ondan suya girmesini istedi. Ona özgür olmasını söyledi.

Bütün bunları cenazesinde bana itiraf etti.

Belki de Abby'nin ölümünden sonra tüm yönünü kaybetmesinin nedeni budur. Onun özgürlük anlayışı hepimizden farklı.

Abby küçük yaşlardan beri hasar gördü. Kırılmıştı ama gülümsedi. Masumdu ama vahşi olmak istiyordu. O farklıydı ve tam da bu yüzden ondan etkilendim. Sonunda beni yakan bir aleve çekilen bir pervaneydim.

Geçmişini yeniden yapabilseydim, Elsa'nın doğduğu anda Abby'yi kilit altına alırdım. Terapistin tavsiyesine uyup onu çocuklardan uzak tutardım.

Gerçek şu ki, bencildim ve artık bencilliğimi düzeltmenin hiçbir yolu yok.

Bu yüzden kırk dört yıllık hayatımda hiçbir şey başaramamış gibiyim. Ticari girişimler ve ekonomik başarı sayılmaz. On yıl önce çalışanlarımı bile yangından koruyamıyordum.

Ancak Teal'e bakıp sözlerini duyduğumda yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamıyorum. Pek bir şey başaramamış olabilirim ama en azından onu ve Knox'u kurtardım. Elsa'dan sonra hayatımda başıma gelen en güzel şey onlar.

Ve Agnus.

Teal'in konuşmayı bitirmesine izin verdim. Hızlı konuşuyor, kelimeleri atlıyor ve içindikileri ağzından geçiriyor. Teal konuşkan değildir ama konuştuğunda nasıl duracağını bilemez. Devam etmesine izin verdim çünkü akışını kesersem düşünce zincirini kaybedecek.

Bitirdiğinde ona, "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim. "Başka bir yol bulacağım." "HAYIR." Ayağa kalkarken ayağını yere vuruyor. "Ben varım baba. Kararımı verdim." "Bunu daha dikkatli düşün, Teal."

"Sahibim. Bu yüzden seninle konuşuyorum. Bunu yapmak istiyorum." "Ne yap?" Knox içeri dalıp Teal'in sandalyesinin kol dayanağına düşüyor.

Başımı sallıyorum. Çocuğun başı dertte. O kadar canlı ve enerjik ki bazen beni çılgına çeviriyor.

Her zaman benim en iyi oğlum olmak istediğini söyleyip çizgiyi aşmamaları için hem Elsa'yı hem de Teal'i tehdit ediyor. Zaten öyle, sadece enerjisini kaybetmesin diye bunu ona söylemiyorum.

Knox'un istediğini elde ettiğinde ilgisini kaybetme gibi çileden çıkarıcı bir alışkanlığı var.

"Ne yapacaksın T?" Kız kardeşinin iplerini çekiyor. "Bana babamın göbek deliğini delmene izin verdiğini söyleme."

"Göbek deliğini mi deleceksin?" Ona baktım. Yanakları kızararak Knox'a dirsek attı.

"Ah-Ah. Bunu bilmiyor muydun?" Bana sırtıyor. "Bir şey söylediğimi unut."

Ona sert sesimle, "Cildine piercing yaptırmak artık söz konusu değil, Teal," diyorum.

Hala keskin nesnelerden kaynaklanan travmalara maruz kalıyorlar, Teal Knox'tan daha fazla. Cesur bir görünüm sergiliyor ama bu fikri sürdürmesine izin vermeyeceğim.

"Siktir git, Knox." Ona dik dik bakıyor ve o sadece omzunu kaldırıyor. "Elsa nerede?" Ona sorarım. "Kararını ona söylememiz lazım."

"Ah, dün akşam dışarı çıktı." Knox'un sunduğu teklifler

"Dışarı mı çıktın?" Bunca zamandır odasında olduğunu sanıyordum. Bu yüzden onu rahatsız etmek istemedim.

"Aiden King onu arabasıyla götürdü." Knox kaşlarını oynatıyor. "Komşumla flört ederken onları gördüm. Eh,

komşuyu selamlamaktan bahsediyorum." Aiden King onu aldı.

Kaslarım geriliyor. Bütün gece boyunca onu nereye götürmüş olabilir? Onu ararım. Cevapsız.

Kahretsin.

"Arkadaşlarının numaraları sende var mı?" Knox'a soruyorum.

"Bir saniye." Telefonunu çıkarıp içine bir şeyler yazıp kulağına götürüyor. "Hey Ro, Aiden'ı gördün mü?" Sessizlik.

"Anlıyorum anlıyorum. İyi saklan. Sonra konuşuruz dostum." Telefonu kapatıp yüzüne bakıyor. "Hiçbiri onu görmedi. O da telefonu açmıyor. Ronan evinde saklandığını çünkü Aiden'ın her an onun kellesini almak için geleceğini söyledi."

Bu kötü.

Aiden da telefonu açmıyorsa bu iki anlama gelebilir. Onlar kaçtı.

Veya götürüldüler.

Olasılıkları düşünerek çenemi kaşıyorum. Aiden'ın karakteri Jonathan'ın karakterine sinir bozucu derecede benzese de Elsa'ya zarar vermez. Ofisimde gözlerinde gördüğüm kadar ilgi ve sahiplenmeyle değil.

Ve Elsa bana haber vermeden gitmezdi.

Bu geriye tek bir seçenek bırakıyor: Onlara bir şey oldu. Rızası olsun ya da olmasın. Lanet olsun.

Telefonuma göz atıyorum ve öldüğüm güne kadar iletişim kurmak istemediğim ismi buluyorum. Arkadaşlığımız bir sebepten dolayı rekabete dönüştü. İkimiz de kaybetmekten nefret ediyoruz ve bir numara olmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz.

Ama kaderin hayatımıza komik bir şekilde müdahale etme yöntemi var.

Numarasını tuşladım. İki çalıştan sonra cevap veriyor: "Yenilgiyi kabul etmeye hazır mısın?" "Bir sorunumuz var Jonathan."

35

Elsa

Günlerce burada oturuyoruz.

Aiden'ın saatine göre sadece bir gün geçmiş.

Tam otuz beş saattir buradayız ve saymaya devam ediyoruz.

Hepsini yaptık. Kapıyı denedik, çığlık attık, daha doğrusu ben bağırdım. Ancak kimsenin yardıma geleceğine dair bir işaret yoktu.

Annemin burayı seçmesinin bir nedeni vardı. Uzak doğu yakasında, burada kimse dolaşmıyor ve bir şekilde sesleri gizlediğinden eminim.

Son saatlerden beri enerjim azalıyor. Musluktan akan su dışında hiçbir şeyimiz yok. Yemek yok. Battaniye yok. Tıpkı on yıl önceki gibi.

Aslında soğuk değil ama kapı Agnus'un arkasından kapandığından beri uzuvlarımda hafif bir titreme var. Göğsümde bir sıkışma, boğulma ve morarma var. Şimdi düşünüyorum da, Aiden bana mesaj attığı anda ilaçlarımı almadan evden uçup gitmiştim.

Lütfen şimdi harekete geçme, kalp. Çok kötü bir zamanlama.

Aiden sırtını duvara dayamış oturuyor, ben de onun uzun, güçlü bacaklarının arasına sokuluyorum. Sırtım onun göğsüne dayalı, başım ise sert omzunun üzerinde.

Bu kadar sert bir kasın bu kadar rahatlatıcı olabilmesi tuhaf.

"Belki de bizim için geri gelmez," diye fısıldadım sessizliğe. "Belki de yoldan çekilmemin daha iyi olacağına karar vermiştir?"

"Olacak."

"Bunu nasıl biliyorsun? Ya bir kaza geçirip ölürse ve kimse bizim için gelmezse?"
"Şimdi dramatik olmaya başladın tatlım."

"Bu bir olasılık."

Başımı kaldırıp onu yakından izliyorum; nötr ifadesi ve rahatsız edilmeyen gözleri. Bu konuda nasıl bu kadar sakin olabiliyor? Ben umudumu kaybederken, titrerken, volta atarken o sanki piknikteymişiz gibi burada oturuyordu.

Kabul ediyorum, o benden daha soğukkanlı ama bu bir ölüm kalım meselesi. Kafam aylar sonra cesetlerimizi nasıl çürümüş ve kokuşmuş halde bulacaklarına dair korkunç görüntülerle dolu.

Gözlerime yaşlar doluyor. Ölmek istemiyorum. Şimdi değil.

Travmamın üstesinden gelmeye hazır olduğumda değil. Nihayet hayatımın kontrolünü elime aldığımda değil. "Hey." Aiden'in ince parmakları yüzümü kavlıyor ve titreyen çenemi okşuyor.

"Ölmeyi düşünmeden duramıyorum."

"O halde o kafanı başka bir şeyle meşgul edelim." Sırıttıyor ve ağrıyan kalbim kıvılcımlarla çarpıyor. "Ne gibi?"

"Madem meraklı küçük bir kedi yavrususun, bana istediğın soruyu sormana izin vereceğım." Gözlerim genişledi. "Sorusu olan?"

Başını sallıyor.

Vay. Bu şeytan için bir tür bağılılıktır.

Sırtımı onun bükülmüş dizine yaslayacak şekilde doğruldum. "Ve hepsine cevap vereceksin."

Bunu açıklığa kavuşturmamız gerekiyor çünkü Aiden'ın manipülatif sözlerindeki 'bana herhangi bir soru sorabilirsin' ifadesi aynı zamanda cevap vermemeyi seçeceği anlamına da gelebilir.

Gülümsemesi sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi genişledi. "Ve onlara bir şartla cevap vereceğım." Elbette.

Gücenirim. "Ne?"

"Cevapladığım her soru için bir parça kıyafet çıkaracaksın." "Hey! Adil değil."

Bir omuzunu kaldırıyor. "Al ya da git."

Anlaşmanın onun lehine sonuçlanacağını bilmeliydim.

Ceketim kucağında yatıyor. Onu geri almaya çalışıyorum. Bulabildiğim tüm kıyafetlere ihtiyacım var. Aiden onu elinden alır. "Bu zaten kapalıydı. Bu sayılmaz."

Sık kafalı.

Altmış dokuzdan kalma iç çamaşırım zaten cebinde bir yerlerde olduğuna göre, elimde yalnızca üç parça kıyafet kalıyor; gömleğim, eteğim ve sutyenim.

Üç madde, üç soru.

Ona baktım.

O pislik bunu iyice düşünmüş olmalı.

Yine de oynayacağım. O haklı. Kafamı, içinde dönen karanlık düşüncelerden uzaklaştırmam gerekiyor. Zihnim sormak istediğim tüm sorularla dolup taşıyordu ama o her zaman onlardan uzaklaşmanın yolunu değiştiriyordu. İlki kolaydır.

"Alicia'yı özlüyor musun?" Soruyorum.

Bir anlığına derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor. "Bazen evin içine giriyorum ve o orada olsaydı nasıl hissederdim diye merak ediyorum ama sonra Jonathan'a çaresizce aşık olduğu için hala evli olacağını hatırlıyorum ve merak etmeyi bırakıyorum."

İlginç.

Aiden'in empati eksikliği, yedi saat yirmi dört mantıklı, duygusuz bir ruh hali içinde olmaya benziyor. Bu ruh hali, annesini tam anlamıyla özlemesini bile yasaklıyor çünkü eğer hayatını Jonathan'ın karısı olarak yaşasaydı, onun acı çekeceğini düşünüyor.

O nefis derin ses tonuyla, "Gömleğini çıkar," diye emrediyor. "Ve onu seksi yap."

İç çekerek gömleğimin düğmelerini çözüyorum. Bunu nasıl seksi hale getireceğimi gerçekten bilmiyorum, bu yüzden acele etmeden yapıyorum ve basit pamuklu sutyenin kapladığı göğüslerimin şişliğini yavaşça ortaya çıkarıyorum.

Aiden tüm zaman boyunca beni karanlık, yırtıcı bir parıltıyla izliyor. Daha iyi görebilmek için başı yana eğilir. Onun bakışları karşısında göğüs uçlarım sertleşiyor, dikkat çekmek için zonkluyordu.

Şimdi değil.

Bir sonraki soruya hazır olmak için gömleği yere düşürdüm. Bunu duyduğumdan beri bunu sormak için yanıp tutuşuyordum.

Cole'la üçlü seks yaptığınız kız kimdi?

Bir kaşını kaldırıyor. "Dur tahmin edeyim, Astor bizim 'sapık saçmalıklarımıza' burnunu soktuğunu söyledi." Kaşlarımı çattım. "Bilirsin."

"Tipik Astor, yüksekteyken gördüğü bir şey hakkında konuşuyor. Nash ve ben hiç üçlü yapmadık. Hiçbirimiz paylaşımcı tip değiliz."

"Ama Ronan seni gördüğünü söyledi."

"O kadar kafalıydı ki saç rengini yanlış yapmış. Astor beni iplerle oynadığımı gördü ve ben onu bağladığımı sandı, oysa ben onu çözdüm ve onu Nash'in çılgın hareketlerinden kurtardım. Görmek? Bir şeyi mahvetmek istediğimde bir beyefendi olabilirim.

Aiden ve Cole hiç üçlü yapmadılar. Hayali bir kişi yüzünden kıskançlıktan çıldırıyordum. "Bu arada o kimdi?" Soruyorum.

Sırıttıyor. "Nash'in laneti." Nash'in laneti.

İlginç. Aiden'in bunu neden bu şekilde ifade ettiğini merak ediyorum.

"Şimdi," sesi sapkın bir şehvetle derinleşiyor. "Sütyenini ve eteğini çıkar."

Kollarımı göğsümün üzerinde çaprazlıyorum. "Neden ikisi de? Sadece tek bir soru sordum."

"Aslında iki." Haylazca sırıttıyor. "Üçlü seks yaptığım kızın kim olduğunu sordun ve onu becermediğimi doğruladıktan sonra bile hâlâ onun kim olduğunu sordun."

Kahretsin.

Aiden'in bana bir yerlerde tuzak kuracağını bilmeliydim. "Anlaşma anlaşmadır tatlım. Merakınız çok sevimli."

"Kapa çeneni." Öfkeyle sütyenimin klipsini açtım ve yanıma düşmesine izin verdim.

Aiden'in gözleri sanki onun en sevdiği yemek, idam edilmeden önce yiyeceği bir yemekmişim gibi bana ziyafet çekiyordu.

Daha sonra eteğimi çıkarıyorum ve önünde çıplak bir şekilde diz çöküyorum.

Aiden uzun saniyeler boyunca sadece beni izledi. Kaşları kararmış gözlerinin üzerinde sanki avının tadına bakan bir yırtıcı hayvanmış gibi çatıldı.

"Hmm." Parmağını uzatıp sertleşmiş meme ucumun üzerinde gezdiriyor.

"Üşüyor musun tatlım?" Öyle olsam bile dokunuşu beni karıncalandırıyor ve ısıtıyor.

"Hayır" diyorum.

"O zaman seni ısıtmamalıyım, öyle mi?" Ah. Sözlerimi geri almanın bir yolu var mı? "Aiden..."

"Hmm, tatlım?" Her iki meme ucumu da parmaklarının arasında döndürüyor, büküyor ve onlara işkence ediyor. Amımın uyarılmayla parıldadığını görebildiğinden neredeyse emin olana kadar içime bir zevk dalgası yayıldı.

Meme uçlarımı sertçe sıkıyor. Bir hıçkırıkla kafamı geriye atıyorum.

"Bekliyorum." Sesi şehvetten boğuk çıkıyor. "Söylemek istediğin bir şey mi vardı?" Beni alması için yalvararak isteksizce gözlerine baktım. "Ben... ben..."

"Ne istiyorsun?" Eğilip meme ucunu ağzına alıyor. Dili zirvenin etrafında dolaşüyor, yalıyor ve dönüyor. Midem binlerce kelebekle çırpınıyor.

"Beni istediğini söyle." Yumuşak tenime karşı konuşuyor, sakalları tenimi gıdıklıyor. "Seni istiyorum." Kelimeler dolambaçlı bir nefesle çıkıyor.

Göğüslerimle dalga geçtiğinde her zaman berbat bir haldeydim. Zonkluyorlar ve ağrıyorlar ama yine de daha fazlasını istiyorum.

Onun hepsini istiyorum. İyi, kötü ve çirkin.

Kazakını başının üzerine çekerek siyah telleri dağıttı. Ağrıyan göğüs uçlarımdaki boşluğu zar zor fark ediyorum ki o geri dönüp onları emmeye başlıyor, diliyle, dudaklarıyla ve dişleriyle onlara işkence ediyor.

Aynı anda hem kot pantolonunu hem de boxerını indiriyor. Sikinin kalınlığı uyluğuma yerleşiyor, sıcak ve hazır. "Başka ne istiyorsun tatlım?"

Penisinin mükemmelliği ve karın kaslarının gerginliği dikkatimi dağıtıyor. Kollarının ve uyluklarının o sert, güçlü kasları eğer isterse beni ikiye ayırabilir.

Belki birkaç ay önce buna inanırdım ama şimdi değil. Artık Aiden'a güveniyorum. Bana zarar vermeyeceğine inanıyorum.

Benim için dünyaya diz çöktüreceğine inanıyorum. "Kraliçen olmak istiyorum."

"Zaten öylesin." Tenime doğru homurdandı ve bu his karşısında bir anlığına gözlerimi kapattım. Parmaklarım ön kolunda ve ok dövmesinde geziniyor. Benim için aldığından emin olduğum şey. Derisindeki geçmişimizin bir hatırlatıcısı. Tıpkı onun ve benim yara izlerim gibi.

İkimizin de hayatta kaldığının kanıtı. Biz hayatta kalanlarız.

"Başka ne istiyorsun?" diye mırıldanıyor, göğüslerimin kıvrımlarını, meme uçlarımda sertliğini ve karnımın yumuşaklığını titreterek öpüyor.

Ancak bu yeterli.

Kazı şunu. Bu yeterli değil.

Şu anda onun saf gücünü hissetmek istiyorum. Onun içinde ve yoğunluğunda kaybolmak istiyorum; sahip olduğum tek şey bu.

“Siktir beni, Aiden.” İki parmağını içime soktuğunda sözlerim bir inlemeyle son buluyor. O kadar ıslandım ki neredeyse hiç direnç göstermiyor.

"Hmm. Benim için sırlıslık olmanı seviyorum, tatlım." Kulağıma kadar öpüp kabuğunu kemiriyor. "Benim olmanı seviyorum. Şimdi söyle."

"Ne dersiniz?" "Sen benimsin."

“Ben seninim, Aiden.” Bu sözler beni sanki en derin, en karanlık sırlarımı ifşa ediyormuşum gibi sessiz bir

mırıltı içinde bırakıyor.

Çünkü gerçek bu, değil mi? Bu kadar içtenlikle onun olduğunu kabul etmek hem özgürleştirici hem de korkutucu ama ben bu adımı atmaya hazırım.

Onunla her şeye hazırım.

Aiden parmaklarını içimde kıvırıyor, bana zevk veriyor ama aynı zamanda ruhuma dokunuyor ve kendine kalıcı bir yer açıyor.

“Benim olmadığın bir gün olmadı Elsa. Buraya girdiğin ilk günden beri benimsin. " "Evet evet."

Dudakları kulağıma buluyor ve boğuk sözlerle fısıldıyor. "Ve ben senin oldum."

Aynı anda çıkan kıvılcıklar ve patlamalarla göğsüm titriyor. Bu sözler benim sonumdur. Daha önce biraz aklım yerinde olabilirdi ama artık saçmalık. Gitmiş.

Dudaklarım onu buldu ve onu teslimiyetle öptü. Ciğerlerim yanana, nefes isteyene kadar onu öptüm. Havam kokusuna dolana kadar onu öpüyorum.

Aiden parmaklarını çekti ve onu orada tutma ihtiyacıyla duvarlarım sıkıştı. Ben itiraz edemedim beni manevra yaparak kucağına oturttu ve acımasız bir hamleyle aletini içime kaydırıldı.

Dengemi sağlamak için omzuna tutunarak bağırdım. Tırnaklarım daha uzun olsaydı sırtını kazırdım.

Beni daha önce hiç olmadığı kadar beceriyor. Ritmi, lanet ruhuma dokunan yavaş, tembel vuruşlardan, beni kucağından sektiren hızlı, acımasız vuruşlara kadar uzanıyor. Kalçasını her hareket ettirişinde, çılgınca bir zevk durumuna sürükleniyorum, sert ve tüketici.

Benim alanım onunla dolu. Onun kokusu. Onun gücü. Yoğun bakışları. Yapımımın gücüyle kaslarım onun etrafındaki kaslarımı gerdi.

"Siktir et tatlım." Hızlı adımlarını yavaşlatmadan küfrediyor. "Sıkı amın sikimi boğuyor."

Bunu nasıl yapıyor? Kirli sözleriyle bedenimi nasıl daha da tahrik ediyor? Onun hızına ayak uydurmaya çalışırken ona doğru eziyet ederken kaslarımı ter kaplıyor.

"Benim için gelecek misin tatlım?" Omzumu ve boynumu kemiriyor, muhtemelen iz bırakıyor. "Sikimin her yerini sıkacak mısın?"

Zevk kontrol edemediğim boyutlara ulaştığında birkaç kez başımı salladım.

Bana çarpan şiddetli dalgalara haykırıyorum. Bu bir delilik, bundan artık eminim. Tıpkı bitmesini istemediğimden emin olduğum gibi. Yükseklerle tırmanırken parmaklarım alnını okşuyor. Parmak uçlarımı gözünün kenarındaki o küçük ben üzerinde gezdirdim, onu kazımak ve bu anı hafızaya kazımak istiyordum. Aiden parmağını ıslak kıvrımlarıma kaydırды, onu uyarılmamla kapladı ve sonra onu kıcımın çatlağına doğru götürdü.

Bunun nedeni orgazmın ortasında olmam olabilir ama parmağını arka deliğıme soktuğı anda daha yüksek sesle çığlık atıyorum ve aletin etrafını daha önce hiç olmadığı kadar sıkılaştırıyorum.

Aman Tanrım.

Bana neler oluyor?

Aiden durmuyor. Parmağı bakire deliğimi uzatırken, aleti daha da derine ve daha sert bir şekilde itiyor. Beni her iki ucundan doldururken parmağıyla aleti arasındaki ince duvarı neredeyse hissedebiliyorum.

O ritmini yakalarken ben de omuzlarını tutuyorum. Beni öne doğru eğiyor ve her hamlesinde aleti klitorisime sürüyor.

Midemin alt kısmında farklı bir oluşum başlıyor. Klitimle alay ettikçe kıcımdaki parmağının baskısı hafifliyor. Sürtünme beni parlak ve kör edici kıvılcımlarla dolduruyor.

"Kahretsin, günah gibi hissediyorsun." Parmağını kıcıma sokup çıkardıktan sonra bir parmağını daha içeri soktu.

Nefesimi tuttum, bütünüyle gergin olduğumu hissettim. Tanrı.

Aman Tanrım.

Neden bu kadar acıtıyor?

"Çok sıkısın. Hmm. Eğer aletimi kullanırsam seni kırabilirim."

Bu düşünceyle nefesim kesiliyor ama heyecanım onu kaplıyor ve kalçalarımın altına damlıyor. "D-yap şunu" diye fısıldıyorum.

İçime girip çıkmayı durdurdu. "Neydi o?" "Siktir beni. Her şeyim."

Göğsü etrafımızdaki boşluğu dolduran bir inlemeyle titriyor; erkeksi ve çok sıcak. "Benim olacak mısın? Hepsi benim?"

"Seninki. Hepsi senin."

Bir uyarı almıyorum. Aiden amımdan ve kıkımdan dışarı çıkıyor. Ben boşluğa odaklanamadan beni ters çevirdi. "Dirseklerinizin ve dizlerinizin üzerinde."

Kalbim göğsümde çarparak onun önündeki pozisyona geçiyorum.

Gümbürtü.

Gümbürtü.

Gümbürtü.

Aiden elini sırtımın üstüne koydu ve kıkım havada kalacak ve o da arkamda olacak şekilde beni daha da aşağı indirdi. Kısa bir süre önce, ona bu kadar maruz kaldığım için kendimi utangaç hissedirdim. Şimdi değil.

Şimdi tenimi bir yanık kaplıyor, daha fazlasını arzuluyorum.

Parmaklarından ikisi amımın içine girdi. Onun aleti ıslaklığımı arka deliğime kadar takip ederken yüksek sesle inliyorum.

O zaman bunu kayganlaştırıcı olarak kullandığını anlıyorum. "Acacak," diye düşünüyor. Sesinde sadist, karanlık bir ton var.

Bu benim bundan kurtulma şansım ama gerçek şu ki bunu istemiyorum. Derinlerde, acımasını istiyorum.

Aiden beni ne kadar sapkın bir şekilde istediğini ve bana doyamadığını açıkça itiraf ediyorsa ben de aynı durumda olabilirim.

"Yap şunu" diye mırıldandım. "Acıtsa bile?"

"Özellikle acıtıyorsa."

Hırılıyor ve yavaşça dar deliğime doğru ilerliyor. Hareketsiz kalıyorum, nefes almıyorum. "Sakin ol," diye inliyor. "Bana rahat ol. Benimle kavgaya etme."

Omuzlarımdaki gerilimi azaltmak için elimden geldiğince çabalıyorum. Aiden'in siki zar zor içeride ve acıyor. Parmaklarını amımın içine sokup onları makaslıyor ve zevk kaslarımı gevşetiyor.

Aiden'in boştaki eli kalçamı kavradı ve tek seferde içime çarptı.

Çılgılık atıyorum, acı beni içten dışa doğru parçalıyor. Gözlerimden yaşlar akıyor. Aman Tanrım.

Acıtıyor. Çok acıtıyor. Bekaretimi aldığı zamandan bile daha kötü.

Ona durmasını söylemek için fikrimi değiştirmek üzereyim ama sonra hareket etmeye başlıyor. Hem amımda hem de kıkımda. Parmakları ince duvarın içinden aletiyle buluşuyor ve başparmağı klitorisimin üzerinde geziniyor.

"Ah... Aaaah..."

"Bu hoşuna gitti, öyle mi?" Aiden'in kalın sesi beni daha da çok heyecanlandırıyor. Daha fazlasına ihtiyaç duyarak kıkımı kalçasına doğru hareket ettirdim.

Uzanıp göğüs uçlarımı sıkıyor. Bu işkence hissi karşısında çılgılık atıyorum. "Bana cevap ver" diye emrediyor.

"Ben..." diye nefesim kesildi. "Evet." "Öyle yapıyorsun, öyle mi?"

"E-eyet..."

"Sikimi amında mı yoksa kıkında mı daha çok seviyorsun?" "Bilmiyorum."

"Hmm. Kıkını amın kadar seviyorum." Hızını artırıyor. "Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim." "Aiden..."

"Burada çok sıkıştın, tatlım. Zar zor hareket edebiliyorum. Sikimi ne kadar boğduğunu hissediyor musun? Aiden'in müstehcen konuşmaları bulaşıcı olmalı çünkü tek söyleyebildiğim "Evet."

Zevkimi alıp götüren uzun, işkence dolu bir ritimle içimi pompalıyor. "Hoşuna gitti mi?" "Yapacağım."

"O zaman benim için gel." Otoriter ses tonu beni özümde vuruyor.

Bir zevk kasırgası beni bir kasırga gibi sarsıyor. Sinirlerim o kadar uyarıldı ki, aynı anda iki kez geliyorum. Ya da belki diğerine kanayan uzun bir orgazmdır.

Onu kontrol edemiyorum bile. Beni bir mülk gibi, dünya dışı bir güç gibi ele geçiriyor.

Sırtımı eğip Aiden'in adını dua eder gibi tekrarlıyorum. Şu anda bedenim yerine ruhuma dokunuyor olabilir. Saldırıları hayvani bir hal alırken kulağımın yanında, "Bana beni sevdiğini söyle," diye homurdandı.

"Seni seviyorum." diye soludum.

Açgözlü bir homurtuyla beni uçurumun üzerinden takip ediyor. "Bana ait. Hepiniz benimsiniz." Ben.

Artık bunu inkar etmenin faydası yok.

Eğer buradan çıkmanın bir yolunu asla bulamazsak, en çok sevdiğim insanla birlikte olduğumu bilerek mutlu öleceğim.

Yedi yaşımdan beri sevdiğim çocuk.

36

Aiden

"Viagra mı kullanıyorsun?" Elsa başını koluma koyarken nefes nefese kalıyor.

Kıyafetlerini yeni giymeyi bitirdi - hepsini - bu yüzden artık ona zarar vermiyorum. Sadece kıyafetlerin beni ondan uzak tutacağını düşünmesi çok tatlı.

Hiçbir şey olmayacak.

"Viagra, öyle mi?" Ona sırtıyorum.

"Demek istediğim, aşırı koşullar altında bile seks dürtünüz sonsuzdur. Çok ağrım var." Kızardı ve kendimi durduramadığım için yanağını çektim.

Onu özlemekten vazgeçmek imkansız.

Belki bir gün büyüdüğümüzde ve onu mümkün olan her şekilde becerdiğimde, ona doyabileceğim. Ama bu bile zayıf bir ihtimal.

"Benim hakkımda en çok neyi seviyorsun?" yanaklarını kaplayan kırmızı bir renk tonuyla soruyor. "En çok?"

"Biliyor musun, benim hakkımda en seksi bulduğun şey ne?" Kıkırdadım. "Yine beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun tatlım?" "Sadece bana cevap ver." Kazağımın eteğiyle oynuyor.

Onun hakkında beni en çok heyecanlandıran şeyleri düşünmeye çalışıyorum. Yeni duş aldığında saçlarında oluşan hindistan cevizi kokusu. Orgazm halinde başı geriye döndüğünde gözlerinin çırpınması. Adımı söylediğinde ağzının şekli. Bana sarılınca dokunuşunun yumuşaklığı.

Onda seksi ve tamamen karşı konulamaz bulduğum pek çok şey vardı. Burnundaki seğirmeden dudağının hafif ısırılmasına ve doğrudan gözlerindeki parıltıya kadar.

Yani konu belirli bir cevaba geldiğinde, bu kolaydır. "Her şey" diyorum. "Her şey?" diye soruyor, sesi kafa karışıklığıyla dolu.

"Tutkunuz, karanlığınız, ateşiniz ve hatta kahrolası inatçılığınız. Hepsini seksi buluyorum ve sende değiştireceğim hiçbir şey yok. Yani evet, her şey."

Tepkisini saklıyormuş gibi bakışlarını başka tarafa çevirmeden önce dudakları aralandı ve gözleri derin bir şefkatle yumuşadı.

"Çok etkilendin, değil mi?" Kolunu dürttüm. "Kapa çenenini." Yanakları kıpkırmızı oluyor. Gülüyorum. "Bana borcunu öde tatlım." "Sana geri ödeme mi yapacağım?"

"Evet. Bana benim hakkımda en çok neyi sevdiğini söyle. "HAYIR."

Sıra bende ona iki kez bakma. "HAYIR?"

Meydan okurcasına çenesini kaldırıyor, gözleri parlıyor. "Bu bir sır." "Benden sır saklayamazsın."

"Evet ediyorum." Başını koluma koydu. "Bana olan ilgini kaybetmene izin veremem." "İnan bana bu asla olmayacak."

"Hala hayır. Bir meydan okumaya ihtiyacın var, hatırladın mı? Ben bu meydan okuma ve daha fazlası olacağım. Kendi kendime gülümsüyorum. Elsa'nın türünün tek örneği olmasının nedeni budur. Bu yüzden o her zaman benim olacak.

Kimse beni onun kadar anlayamıyor.

Nefesi sakinleşiyor ve esniyor. “Şu anda yiyecek bir şeyler için adam öldürürdüm.”

Ve sonra gözleri hızla kapanıyor. İnce vücudu yanıma sokuluyor ve göğsü sabit bir ritimle yükselip alçalıyor. Muhtemelen onu yormuştum. Başından beri hedefim buydu.

Elsa'nın karanlık gerçekleri düşünmesini engellemenin tek yolu onun dikkatini dağıtmaktır. Bu yüzden onun bakire kışını sahiplendim, bir kez daha amına girdim ve sonra onu daha da rahatlatmak için onu dışarıda yedim.

Eğer onu sürekli farklı pozisyonlarda becermeye devam edersem yogaya geri dönmesi gerektiğini söyleyerek sızlandı.

Alnındaki sarı telleri okşadım ve başının üstüne bir öpücük kondurdum.

Midesi o kadar gürültülü ki gurulduyor ki. Usulca inleyerek yüzünü buruşturuyor. Agnus'un döneceğini söyledim ama neredeyse iki gün oldu.

İlk düşüncem, onu tamamen Ethan'ın gözünden düşürecek bir şey yapmayacağı yönünde. Elsa'ya bir ders vermek ve onu annesinin ölümü hakkında konuşmamaya zorlamak istese bile bizi iki gün burada bırakmak aşırılıktı.

Yine de Ethan'ın gazabına uğrama riskine girmeyeceğinden eminim. Bir şekilde bir şeyi yanlış mı hesapladı?

Ben Elsa'nın dikkatini seksle oyalarken ikimiz de enerjimizi kaybediyoruz. Sorun haline gelmeden önce ancak su üzerinde çok uzun süre hayatta kalabiliriz. Burası dışarısı gibi dondurucu olmadığı için şanslıyız ama yerden

kemiklerime sızan soğuğu hissedebiliyorum.

"Pişman mısın?" diye mırıldanıyor, minik elleri kolumu kavlıyor.

Bütün gücüyle bana tutunması hoşuma gidiyor. Tüm vücudu sanki en doğal yermiş gibi benimkine yapışmıştı. "Neden pişman oldun?" Soruyorum.

“Beni tanımak. Beni takip ediyorsun. Hepsini.” Kekemelik dolu bir nefes çıkıyor ağzından. "Benden uzak dursaydın burada olmazdın."

"Hiçbir şeyden pişman değilim tatlım, en azından seni tanıdığımından."

“Geçmişten iki şeyden pişman olduğunu söyledin, üçüncüsü benim.” "Hmm. Sana söylediğim her şeyi saklıyor musun?"

"Evet" diyor alaycı bir tavırla. "Sanırım yaparım."

Ona söylememeyi düşünüyorum ama Elsa ile aramıza duvar örmenin faydası yok. Ayrıca dikkatini dağıtmak daha iyi.

"Çocukken hep Alicia'ya Jonathan'ı terk etmesini söylemek istemiştım. Yapmadım çünkü onu ne kadar sevdiğini gördüm ve bunu söylemediğim için pişmanım. İkinci pişmanlığım, beni bu odadan dışarı ittiğinde seninle kalmak için mücadele etmemiş olmamdır. Üçüncü pişmanlığım senin öldüğüne inanıp seni aramamamdır."

Sessiz kalıyor ama başını sallıyor.

"Peki ya sen?" Yavaşça soruyorum. "Pişmanlık var mı?"

Bir anlığına tekrar uykuya daldığını sandım ama sonra sessiz sesi etrafımda dolaşmaya başladı. "Annemin beni nasıl kurnazca taciz ettiğini babama söylemediğim için pişmanım. Beni Eli'nin boğulduğu gölde yüzmeye götürdü ve öleceğimi düşünene kadar su altında tuttu. Onu dinlemediğimde bana vurdu. O zamanlar hiçbir şey söylemedim çünkü babamın ona kızmasından ve kavga etmelerinden korkuyordum. Yapılacak doğru şey değildi. Eğer babam onun bana nasıl davrandığını bilseydi onu psikiyatri koğuşuna gönderirdi. Knox'a, Teal'a ve sana zarar vermezdi."

"Çocuktun ve anneni seviyordun."

"Aşkın sana uzlaşma hakkı verdiğini mi sanıyorsun?" "Bilmiyorum. Yapıyor musun?"

"Bazen evet."

Çocukluğundan ve uzun süredir bastırıldığı anılarından bahsederken bana daha sıkı sarılıyor. Çoğu ağabeyi, babası ve hatta Reg Amcası ve Agnus Amcası ile ilgili mutlu anılardır.

Konuşmak onun dikkatini dağıtma yoludur.

Bacaklarını ne kadar açıp onu bir kez daha becermek istediğime odaklanmak yerine kendimi onun sözlerine odaklanmaya zorluyorum. Kendimi durdurmamın tek sebebi kalan enerjiye ihtiyacımız olması.

Hayatta kalmak tam bir rezillik.

Bir süre sonra, "Seninle o zamanlar tanıştığım memnun oldum" dedi. "Sen benim karanlıktaki ışığımdın." Garip duyguların karışımıyla göğsüm genişliyor.

Bir gün Elsa'nın bana geçmiş zamanda bile olsa ıřıĝım diyeceĝini hiç düşünmezdim.

Ben her zaman onun en karanlık arzularının g lgesiydim ve bunun benim için sorun olmadıĝını düşündüm. Meĝerse ben her şeyi isteyen bencil bir pi im. Hem ıřıĝı hem de karanlıĝı.

Onun en iyisi ve en kötüsü.

Onun her şeyi.

"Ve şimdi?" Soruyorum.

"Artık sadece sensin." İçini  ekiyor. "Anlam?"

"Yani beni delirtiyorsun ama her saniyesini seviyorum." Sırıtiyorum. "Her saniyesini seviyorsun, öyle mi?"

"Evet sik kafalı." Beni itiyor ama sonra parmaklarını kazaĝımın içine sokup beni yakınına çekerek yanaĝını koluma yaslıyor. Cildi sıcak.

"Geçen gün ciddiymdim, beni sevmek tek yönlü bir yoldur. Geri d nemezsin." "Ah, biliyorum...yapmayacaĝım..." Sesi sakın.

Tekrar uykuya dalar. Rüyasında bir şeyler mırıldanmaya başlayıncaya kadar yarım saat öyle kalıyoruz. "Elsa mı?" Yanaklarını kucaklıyorum ve yanlarındaki yanıkları görünce duruyorum.

Kızarmanın ve sıcaklıĝın sadece onu ne kadar iyi becerdiĝimden kaynaklandıĝını sanıyordum. Ateşi mi var?

"Elsa, gözlerini a ."

"Seni seviyorum Aiden. Gerçekten, gerçekten istiyorum. Küçük ellerini, yanına düşmeden önce bir kez daha kazaĝımın içinde sıktı.

Kahretsin! Kahretsin!

Elini avucumun içine alıyorum; onların da ateşi var.

"Yine yaĝmurda mı koştun Elsa?" Nefesimin altından lanet ediyorum.

Lanet bir kalp rahatsızlıĝı varken neden yaĝmurda koşmak gibi tuhaf bir alışkanlıĝı var? Açlık ve yorgunluk işleri daha da kötüleştiriyor olmalı.

Kaslarım geriliyor ve beynim binlerce senaryoyla doluyor. Öncelikle vücut ısını düşük tutmam gerekiyor.

Onu dikkatlice yere yatırıp ceketini başının altına koydum. Bacaklarını göğsüne doğru çekiyor ve cenin pozisyonuna doğru eğiliyor.

Kazakımı çıkarıp tuvaletten aldığım suyla ıslatıyorum ve başına sarıyorum.

Renksiz dudaklarından bir inilti dökülüyor. Yüzündeki kızarıklık saniyeler geçtikçe daha da kızarmaya başladı. Alnında ve şakaklarında boncuk boncuk terler oluşmuştu.

Elimi kalbinin üzerine koyuyorum. Vuruş yavaş başlıyor ve bir saniye içinde sertleşiyor. Bu iyi değil.

Bu basit bir ateş değil. Kalp rahatsızlığı kötüleşiyor ve hayatıma bahse girerim ki babasıyla birlikte ayrıldıktan sonra kalp doktoruna gitmemiştir.

O gün yağmurda koştuktan sonra yere yığılınca aile doktorumuz bir an önce uzmanına gitmesi gerektiğini söyledi. Elsa'yı tanıdığı için muhtemelen babasıyla yeniden bir araya gelir gelmez onu endişelendirmek istemiyordu.

"Siktir et, Elsa. Kahretsin!" Buradan çıkmamız lazım. Lanet olsun şimdi.

Basit bir ateş, uygun şekilde tedavi edilmezse kalp rahatsızlığı olan biri için ölümcül olabilir. Biliyorum çünkü onun hastalığını öğrendiğimden beri bu konu üzerinde çalışıyorum.

Bu yüzden özel yemekleri konusunda teyzesinden bile daha katı davrandım. Ona en yüksek mineral konsantrasyonuna sahip suyu getirdim çünkü bunun iyi olduğunu okudum. Koşarken onu izliyordum, nefes almasına dair küçük ipuçları arıyordum.

Ancak bunu çoğu zaman herkesin arkasından yaptığı için yağmurda koşmasına engel olamadım. Kazağımı kapıp tekrar suyla ıslatıyorum ve sonra kafasına sarıyorum.

Sendeleyerek ayağa kalkmadan önce dudaklarım son bir kez alnına dokundu.

Adrenalin damarlarımda fışkırıyor ve beni tek bir amaçla dolduruyor. Bu süreçte omuzlarımı yerinden çıkarmak zorunda kalsam bile o kapıyı açacağım.

Elsa ve ben buradan çıkacağız.

Bir dahaki sefere bu bodrumda hayatımızı kaybetmeyeceğiz.

Jonathan

Yaygın inanışın aksine kötü adamlar kötü değildir.

Kötü adamlar, kalabalığın her yerine yürümek anlamına gelse bile, istediklerinin peşinden giden insanlardır. Bu hikayenin kötü adamı olarak düşünülebilirim ve bu benim için sorun değil. Benim inançlarım bana aittir ve kimseyi ilgilendirmez.

Bir İtalyan politikacının bir zamanlar söylediği gibi, korkulmak sevmekten daha iyidir. Korku verimliliği getirir ve işlerin yapılmasını sağlar.

Aşk mazoşist aptallar içindir.

Bir zamanlar aşkıttım. Mantıksız ve kontrolden çıktım.

Belki de bu yüzden kendi kafamın içinde sıkışıp kaldım, birbiri ardına intikam planları yapıyorum. Bunun Alicia'yı geri getirmeyeceğini çok iyi biliyorum ama yine de buna devam edeceğim.

Neden?

Çünkü bu mantıksız ve kontrolden çıktı.

İntikam almaya odaklanırsam boşluğu hissetmeyeceğim. Eğer intikama odaklanırsam acıyı içeriye değil dışarıya yönlendiririm.

Havaalanındaydım, Aiden'ı kendi şeridine sokmaya hazırlarken Ethan'ın numarası ekranımda belirdi. Eski oyunlarımıza geri döndüğümüzü sanıyordum. Ancak bana Aiden ve Elsa'nın kayıp olduğunu söylediğinde her şey değişti.

En son görülmelerinin üzerinden elli beş saat geçti.

Aiden biraz pislik ama o benim oğlum ve Alicia'dan bana kalan tek şey. Onu geri getirmeliyim. Ethan'ın güvenlik ekibi ve benimki, Aiden ve Elsa'nın kaybolabileceği her yeri araştırıyor.

Arkadaşlarını sorguladık ama bir sonuca varamadık.

Ethan ve ben bir minibüsün arkasında oturup telefon sinyalinin en son tespit edildiği yere, Northampton yakınlarında bir yere doğru hızla gidiyoruz.

"Banka?" Ethan soruyor. Onun soğukkanlılığı tıpkı benimki gibi sadece bir maske. "Olumsuz. Kredi kartını kullanmadı."

İç çekiyor. "Elsa da öyle."

Aiden kaçmak isterse kredi kartı kullanmayacak kadar akıllıdır. Ancak ne Ethan ne de ben bu seçeneği değerlendiriyoruz.

Bir. Elsa, Aiden için bile olsa, yeniden bir araya geldikten sonra babasını asla bırakmazdı.

İki. Aiden kaçmayı planlasaydı, ellerinde nakit olsun diye son birkaç ayda banka hesabından küçük paralar çekirdi.

Bu onların kendi istekleri dışında kaçırıldığı anlamına geliyor.

Ethan, "Aiden onu aldı," diye kıkırdadı. "Eğer o olmasaydı bunların hiçbiri olmayacaktı."

"Onunla birlikte gitti." Şakaklarımı ovuşturuyorum. "Kızınız bir azizmiş gibi davranmayı bırakın. Ne yaparsam yapayım bunca zaman onun yanına yapışık kalmıştı."

Bana bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Güvenlik ekibimden gelen mesajı okumaya geri döndüm. Aiden'in arabasının yeri henüz bulunamadı. Harika.

"Köpeğin nerede?" Ethan'ı dürttüm. "Tasmayı mı kaybettin?"

"Dikkat et Jonathan. Agnus'a saygısızlık etmene izin vermeyeceğim." "Alınganız, değil mi?"

Kendini beğenmiş bir tavırla, "O gün Aiden'ı kurtardı" dedi. "Agnus olmasaydı tek oğlunu kaybetmiş olacaktın." "Kurtarıcı Agnus," diye alay ediyorum. "Seni hayata geri getireceğini bilmeliydim. Bu kara büyüü yapabilecek biri varsa o da odur."

"Ne yazık ki senin için."

"Geri göndermen büyük bir kayıp, Ethan." Karanlık anılar üzerime çarpınca omuzlarım gerildi. "Alicia'nın o arabada yavaş yavaş ölürken geçirdiği her saniye için senin varlığını cehenneme çevireceğim."

"Kör müsün?"

Durakladım, cevabı beni şaşırttı. Sürpriz yapmıyorum.

Genellikle Ethan bu zorluğun üstesinden gelir ve bana her şeyin mahvolmasının sebebinin Birmingham fabrikasına yönelik komplom olduğunu söylerdi. Aiden gibi o da bana Alicia'nın ölüm nedeninin araba kazası olabileceğini ama Alicia'nın yıllardır ölmekte olduğunu söylerdi.

"Neye karşı kör?" Yavaşça soruyorum.

"Aiden ve Elsa'ya, pislik. Sen onu benden daha uzun süredir gözlemliyorsun, peki nasıl oluyor da hala kör oluyorsun? Bu ikisi son on yıldır bir bağlantıyı paylaşıyorlar. Bunu ne sen ne de ben kırabiliriz."

"Bırak bu konuda endişeleneyim."

"Onların satranç oynadığını gördün mü?" Bir kaşını kaldırıyor. "Malısın. Fikrinizi değiştirebilir." "Oğlum kızının yanında olmayacak ve bu son."

"Oğlunuz bu bilgiyi biliyor mu?" Çenem tik tak ediyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Henüz kaybetmediysen, onun kontrolünü kaybediyorsun. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun Jonathan?" diye soruyor ama devam ettiği için bunun retorik olduğu açık: "Bu, eğer onu zorlamaya devam edersen, seni ve tüm mirasını geride bırakacağı anlamına geliyor."

Sakin ve odaklanmış kalabilmek için tüm öz kontrolüm gerekiyor.

İtiraf etmekten nefret etsem de Ethan haklı. Aiden kayıp gidiyor. Onu Çin'de yaptığım gibi kilitleyebilirim ama bu tek seferlik bir şey. Onu yanımda tutmak istiyorsam taktik değişikliğine ihtiyacım var.

"Bu onların saçmalıklarını kabul ettiğin anlamına mı geliyor?" Çeneme hafifçe vuruyorum.

"Hayır değilim. Aiden sana çok benziyor ve kızımdan uzak durmasını tercih ederim. Ama seninle benim aramdaki fark ne biliyor musun? Elsa'nın iyiliğini kendi iyiliğimden önce düşünüyorum."

"Bunca yıl uyurken kafanda bir şeyler kırılmış olmalı." Pencereden yanımdan geçen ağaçlara bakıyorum.

"Berbat ettik Jonathan. İkimiz de. Bunu kabul edecek kadar cesurum."

Ona baktım. "O halde Rhodes'la olan anlaşmayı bana bırakmaya ne dersin?"

"Bu bir iş anlaşması; En iyi olan kazanacak." Durakladı. "Geçmiş geçmişte kaldı. Bizim hatalarımızın bedelini çocuklarımız ödememeli" dedi.

Aptal sikiş.

Ben bir şey söyleyemeden telefonu titriyor.

Agnus, neredeydin? Bütün gün sana ulaşmaya çalıştım." Ethan karşı tarafı dinliyor. "Telefonunuzun ölmesinin zamanı değil. Elsa kayıp."

Kaşları çatılıyor. "Bana mesaj mı gönderdin? İyi. Kontrol edeyim. Ve hemen Londra'ya dönün." Telefonu kapatıp telefonunu kontrol ediyor ve çenesi kasılıyor.

Alicia'nın ölümünden beri hissettiğim boşluk beni bir kez daha etkiledi. Ancak şimdi daha keskin ve daha sert. Aiden'da bir sorun var.

"Ne oldu?" Tanımadığım bir sesle soruyorum.

Ethan bana telefonunu gösteriyor.

Agnus: Birmingham malikanesinin bodrum katındaki kilitte hareketlilik var.

Ethan, Elsa bodruma geri döndü, diye mırıldandı. "Mantıklı değil. İki günden fazla süre önce gittilerse neden dönmediler?"

Kesin bir tavırla, "Aiden hayatta kalan biri," dedim. "Elsa da öyle."

Sürücüye yönü Birmingham'a değiştirmesi için bağırdım. Her şey başladığı yerde biter.

38

Aiden

Son bir saattir omzumu metal kapıya vuruyorum.

Baskın sol omzum güvenli bir şekilde yerinden çıktı, bu yüzden sağ omzuma geçiyorum.

İtmekten çekmeye ve hatta tekmelemeye kadar her şeyi denedim. Lanet bir metal kapının önünde hepsi işe yaramaz.

Mantıksal olarak bunu fark ettim ama yine de durmadım. Buradan çıkmamızın tek yolu bu. Bu arada kazağımı suyla ıslatıp Elsa'nın kafasının etrafına koyuyorum.

Bilinci bir girip çıkıyor, erkek kardeşi, annesi ve babası hakkında hararetili şeyler mırıldanıyor. Hatta Eli ile İngilizce'ye pek benzemeyen bir dilde konuşuyordu.

Durumu kötüleştikçe lanet kapıyı tekmelemem daha da sertleşiyor. Bang. Bang. Bang.

Çaresizliğin acı tadı, on yıl önce kapıya vurduğumda hissettiklerimi hatırlatıyor. O zamanlar onun öldüğünü sanıyordum. O zamanlar umudumu kaybetmiştim.

Fakat şimdi değil.

O ölemez.

"Aiden..." Boğuk sesi sanki adrenalın patlaması gibi kaslarımı kasıyordu.

Kapıdan çıkıyorum ve ona ulaşmak için merdivenleri ikişer ikişer iniyorum. Yan tarafa yayılmış, gözleri kapalı ve yüzü solgun. Hatta eskisinden daha solgun. Yanağına dokundum ve yanıyordu; eskisinden de beter.

Kahretsin.

Kazağımy alıp üzerine soğuk su döktüm ve tekrar başına koydum. "Aiden..." diye mırıldanıyor ateşli bulanıklılığıyla.

Gözbebekleri kapalı göz kapaklarının arkasında hızla hareket ediyor. Rüya görüyor olmalı.

Yere oturuyorum ve çıkık omzumun gevşemesine izin veriyorum. Hareket ettirdiğimde fahişe gibi acıyor. Onu ait olduğu yere geri itme çabalarım sefil bir şekilde başarısız oldu.

Acı önemli değil ama. Karşımda çaresizce yatan kız bunu yapıyor. Eğilip kuru dudaklarına masum bir öpücük konduruyorum. "Buradayım tatlım. Ben hep burada olacağım."

"Seni seviyorum Aiden." Bu bir fısıltıdan ibaret ama doğrudan ruhumun kasvetli bir köşesine saplanıyor. Beni seviyor.

Elsa beni seviyor.

Bu sözleri onun ağzından duymaya asla doymayacağım.

Elini avucuma alıp avucuna bir öpücük konduruyorum. "Benimle kal Elsa. Söz vermiştin, hatırladın mı?" "Beni seviyor musun?" diye fısıldıyor.

Çatlak ağzını hızlı bir öpücükle yakaladım ve alt dudağını gereğinden fazla kemirdim. "Söyle bana, Aiden... T-söyle..."

"Gözlerini açtığında söyleyeceğim."

"Bunu defalarca söyledim. Sen adil değilsin."

Alnında oluşan çizgilere gülümsedim. Ateşliyken bile kaşlarını çatıyor ve inatçı davranıyor.

"Sana karşı hissettiğim şey yalnızca aşk, takıntı ya da bağımlılık değil. Bunların hepsi ve daha fazlası. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun tatlım? Bu sensiz yaşayamayacağım anlamına geliyor, bu yüzden beni terk etmeye cesaret etme.

Düzleşmeden önce dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Eli benimkinin içinde ağırlaşıyor.

Nabzını kontrol ediyorum. Son bir saattir senkronize bir şekilde girip çıkıyor. Cildi ateşi olan biri için endişe verici derecede beyaza döndü.

Dudaklarına son bir öpücük verdikten sonra ayağa kalkmaya başladım. Yapacağım son şey olsa bile onu buradan çıkaracağım.

Bu süreçte bir uzvumu kaybetmek zorunda kalsam bile. Bir kapının tıklaması havada yankılanıyor.

Merdivenlerden hızlı adımlarla inerken başımı dikleştirdim. Jonathan'ın yüzünü gördüğüme sevineceğimi hiç düşünmezdim.

On yıl önce hastanede uyandığımda Alicia'nın yerine onun yüzünü gördüğümde siyaha döndüm. Ama şimdi

durum tam tersi. Bu sefer kötü haber vermiyor, bize yardım etmeye geldi.

Yanında Ethan'la birlikte bodrumun eşiğinde duruyor. Ne gördüklerini neredeyse hayal edebiliyorum.

Yarı çıplağım, sol omzum bir tarafa doğru sarkık. Anlamsız şeyler mırıldanırken Elsa'nın kafası yerde yatıyor. "Doktora ihtiyacı var" diye emir veriyorum. "Şimdi."

Elsa

Eli bana gülümsüyor.

Yüzü cam gibi berrak. Koyu renk saçları var, babamınkinden bir ton daha koyu, gözleri de babamızinkilerle aynı.

Her zaman babamın favorisi olduğunu söylerdi ve ben de bana onun da favorisi olduğumu söylesin diye ağlayarak babamın yanına gittim.

Yanaklarını kaplayan çil tozu yüzüne çocuksu bir çekicilik katıyor. Eli çok güzel.

Tek fark küçük olması. Ben değilim.

Uzun ağaçların ve tellerin bulunduğu arka bahçemizde onunla birlikte dururken RES üniformamı giyiyorum. "Neden gittin, Eli?" Fısıldıyorum.

"Hadi ama ağlayan bebek." Bana elini uzatıyor. "Eğleneceğiz." "Eğlence?"

"Özgür olacağımız bir yere gideceğiz." Özgür.

Eli ve ben. Özgür.

"Acele et, ağlayan bebek."

Sesler kafama çarptığında elimi onun elinin içine koymak üzereydim. Sert dudaklar, kuru dudaklarıma bir öpücüğün ardından bir öpücük bastırıyor.

"Benimle kal Elsa. Beni bırakmaya cesaret etme. O ses.

O dokunuş.

"Ağla bebek?" Eli'nin gözleri yaşlarla sulandı. Kardeşimin ağlamasından nefret ediyorum. "Benimle kal Elsa." Ses...

"Lütfen ağlayan bebeğim. Beni yalnız bırakma." "Elsa!"

"Eli ve Elsa sonsuza kadar birlikteler, değil mi?"

Her iki sesin saldırısı beni tekrar tekrar vuruyor. Acı dokunaçları kalbimi sarıyor. Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum.

"Onu geri getir!" Ses bağılıyor. "Bütün bu lanet yeri yerle bir etmeden onu geri getir." Bu seste o kadar çok acı var ki. Çok fazla tutku. Çok... önemsiyorum.

Onun benim için dövüştüğünü duymak bulutların üzerine çıkmak gibi bir şey. Huzurlu ama korkutucu. "Ağla bebek?"

Eli'nin eli hâlâ önümde uzanıyordu. Yalvarırken ifadesi aşağıya doğru çekilmişti.

"Artık ağlayan bir bebek değilim." Ama bunu söylerken yanağımdan bir gözyaşı süzülüyor. Elimi çektiğimde kesinliği anlıyorum. "Güle güle Eli."

Uzakta kaybolarak sigaraya dönüyor.

Onu yakalamaya çalışmak, onunla daha fazla vakit geçirmek içimden geliyor ama içten içe olmam gereken yerin burası olmadığının bilincindeyim.

Birisi beni bekliyor.

Ve tutmam gereken bir söz var.

Gözlerimi açtığım anda şakaklarıma bir baş ağrısı hücum ediyor. Birkaç saniyeliğine kafam karıştı. Beni çevreleyen duvarlara odaklanmak için birkaç kez göz kırpmam gerekiyor.

Beyaz duvarlar. Antiseptik kokusu. Hastane. Hastanedeyim.

"Elsa, uyanıksın."

Babamın sesi bilincimi süzüyor. Yanımda oturuyor, saat beş yönündeki gölgesi birkaç günlük görünüyor. "Ah, tatlım." Teyze elimi tutuyor, Amca da yüzünde rahatlamış bir ifadeyle onun yanında duruyor.

"Ne oldu?" Boğazım cızırtılı ve kuru ama kelimeler net çıkıyor.

Teyzem yüksek sesle, Ateşin vardı, dedi. "Dr Albert çarpıntılarınızın olduğunu söyledi. Test sonuçlarına göre hap dozunuzu değiştirmeniz şimdilik yeterli olabilir ancak önümüzdeki birkaç ay içinde başka komplikasyonlar ortaya çıkarsa ameliyat edilmesi gerekebilir. Bize kalp atış hızının yükseldiğini söylemediğine inanamıyorum. "Blair." Amca ona başını sallıyor.

"İyi." Babamla benim aramı işaret ediyor. "Ama bundan sonra randevuların konusunda seni rahatsız edeceğime

eminim."

"Ne kadar zamandır dışarıdayım?" Kısık bir sesle soruyorum. "İki gün" diyor babam.

İki gün. Vay. Bu çok fazla.

Teyzem bana testleri ve doktor tavsiyelerini anlatmaya devam ediyor. Kimse unutmazın diye her şeyi ajandasına, amcasının ve babasının programına yazmış. Onları dinliyorum ama yolunda gitmeyen bir şeyler var gibi görünüyor. Gerçekte ne olduğuna dair anılarımı araştırıyorum.

Aiden beni kaçırdı. Kontrol etmek. Birmingham'a gittik. Kontrol etmek. Geçmiş hatırladım. Kontrol etmek.

Agnus geldi ve bizi içeri kilitledi. Kontrol edin. Çok fazla seks yaptık. Tekrar kontrol edin

Ancak bundan sonra, uyumsuz mozaik renklerden oluşan bir bulanıklık görünüyor.

Çevremi araştırıyorum ama Aiden'dan hiçbir iz yok. Rüyadaki dokunaçlar gibi beni bir panik sarstı. "Aiden nerede?" Boğuk bir sesle onların sözünü kestim.

Babam, "Agnus'la kahve içmek için dışarı çıktı" diyor. "A-Agnus mu?" Çığlık atmak dışında.

Agnus neden Aiden'la özel vakit geçirsin ki? Başka bir şey mi planlıyor?

Aman Tanrım. Ya babası ondan hoşlanmadığı için Aiden'a zarar vermeye karar verirse? Ya on yıl önceki gibi bunun herkes için en iyi çözüm olduğunu düşünürse?

Sonuçta onun büyük resmine uymayan insanları elemesini engelleyen bir ahlaki pusulası yok. Beynim aşırı hızlanıyor. Bırakın düşünmeyi, açıkça görmek bile imkansızdır.

"Evet Agnus." Babam gülümsüyor. "Seni bulmamızın sebebi o. Mesajını daha önce kontrol etseydim tüm bunlardan kaçınabilirdik."

Yani Agnus babama söyledi.

Kafam karıştı. Aiden'ın söyledikleri doğru muydu? Agnus'un bize zarar vermeyeceği kısmı.

"Diğer taraftan bakarsak." Amcam elimi sıkıyor. "Belki de orada sıkışıp kalman senin için en iyisidir. Eğer yapmasaydınız, son durumunuzu çok geç öğrenmiş olabilirdik."

"Aman Tanrım, haklısın." Teyzenin gözleri büyüyor. "Bir sonraki randevuya aylar var. O zaman çok geç olabilirdi."

Uzun zaman önce Aiden'a söylediklerimi düşünmeden edemiyorum. Kötü şeyler bir nedenden dolayı olur.

Kapı açılıyor. Aiden ve Agnus odaya girerken derin bir sohbe dalmış görünüyorlar. Derin bir sohbe dalmış durumdayım.

Aiden'ın metal gözleri benimkilerle buluştuğunda duruyorlar. O etrafımdayken asla boş kalmayan o gözler. Sol kolu askıda ve baskın olmayan elinde bir kahve tutuyor.

Agnus'un onun yanında durmasına rağmen kalbim pırpır ediyor. Aiden burada. Her şey yoluna girecek.

Kahveyi yakındaki bir masaya vuruyor, eline sıçramasını umursamadan bana doğru koşuyor. Oturmaya çalışıyorum.

Babam ve teyzem itiraz etmeye başlıyor. Aiden onları dövdü ve elini göğsüme koyarak beni nazikçe geriye yatmaya zorladı.

"Ne yapıyorsun?" Sesi kararlı ve tartışılmaz. "Hala zayıfsın ve dinlenmeye ihtiyacın var."

Tamamen iyi olduğumu söylemek istiyorum ama burada çoğunluk oyu (bir tane bile olsa) alacağımdan şüpheliyim.

Aiden'ın en büyük hayranı olmayan Teyzesi bile onunla birlikte başını salladı. Babam, beni evlat edinen aileme, "Dışarıda olacağız," diyor. "Blair. Jaxon." Amcam alnıma bir öpücük kondurup ayağa kalkıyor.

Teyze yanağımı okşuyor ve beni boynuma kadar kapatıyor. "Bil diye söylüyorum, aklından çıkmayacağım tatlım. Babanın ve amcanın ne dediği umurumda değil."

Amcam kolunu onun omuzlarına dolayıp onu dışarı çıkarırken gülümseyerek başımı salladım.

Agnus, babama anlaşılmaz bir bakış attı. Kelimeler olmadan iletişim kurabilmeleri çok tuhaf. Sanırım on yaşlarından beri en iyi arkadaşlarsa bu mümkün.

Babam girişte duruyor. "Sağ. Elsa, Agnus bana söyleyecek önemli bir şeyin olduğunu mu söyledi?"

Agnus ve Aiden'a bakarken kalbim göğsümde atıyor. İkincisi bir omzunu kaldırıyor, battaniyeyi düzeltiyor ve her şeyden habersizmiş gibi görünüyor.

Agnus'un ifadesi tamamen boş.

Bunu neden babama söylesin ki? Geçmişte olanları açıklamamı mı istiyor? Sonuçlara hazır mı? Babamın gözleriyle karşılaştım ve karar, düşündüğümünden daha kolay oldu.

"Öyle yapıyorum baba." Gülüyorum. "Geçmişî hatırlıyorum."

Agnus hareket etmiyor ve ifadesi aynı kalıyor. Gerçekten hazır, değil mi?

"Siz yapıyorsunuz?" Babamın yüzü sertleşiyor. Hatırlamamı istediğini sanmıyorum.

Teyzem gibi o da benim bu kadar travmaya maruz kalmamdan hoşlanmıyor. Ancak travmayı atlatabilmem için onu hatırlamam gerektiğini anladıklarını düşünüyorum.

"O geceyi hatırlıyorum." Sağ elinin olduğu yöne doğru başımı salladım. "Agnus hepimizi kurtardı." "Bunu yaptı." Babam neredeyse gururlu görünüyor. "Gerçekten öyle yaptı."

Agnus tek kaşını bana doğru kaldırdı. Aiden sadece gülümsedi ve başını salladı. Agnus'un duygusuz gözleriyle kendi gözlerimle buluştum.

"Sonra konuşuruz prenses." Babam önce bana sonra Agnus'a gülümsüyor ve hastane odasından çıkıyor. Agnus bana başını salladı. "Teşekkür ederim."

"Bunu senin için yapmıyorum. Bunu babam için yapıyorum." "Minnettarlığım hâlâ geçerli. Ethan senin gibi bir kızı hak ediyor." Ve sonra kapıdan çıkıyor.

"Ethan senin gibi bir kızı hak ediyor," diye tekrarladım alayla. "O şüpheli adama inanabiliyor musun?" "Yapabilirim aslında." Aiden sanki bana dokunmadan duramıyormuş gibi saçlarımı geriye doğru okşuyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Hey, neye gülüp duruyorsun?"

"Eh, Agnus Ethan'a gerçeği söyleyeceğinden emindi çünkü sen de baban gibi dürüstsün. Aslında şirketteki işleri toparlıyordu. Ona yapmayacağını söyledim."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Ben bile daha öncesine kadar değildim.

“Çünkü babanı seviyorsun ve sen onun sevdikleri için fedakarlık yapan bir tipsin. Ethan'ın ailesini kaybederek ne kadar acı çektiğini ve otuz dört yıllık en yakın arkadaşını kaybetmenin onu mahvedeceğini biliyorsunuz.

Agnus'un yaptığını kabul etmeseniz de bunu neden yaptığını anlıyorsunuz ve ona asla zarar vermeyeceğini biliyorsunuz. İçten içe Agnus gibi birinin babanı koruduğu konusunda rahatsın.”

İnliyorum. "Beni nasıl bu kadar iyi tanıyorsun?" "Seni Instagram'da takip ediyorum." Göz kırıyor.

Kıkırdamadan duramıyorum. Ses kısa sürede öksürüğe dönüşüyor.

"Ağırdan al." Yanağımı okşuyor, başparmağı dudaklarımı okşuyor. "Beni bir kez daha böyle korkutursan yemin ederim ki..."

Başımı kaldırıp aramızdaki mesafeyi kapattım ve ağzımı onunkine kapattım. Bir anlığına ölmüştüm ama o beni hayata döndürdü.

Sadece bana dokunduğunda yaşadığımı hissedebiliyorum.

Eğer adımı söyleyip beni hayata geri çağırıyorsa. Eğer bana bir şeyler anlatıyorsa -

Senin için hissettiğim şey sadece aşk, takıntı ya da bağımlılık değil. Bunların hepsi ve daha fazlası. Bir ürperti ile dudaklarımdan geri çekildim. "Sen... Ateşliyen bana beni sevdiğini söyledin mi?" Gözlerinde bir parıltı parlıyor. "Belki."

"Aiden! Adil değil. Bunu bana bilincim açıkken söylemen gerekiyor." "Hmm. Şimdiki gibi?"

Çılgınca başımı salladım. "Evet, tamamen şimdiki gibi."

"Hmm. Aslında bunu hissetmiyorum ama beni tekrar doğru ruh haline getirirsen bunu düzeltebiliriz." "Aiden!"

"Ne? Bu senin cezan." "İyi. Yaparım."

Sanki mümkünmüş gibi gözündeki kıvılcım daha da alevleniyor. "Aklında ne vardı tatlım?" "Sanırım ben hastaneden çıkana kadar beklemen gerekecek."

Sırıttırıyor. "Sinsi."

"En iyisinden öğrendim."

Dudakları yeniden dudaklarıma geliyor ve onu içime çekiyorum. Hastane kokusu, kokusu ve sıcaklığının yanında soldu.

Parmaklarım simsiyah saçlarının arasında dolaştı ve beni mahvetmesine izin verdim. Onun için ne kadar önemli olduğumu bana göstermesine izin verdim.

Aiden ve ben karanlık ve ışık değiliz. İkimiz de kararmış zihinlere ve ruhlara sahibiz. Ama biz ruh eşi değiliz.

Kusursuz bir uyumla uyum sağlayan kayıp ruhlarız.

Ve sahip olduklarımızı korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

"Bekle," dedim ağzına doğru. "Sen ve Agnus daha önce ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Bir şeyler planlıyoruz. Eğlenceli olacak." Aiden ve Agnus bir şeyler planlıyor.

İki psikopatın "eğlenceli" olduğunu düşünebileceği şey ne olabilir ki?

40

Elsa

Birkaç günümü hastanede geçiriyorum.

Testlerin çokluğu beni yoruyor ve şikayet bile edemiyorum.

Babam ve teyzem azrail gibi yanımda duruyor, hiçbir şey söylememe izin vermiyorlar. Konu benim sağlığım olduğunda Aiden'in onlardan çok daha kötü olduğu ortaya çıktı.

Her sınavda oradaydı, beni bir bölümden diğerine götürüyordu.

Yürüyebileceğimi söylediğimde beni görmezden gelip yoluna devam etti.

Ancak geceleri gizlice odama girer, bacaklarımı ayırır ve akşam yemeğinde beni yerdi. Sikilemeyecek kadar zayıf olduğumu söyledi ama yine de diliyle beni rahatlatabiliyor.

Beni rahatlat. Güya.

Babam ve teyzem odanın diğer tarafından zevk inlemelerimi duymasınlar diye yüzümü yastıkla kapatmak zorunda kaldım.

Aiden bir seks tanrısıdır. Beni uzun süre uyarmasına gerek yok ve çok geçmeden onun adını haykırmaya başlayacağım.

Çıkan omuzu iyileşti. Askıyı çıkardıkları için başkasının bana dokunmasına izin vermiyor. Hemşireler bile. İçlerinden biri bana durumunun kötü olduğunu söyledi ve ben de buna katılıyorum.

Aiden'in bu yönünü beğeneceğimi hiç düşünmezdim ama seviyorum. Benim için gösterdiği ilgiye ve endişeye tanık olduğumda göğsüm titriyor. Kendimi özel ve sevildiğimi hissettiriyor.

Sonuçta bu Aiden. Bu yönünü hiç kimseye, ailesine bile göstermiyor.

Levi ve Astrid dün beni ziyaret ettiklerinde bana ne tür bir vudu büyüsü kullandığını sorup durdular.

Diğer herkes de yanımıza geldi. Uyandığım ve geceyi geçirdiğim ilk gün Knox ve Teal dışarıda bekliyorlardı. Bugün yine üç atlı ve Kim'le birlikte buradalar.

Aiden köşede gizleniyor, benim için bir elma kesiyor, yüzü sakın. Ancak yüzeyin altındaki karanlık dalgalar halinde ondan yayılıyor. Ona bakmadan bunu hissedebiliyorum.

Şeytanlarının neden ortaya çıkıp oynamayı düşündüğünü tam olarak biliyorum.

Aiden sahiplenicidir; sanki abartılı bir şekilde. Ronan, Xander ve Knox'un yatakta oturup beni çevrelemelerinden, gülüp sıradan şeyler hakkında şakaşmalarından pek memnun değildi. Eğer iş Aiden'a kalsaydı, Kim ve Teal dışında hepsi atılırdı. Aslında kızlar bile tartışılır.

Ancak onların arkadaşlığından memnun olduğumu bildiği için o tarafını kontrol etmeye çalışıyor. Şu ana kadar başarılı oluyor.

Knox'un bana son maçlarını ve 'kahramanca' performansını anlatmasını dinlerken umursamaz davranıyorum. "Sana söylüyorum Ellie." Knox kendisini işaret ediyor. "Ben Elites'in yeni forvet oyuncusuyum."

"Üzgünüm dostum." Xander büyüleyici gamzelerini sergileyerek sırtıyor. "Bu pozisyon zaten benim tarafımdan alındı."

"İkinizi de sikeyim." Ronan onları fiziksel olarak kenara itip elimi tuttu. Ne kadar endişelendiğimi biliyor musun Ellie? Bir hafta boyunca parti vermedim."

Teal, Cole'un yanındaki koltuğundan, "Şeytandan gelen bir bağlılık," diye mırıldanıyor. Buradaki tek sakın insanlar onlar.

Teal'in günlük tirtnde şöyle yazıyor: Sana katılıyorum ama ikimiz de yanılıyoruz.

Ronan onun dikkatini çekmez ve aşırı dramatik konuşmasına devam eder. Ah ah, Ellie. Evleneceğimizde incinemezsin.

"Yaratıcıyla tanışmak ister misin Astor?" Aiden'in kasvetli sesi keskin bıçaklar gibi bize doğru fırlıyor. Glmsememi elimin tersiyle bastırdım.

Ronan sanki derin düşüncelere dalmış gibi başını yana eğdi. "HAYIR?"

Eğilip hem benim hem de Kim'in ellerini ellerinin arasına aldı. "Cidden ama. Senin hayatta kalman için dua ediyordum ama King hayatta kalamadı, böylece anlaştığımız üçlüyü gerekleştirebilelim.

Aiden yukarıdan, Bunu duydum, dedi.

"Lanet elini ek." Xander'ın neşeli ruh hali, Ronan'a dik dik bakarken kaybolur. Kim, elini Ronan'ın elinden çekmeden önce şiddetli bir şekilde kızardı.

Aiden, Ronan'a gülümsüyor ama bunda hiç mizah yok. "Bu senin baskın elin değil mi Astor? Yarın bir şekilde işe yaramazsa çok yazık olur."

Vay. Aiden isterse gerçekten korkutucu olabilir. Ronan elimi bırakarak, "Hasta herif," diye sızlanıyor.

Çevresel grmde Cole'un dudaklarının hareket ettiğini yakaladım. Ronan'a, 'Amcık,' diyor.

"Fais chier, Connard." İkincisi ona parmağını çevirir.

Cole sadece gülümsüyor. Fareyle oynayan bir kedi gibi. Avı olan bir avcı.

Tuzağı kurar ve avının yakalanmasını izlemek için arkasına yaslanır.

Cole'un dünyaya buzdağının yalnızca görünen kısmını gösterdiğini öğrenmeye başlıyorum. Yüzeyin altında çok fazla gizlilik ve karanlık var.

Onun düşmanı olmanın nasıl bir his olduğunu sadece hayal edebiliyorum. Titriyor.

Bir süre şakalaşıp şakalaştıktan ve Aiden da somurtttuktan sonra, yarın taburcu olduğumda beni ziyaret edeceklerine söz vererek ayrılmak üzere ayağa kalktılar.

"Gelmene gerek yok." Aiden herkesi kapıdan dışarı itiyor. Xander'ın yanında duruyor. "Senin ve benim konuşmamız lazım."

Xander'ın okyanus gözleri hâlâ yanımda duran Kim'e döndü.

Solgunlaşıyor, kazağının kollarını çekiştirmeden önce elleri eteğine giriyor. Geldiğinden beri bunu sık sık yapıyor.

Aslında birkaç gündür bu çılgın bakışa sahip.

Kim gülümsüyor ama numara yapma konusunda berbat. Beni öpmek için eğildiği anda yüz ifadesi çok çabuk kayboluyor.

"İyi misin?" Elini tuttum.

"Dışarı çıktığında," diye yutkunuyor. "Sana her şeyi anlatacağım." "Tamam aşkım."

Tekrar bana sarılıyor ve boynumu kokluyor. "Hayatımda olduğun için şanslıyım Ellie." "Ben de öyleyim, Kim."

Xander gitmiyor. Kapının yanında durup kapıyı hafifçe kapatıyor. O, boyun eğmeye kalkışmaz ve Kim'in durması gerekir.

"Hareket edebilir misin?" ona bakmadan çekiyor.

"HAYIR." Kollarını göğsünde kavuşturup yeşil saçlarının tepesine bakıyor.

"Yoldan çekil, Xan..."

"Lanet adımı söyleme." Onun sözünü kesiyor.

Kim omzunu omzuna çarpıp yanından geçerken Kim'in yüzü kızarıyor. Aiden'a başını salladı ve ardından onu takip etti.

Aiden kapıyı kapatıp bana katılmadan önce o hesaplı bakışıyla koridorun aşağısını izlemeye devam ediyor. Yanıma oturduğunda şilte kayıyor ve kolunu omuzlarıma doluyor.

"Bu da neyin nesiydi?" Ona soruyorum. "Xander'a neden konuşman gerektiğini söyledin?" "Bu Reed'in hatırı için."

"K-Kim mi? Tehlikede mi?" "Henüz değil."

"Henüz değil?"

"Onun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum." İç çekiyor. "Onun güvende olduğundan emin olacağım." "Bu da ne demek oluyor?"

"Önce hikayeyi onun tarafından dinleyin." Saçlarımı geriye doğru okşuyor.

"Sonra konuşuruz tamam mı?" Yavaşça başımı salladım. Aiden'ın bana her şeyi anlatmasını istesem de Kim benim en iyi arkadaşım.

Sorununun ne olduğunu ondan duymam gerekiyor.

Aiden kesilmiş elmalardan oluşan tabağı alıp önüme koyuyor. Tekrar somurtmaya başladı ama yine de dilimleri bana yediriyor.

Ona ellerimi kullanabileceğimi anlatmaya çalışıyorum ama dinlemiyor.

Bir ısırık alıp yavaşça yiyorum. Yemek yerken profilini inceliyorum. Güçlü çene çizgisi, metal gözler ve karıştırmaya can attığım koyu renkli saç telleri.

O benim.

Hepsi benim.

Bu düşünce beni tuhaf bir güçlenme duygusuyla dolduruyor.

Beni yok edeceğini söyleyen bu çocuk artık benim bir numaralı koruyucum ve bakıcım. Beni mutlu etmek için her şeyi yapardı.

Agnus'la olan planının Rhodes anlaşmasıyla ilgili olduğu ortaya çıktı. Aiden ve babasının sağ kolu Tristan Rhodes'u, hem King Enterprises'ı hem de Steel Corporation'ı kendi alanlarında işe alırsa daha iyi sonuçlar elde edebileceğine ikna etti - ithalat ve ihracat için King, bakır ve seri üretim için Steel.

Eski arkadaşlar ve rakipler olan Jonathan ve Baba artık ortaklardır.

Bu anlaşma gergin ilişkilerine belli bir tür barış getirdi. Artık Jonathan için de endişelenmeme gerek yok. Levi bana Aiden'ın Jonathan'a yaptığı tehdidi anlattı. Bir daha yanıma gelirse veya ilişkimize karışırsa Aiden

onu varissiz bırakacaktır.

Aiden'ın babasına karşı çıkmasını hiçbir zaman istemedim ama bunu benim için yapıyor olması içimi bulandırıyor.

"Daha önce olanlar için hâlâ kızgın mısın?" Üçüncü ısırıktan sonra soruyorum.

"Hmm. Yani kızgın olduğumu biliyordun.

Hata.

Hastane masasını kaldırdı ve kendini üzerime indirdi. Ben gözümü kırpmadan önce, Aiden iki bileğimi de yakalayıp başımın üstündeki yastığa sabitliyor. "Eğlenceli miydi tatlım?"

"Belki." Alt dudağımı ısıyorum, kalbim o kadar gürültülü atıyor ki onun duyabildiğinden eminim. Aiden'ın bu yanı benim bağımlılığım ve lanetim.

Onun yoğunluğunu ve çılgınlığını seviyorum. Onun karanlık zihnine ve sapkın ruhuna aşığım.

"Görünüşe göre sana kime ait olduğunu hatırlatmam gerekiyor. Öyle değil mi?" Hareketsiz kalıyorum, heyecan ve heyecan beni iliklerime kadar dolduruyor.

Serbest eli alt dudağımı okşuyor. "Bana cevap ver." "Evet."

Ve sonra dudakları benimkileri talep ediyor.

Sonsöz - Aiden

Üç ay sonra

* * *

Negatif enerji yüzeyin altında uğultu yapıyor. Her saniye yükseliyor ve yükseliyor. Astor'un evindeki yüksek sesli müzik ve sarhoş insanların pek faydası olmuyor.

Knight bana bir esrar uzattı ama başımı salladım. Siktir et bu pisliği.

Sinirlendim.

Ve neden sinirlendiğimi çok iyi biliyorum.

Bu gece bir yarı final maçı vardı ve Elsa izlemeye geldi ve tüm maç boyunca orada kaldı. Evet, sonunda oyunlarımdan birine geldi. Bu sefer benim içindi, başka bir herif için değil.

Üstelik benim tişörtümü giymişti. On bir numara, Kral. Merdivenlere uçmamak için kendimi durdurmak zorunda kaldım, o gömleği çıkardım ve onu oracıkta becerdim.

Mevcut tüm sinir bozucu insanlar fantezilerime bir son verdi.

Bunun yerine oyun sırasında her şeyimi verdim. Mavi gözlerindeki o kıvılcımı görmek için iki gol atmış olabilirdim.

Yaygın inanışın aksine, ben vericiyim. Sadece verdiğimden fazlasını alıyorum.

Şimdi bu gecenin asıl sorununa dönelim. Elsa ve benim, bütün gece onun vücuduna tapınabileceğim Buluşma'ya gitmemiz gerekiyordu.

Onun inlemesiyle başlayıp adımı haykırmasıyla biten planlarım vardı. Görmek? Bir verici.

Son dakikada Elsa, Astor'un lanet partisine gelmeye karar verdi. Ona iptal etmesini söyledim ama salak içki içip sevişmek için bir yere kayboldu - muhtemelen aynı anda.

Burada bir hippiden çok ot içen ve emekli maaşını düşünen boşanmış yaşlı bir adam gibi inleyen huysuz bir Şövalye ile sıkışıp kaldım.

Nash ortadan kayboldu. Son zamanlarda haber vermeden ortadan kayboluyor. Elsa hiçbir yerde görünmüyor.

Telefonumu çıkarıp son konuşmamızı okudum. Elsa: Beni Ronan'ın partisinde bekle.

Aiden: Hayır.

Elsa: Hadi. Benim için yap?

Aiden: Hala hayır.

Elsa: Lütfen?

Aiden: Pazar gününe kadar buluşmada seni sikeceğim. Fikrini değiştiremezsin.

Elsa: Fikrimi değiştirmedim. Ronan'ın evinde beklersen pazar gününe kadar beni becerebilirsin. Beni ikna eden metin buydu.

Bazen ben de aynısını yaptığımda aletiyle düşündüğü için Nash'i suçlamamalıyım. Tamam, çoğu zaman.

Elsa bu mesajı bir saatten fazla süre önce gönderdi ama hâlâ burada değil.

Van Doren salonun ortasında görebildiği tüm kızlarla dans ediyor ve flört ediyor.

Gotik kız kardeşi köşeye sıkışmış, neredeyse bir bitkiye karışmış durumda. Marquis de Sade ve Pamuk Prenses'in yumurtlaması olsaydı bu o olurdu.

Genellikle Elsa da onlarla birlikte olurdu. O olmazsa bir kişi daha kalır.

Knight'ı dirseğimle dürttüm. "Reed nerede?" "Umurumdaysa siktir et."

"Umurunda mı diye sormadım, nerede olduğunu sordum." Bir elimi tutuyorum.

"Ve onun nerede olduğunu her zaman bilmiyormuş gibi davranma bile."

Bana bir kez daha baktı. "Bilsem bile sana söylemezdim. Buna ne dersin, Kral?"

Küçük kaltak.

Telefonum titrediğinde, cevabını boğmak üzereyim. Elsa: Ronan'ın evindeki odamızı hatırlıyor musun?

Hangi odadan bahsettiğini düşünmeme bile gerek yok. Astor'un malikanesinde tamamen bize ait olan tek bir oda var.

"Merhaba Şövalye?"

"Ne?" Yanımdaki koltuğundan homurdanıyor. Son bir saattir orada zombi gibi oturuyor. "Geçen gün Reed'in senin hakkında ne söylediğini biliyor musun?"

Bu gece ilk kez gözleri parladı. Özür dilerim siktir et. Ancak tepkisini çok çabuk maskeliyor. "Umurumda değil." "Emin misin? Bu bir nevi tabuydu."

Adem elması bir yutkunmayla havaya kalkıyor. Konuştuğunda sesi kısıktır. "Ne dedi?" "Bilsem bile sana söylemezdim. Buna ne dersin Şövalye?"

Gülümseyerek uzaklaşıyorum. Arkamı dönmeme gerek kalmadan beni ters çevirdiğini hissedebiliyorum. Adımları ikişer ikişer atarken kendimi ikinci katta buluyorum. Alt kattan gelen müzik sonunda kayboluyor. Elsa'yı bulma vaadi karşısında kaslarım gerildi. Dünden beri ona dokunmadım ve bir şeyler ters gidiyor gibi geliyor.

Elsa'ya doyma ihtimaline dair düşüncelerimi geri alıyorum. Bu olmayacak. Bu hayatta değil.

Lanet arkadaşlarım bana fazla sahiplenici olduğumu söylüyor. Elsa'nın önünde yorumlarını görmezden geliyorum ama onun arkasından fırsat buldukça hayatlarına karışıyorum.

Elsa hastaneden taburcu olduğundan beri yeni bir insana dönüştü.

Birincisi, bana olan sevgisi konusunda daha açık. Hakkı olduğunu düşündüğü şeyler söz konusu olduğunda daha talepkar oluyor ama en önemlisi o da benim kadar bu işin içinde.

Artık gözlerini açtığında ve kaşlarını çatmak yerine gülümsediğinde bunu hissedebiliyorum. Uzaklaşmak yerine bana sarıldığında.

Hâlâ ayrı yaşıyoruz ama üniversiteye geldiğimizde bunu değiştirmeyi planlıyorum.

Hastanede bana yaşattığı korku bir daha asla yaşanmayacak. Kalp doktoru Dr. Albert onun durumunu dikkatle izliyor. İlaçlar şimdilik çarpıntısını düzenlemeye yetiyor. Durumu stabil ve sağlıklı, ancak durumunun kötüleşmesini tekrar gizleme ihtimaline karşı onu yakından takip etmemizi söyledi.

Teyzesini, amcasını ve babasını unut. Konu onu izlemeye gelince onlardan çok daha kötü oldum. Elsa'nın bazen bundan hoşlanmadığını söyleyebilirim ama onun sağlığıyla artık uğraşılmayacağını açıkça belirttim. Onun bodrumdayken olduğu gibi tehlikede olmasına izin vermemin hiçbir yolu yok.

Kapının önüne geldiğimde kapıyı iterek açıyorum. Başucu lambası açık olan tek ışıktır. Burası Elsa'yı ilk kez kendime ayırdığım ve dudaklarını ilk kez sikimin etrafına sardığı yerd. Kapıyı kilitlerken sırtım kapıya yaslandı. "Sevgilim?"

Banyodan "Burada" diye seslendi. "Bir saniye."

Ceketimi, gömleğimi ve ardından pantolonumu ve boxerımı çıkarırken, "Tüm saniyelerinizi ayırın," diye seslendim.

Eğer buraya parti yapmak için geldiğimizi sanıyorsa başka bir şeyle karşı karşıya demektir.

Yüzüm banyodan uzaktı, kıyafetlerimi sandalyenin üzerine yerleştirirken minik kollar arkamdan beni sardı. Artık hareket ederken neden bu kadar sessiz olabildiğini anlıyorum. Bu alışkanlığı on yıl önce gizlice benimle buluşmaya geldiğinde edinmişti.

"Vay canına," sırtıma doğru nefes alıyor. "Hazırsın." "Ben her zaman hazırım tatlım."

"Ben de hazırım" diye mırıldanırken dudakları iffetli bir öpücükle sırtımı buluyor.

Sırtıma yapışık olan gövdesi tamamen giyinik olduğundan çıplak kalması mümkün değil. Biz bunu tamir edebiliriz.

Arkamı dönüp donuyorum.

Elsa saçları göğüslerinin iki yanına düşmüş halde önümde duruyor. Üzerinde benim onbir numara ve soyadımın yazılı olduğu Elit gömleğimi giyiyor.

Meme uçlarının görünür uçlarına bakılırsa altına hiçbir şey giymediği belli. Bu şey amını zar zor kaplıyor. Uzun, atletik bacakları kıpır kıpırken tamamen çıplak.

"Ne düşünüyorsun?" dikkatle soruyor. "Hoşuna gitti mi?"

"Beğendin mi?" Hırlıyorum ve lanet bir mağara adamı gibi ona saldırıyorum.

Onu kaldırıp yatağa fırlattığımda ciyaklıyor. Kolları boynuma dolanıyor ve bacakları belime dolanıyor. Dudaklarım onunkileri vahşi, uzun ve çaresiz bir öpücükle buldu. Bütün gün onun tadı için açlıktan ölüyordum. "Beni ne kadar beklettiğini biliyor musun tatlım?"

"Buna değdi?" ağzıma doğru uzanıyor, göğsü hızlı bir ritimle inip kalkıyor.

"Doğruydu, ama bunu bana telafi edeceksin." Dilimi kulağının kabuğunun üzerinde gezdiriyorum. "Seni Pazar gününe kadar becerebileceğime söz verdim."

Gülüyor, gözlerinde şehvet parlıyor. "Ya hayır dersem?" "Seni pazartesiye kadar becereceğim."

Mavi bakışlarında meydan okuma artıyor. Bu bizim bir oyunumuz, Elsa ona sert ve acımasız davranmamı istediğinde yaptığımız bir şey.

"Peki ya bir daha hayır dersem?" Sesi zar zor mırıldanıyor. "Salı gününe kadar devam edebiliriz."

Aramıza uzanıp parmağını aletimin üzerinde gezdiriyor. Bana sarıldığından beri yarı sertti. Onun dokunuşuyla aletim bir anda canlanıyor.

Lanet hain Elsa-Viagra hapi kullanıyor. Onu hayata döndürebilecek tek kişi o.

"Siktir et tatlım. Eğer elini hareket ettirmezsen..."

"Ne?" meydan okuyor.

"Seni bağlayacağım," diye karanlık bir şekilde kulaklarına fısıldıyorum ve keskin hava alımını hissediyorum. Bunu çok sık yapmıyoruz ama ne zaman yapsak Elsa kendini tamamen bırakıyor. Benim küçük Frozen'ım seks sırasında vasiyetinin benden alınmasına sinirleniyor. Yavaş yavaş bu gerçeği kendine itiraf ediyor.

Bebek adımları.

Sikimi bıraktı ve tişörtü çıkarmak için uzandı.

Elini tutup onu olduğu yerde durduruyorum. “Üzerinde adım yazılı olarak seni sikeceğim, sonra da onu giyerek bana bineceksin. Sonra onu çıkaracağım, ellerini bağlayacağım ve küçük kıcını sikeceğim.

Yanaklarını kırmızı bir renk kaplıyor. Alt dudağını kemirirken sözlerime verdiği tepkiden keyif alıyorum. "Pazar gününe kadar mı?"

"Lanet pazar gününe kadar, tatlım."

Acımasız bir hamleyle içine girdiğimde dudaklarım onunkilerle buluştu. İtmemin acımasız gücüyle karın kaslarım kasılıyor. Yataktan eğiliyor. Kolları ve bacakları beni mengene gibi sarıyor.

Böyle anlarda Elsa ve ben bir olduğumuzda tüm dünya yok oluyor.

Ona sahip olma isteği derimin altında atıyor, pençeleri kemiklerimde. Bu bir takıntıdan, hatta bağımlılıktan daha fazlası. Karanlığın içindeki ışık beni içten dışa yakan bir ışık.

Bana onun dayanağıymışım gibi tutundukça, onun sıcaklığına daha da çok düşüyorum.

Elsa'yla birlikte olmak tam olarak on yıl önceki gibiydi. Karmaşık kafama her zaman huzur getirdi. Tek fark onun arkadaşlığı konusunda daha da sapık hale gelmemdi.

Artık öpmek, sarılmak yetmiyor. Artık o benim, bedenim, kalbim ve ruhum.

Önce cildimin altına, sonra beynime, sonra da kalbime kazıdı kendini. Orada kendisine rahat bir yer ayırdı. Artık bu lanet şey sadece onun için atıyor.

Duvarlarının derinliklerine girip onu art arda iki kez orgazma ulaştırdığımda, Elsa bitkin bir halde hareketsiz yatıyor.

Muhtemelen ona banyo hazırlamam gerekecek.

"Sana dayanıklılığının ne kadar çılgın olduğunu söylemiş miydin?" Yanına doğru yuvarlanıyor ve dirseğini destekleyerek yüzü bana dönük.

Hala göğüslerini kapatan tişörtü üzerime çektim. "Bunun dışında turu hala tamamlayamadık." "Pes ediyorum." Güler. "Tamamen vazgeçiyorum."

"İyi. Çünkü şaka yapmıyordum. Ben sözümü tutarım tatlım."

Alt dudağını kemirirken parlak gözlerinde bir parıltı parlıyor. Daha sonra bu hareketi okuyamayacağımı düşünerek hızla serbest bırakıyor.

Bu faydasız. O meşgul kafasında bir şeyler olduğunu zaten biliyorum. "Nedir?"

Hiçbir şey söylemiyor.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Söyle bana, yoksa bir tur daha baştan sona sikişeceğim." "Tüm sözlerini tutacağını söylemiştin" diye başladı.

"Evet."

"On yıl önceki sözlere ne dersiniz?"

Yani bununla ilgili. İçimden gülümsüyorum ama ona hiçbir şey göstermiyorum.

"Bilmiyorum. Hala üniversitene karar vermedin."

Geçtiğimiz birkaç aydır bu konuyu konuşuyoruz. İşletme yönetimi için en iyisi olmasa ve Jonathan'ı kızdıracak

olsa bile Oxford'u bırakıp Cambridge'e gitmeye fazlasıyla istekliydim.

Bunların hiçbir önemi yoktu. Elsa ile üniversitede birlikte yaşayacağımıza çoktan karar verdim. Bütün bu uzun mesafe saçmalıklarını yapmayacağım.

Ona gerçekçi bir şekilde, "Oxford'u terk ediyorum," diyorum. Bu konuda kimsenin ne söylediği umurumda değil. "Serseri." Surat asıyor. "Oraya başvurmayı düşünüyordum."

"Sen?"

"Evet. Babamla konuştuk ve ilk hayalime geri dönmeye karar verdim." "İlk rüyan mı?"

"Evet. Küçükken sana çizimleri göstermiştim." "Bina evleri."

Çılgınca başını salladı. "Oxford Mimarlık Okulu'na gideceğim."

"Ve birlikte yaşayacağız." Basamak yaktığımı biliyorum ama sıcakken ütüye vurmam gerekiyor. Gerçek şu ki Elsa'ya asla doyamayacağım. Onu her gece eve geri göndermek beni öldürüyor.

Onu her zaman yanımda istiyorum. Her gece onun sıcaklığıyla uyuyup, her sabah onun yüzüne uyanmak istiyorum.

Onun kavga etmesini ve bana bu konu hakkında düşünmesi gerektiğini söylemesini bekliyorum.

Aklım onu ikna etmenin binbir yolu ile dolu. Yurt başvurusunu sabote edebilirim. Onu bir oda arkadaşıyla ev kiraladığını düşünmesi için kandırabilirim ve sonra gelip ona sürpriz yapabilirim. Yapabilirim;

Elsa yatağın altına uzanıp bir kova çikolata çıkarıyor. Yüzü parlak kırmızıya dönerken yanımda diz çöküp o şeyi kucaklıyor.

Bir kova çikolata mı? Ne oluyor? Beklemek.

Markanın adı bana bakıyor. Maltesers.

* * *

"Büyüdüğümde sana bir kova Maltesers alacağım." "Neden?"

"Çünkü babam evleneceğin kişiye hediye alman gerektiğini söylüyor." "Evlenmek mi?" Fısıldıyorum.

"Evet!" Sırıttıyor. "Büyüyünce seninle evleneceğim."

* * *

"Ben de sözümü tutuyorum," diye mırıldanıyor.

"Teklif eden sen değilsin, ben." İnleyerek onu ve aptal kovayı kendime doğru çekiyorum. "Seninle evleneceğim Elsa. Sen benim eşim olacaksın. Ailem. Lanet evim."

Birkaç kez başını salladı, gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Sen de benim evim olacaksın, Aiden. Her zaman." Her zaman.

Ağzımı onunkine çarptım.

Elsa benim.

Benimki.

Tıpkı benim onun olduğum gibi. Her zaman.

Sırada ona lanet bir bebek koyacağım.

Sonsöz - Elsa

Üç yıl sonra

* * *

“Dediğim gibi, bazı teorileri kullanarak benimle tartışamazsınız. Gerçek bir inek olun ve bunu gerçek zamanlı olarak kanıtlayın.

Aiden kendine özgü poker yüzüyle sınıf arkadaşlarımıza bakıyor. Yemin ederim duygularını gizleme konusunda daha da inatçı oldu.

Onunla on sekiz yaşında tanıştığım için şanslıyım çünkü yirmi bir yaşındaki Aiden beni çılgına çevirirdi. Kazı şunu. Öyle ama artık onu her fırsatta ona karşı koyabilecek kadar iyi tanıyorum. Her zaman kazanmıyorum ama mücadeleye değer.

Meslektaşlarımız ona sorularla ama cevapsız bakıyorlar.

Sadece Aiden üniversite öğrencilerinin yüzüne karşı inek derdi. Ona bunu yapmamasını söylediğimde, şeylere isimleriyle hitap edilmesi gerektiğine kesinlikle inandığını söyledi.

"Herhangi biri?" meydan okuyor. "Evet, öyle düşünmedim."

Cole burada olmadığı için şanslı. Eğer öyle olsaydı, tam anlamıyla bir savaşa dönüşürdü ve hepimiz bütün gece burada oturup onların tartışmasını izlerdik.

Hiç kimse kazanamaz ama Aiden, işini kolaylaştırması konusunda ısrar ediyor.

"Aslında bir tane var." Sağımdan kötü bir ses geliyor. Amerikan aksanı onu hemen farklılaştırıyor.

Dalak daha çevreye katılmadan önce bile inliyorum. Cole'un halletmesi gereken işleri olduğu için bu gece şanslı olduğumuzu düşündüm.

Hayır.

"Senin burada ne işin var?" Soruyorum. "Sen bu kulübe ait değilsin."

"Ben şimdi yapmak." Erişim kartını sallarken koyu yeşil gözleri haylazlıkla doluyor. "Tüm havalı çocukların gittiği yerde olmalıydım. Öyle değil mi Pres?"

Tartışma kulübü başkanımız Oliver, Amerikalının büyüleyici gülümsemesine başını salladı.

Gözlerimi deviriyorum. Katılmasının tek nedeni Aiden ve Cole'a meydan okumaktı. Yemin ederim bu Amerikalı gibi delileri sanki mıknatısmış gibi çekiyorlar.

Aiden bile iyi niyetinden dolayı kulübe katılmadı. İlk önce ben katıldım ve o 'ilgilendiği' için içeri girdi. İlgilendim, kıçım. Daha çok, sinekleri çağırırken onları kovmak için burada olmak istiyormuş gibi.

Aiden'in sahiplenme duygusu sınır tanımıyor. Diğer kulüp üyelerine bu kadar yakın olmamdan hoşlanmıyor, o yüzden onların hayatlarını cehenneme çevirmek için içeri daldı. İsteddiği zaman sinir bozucu derecede tartışmacı olabiliyor.

"Bize katılman çok iyi, Ash." Aiden gözlerinde sadizm kıvılcımları parlarken sırıtıyor. "Şimdi İngiltere ile ABD arasında diplomatik sorun yaratmadan önce eşimden uzak durun."

Amerikalı altın çocuk ellerini kaldırarak kahkahalara boğuldu. "Tamam tamam. Durumun kötü dostum." Aiden elini benimkine doladı ve sanki bir şeyi kanıtlamak istermiş gibi parmaklarımızı birbirine kenetledi. Yüzüklerimiz birbirinin üstünde. Aiden'in yapmayı çok sevdiği bir şey.

İki yıldır evliyiz ve bunu her yerde duyuruyor. Ne zaman biri bana baksa, bana aldığı kocaman elmas yüzükle neredeyse gözlerini kör ediyordu.

Giyeceğim bir şey değildi ama yine de kabul ettim. Bu yüzük Alicia'nındı ve bunun Aiden için duygusal değerini anlıyorum.

Kısa süre sonra, bunu her fırsatta kendi bölgesini işaretlemek için de kullandığını öğrendim. Basın, tanıtım için kullanmadığı tek araçtı ama buna da ihtiyacı yoktu.

Düğünümüz aile ve arkadaşlara özel olmasına rağmen manşetlere taşındı. King ve Steel'in evliliği iş dünyası sütunlarında ve gazetelerde defalarca yazıldı.

Her iki şirket için de yeni bir dönemin başlangıcı. Babam ve Jonathan çok iyi arkadaşlar olmasalar da birlikte çalışmayı öğrendiler.

Agnus'a hala tam olarak güvenemiyorum. O gerçekten bir psikopat ve ben ona karşı her zaman temkinliyim. Ancak babam onun doğasını tam olarak bilmesine rağmen ona güveniyor.

Agnus, babam ve Jonathan'ın ortaklığında büyük rol oynuyor. O ailelerimiz için bir güç direği haline geldi ve bu yüzden ondan nefret edemem.

Teyzem ve Amcamın şirketi Quinn Engineering bile King Enterprises ile Steel Corporation arasındaki ortaklıktan bu yana gelişiyor.

Teyzem Cambridge yerine Oxford'u seçtiğimde biraz üzölmüştü ama bunu hemen atlattı. "Tartışmaya ekleyecek bir şeyin var mı Ash?" Aiden Amerikalı arkadaşına soruyor.

Tüm ekip üyeleri ikincisine odaklanır.

Bazı kızlar kızarır. Diğerleri ona rüya gibi gözlerle bakıyor. Keşke bu güzel cephenin altında neyin gizlendiğini bilselerdi.

O tıpkı Aiden'a benziyor. Biraz daha dengesiz değilse. Amerika'daki prestijli üniversitesini neden bırakıp burada bize katıldığına dair hâlâ hiçbir fikrim yok.

"Evet gerçekten." Bir sandalyeye çöküyor, kolları kenardan sarkıyor. "Bak, Aiden. Yasal zorunluluk altında olmadığımız için bunu size kanıtlamak zorunda değilim. Bunu kanıtlamayı seçebilirim ama bu yalnızca isteğe bağlı."

"İstek ne zaman biter, yükümlölük ne zaman başlar?" Aiden karşılık veriyor.

Devam ediyorlar. Seyirciler iki devin çarpışmasını ağızları açık bir şekilde izliyor. Başkan bile bir şey söylemeye cesaret edemiyor.

Öte yandan ben mi? Birbirini alt etmeye çalışan iki sosyopatı izlemekten bıktım.

Asher hukuki metinler falan hakkında konuşmaya devam ederken Aiden'ın elini sıkıyorum ve fısıldıyorum: "Yorgunum. Hadi eve gidelim."

Bunu düşünmek için bile durmuyor.

Hâlâ elimi tutarak ayağa kalktı, beni de yanına aldı ve Asher'ın sözünü kesti.

"Karımın dinlenmeye ihtiyacı var." "Kaybeden," diye mırıldandı Asher.

Aiden sırtıyor. "Yağmur kontrolüne gidiyorum."

Biz kapıya doğru giderken Asher arkamızdan "Ben burada olacağım" diye seslendi. "Peki, neredeydim?" Uzun ve tek taraflı bir tartışmaya başlıyor.

"Neden onunla arkadaşsın?" Yalnız kaldığımız anda soruyorum.

"Çünkü o eğlenceli, tatlım. Politik olarak doğru olmayan eğlenceli insanlara ihtiyacımız var."

"Sosyopatları kastediyorsun."

"Her toplumun eski moda kötü adamlara ihtiyacı vardır." Bana sırtıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Neden yorgunsun?"

"Ben..."

Ben bir şey söyleyemedim avucunu göğsümün ortasına vuruyor.

"Aiden!" Çevremizi izliyorum. Her gün yaptığı gibi sadece kalp atışlarımı kontrol ettiğini biliyorum. Aslında bazen kalbimin düzgün çalıştığından emin olmak için kafasını kalbimin üstüne koyarak uyuyor.

"Sana toplum içindeyken bilek nabzımı kontrol etmeni söylemiştim," diye fısıldadım. "İnsanlar izliyor." "İnsanları sikeyim. Eşimin nabzını istediğim gibi kontrol edeceğim." Elini çekti ve iki parmağını boynuma koydu. "Hmm. Nabzın iyi."

"Öyle," dedim soğuk havaya adım attığımızda.

"O zaman ne? Göğüste sıkışma hissediyor musun?" "HAYIR."

"Çarpıntı mı?" Başımı sallıyorum.

Konu sağlığım olduğunda Aiden çok katıdır. Randevularım konusunda benden daha dindar. Diplomalı doktorlar gibi sürekli olarak kalp rahatsızlıkları üzerinde çalışıyor.

Hatta ikinci bir tıp dersi almayı bile düşünüyor. Şaka değil, gerçekten öyle.

Önüme çıkıyor, ceketimi çeneme ilikliyor, atkısını çıkarıyor ve boynuma sıkıca bağlıyor. Onun kokuyor, temiz ve erkeksi. Derin bir nefes alıp onu ciğerlerime çekiyorum.

Aiden soğuk elimi kendi elinin arasına aldı ve onları cebime koymadan önce sıcak hava üfledi.

Yüzümde bir gülümsemeyle onu izliyorum. Aiden'ın bu tarafı beni her zaman düğümlüyor. O kadar ilgili ve özenli ki, aslında onsuz bir hayatla ilgili kabuslar görüyorum.

O öyle bir sabit hale geldi ki artık onsuz nefes alamıyorum.

Aşkı ve hayranlığı unutun, Aiden benim için havadan ibaret. O hayatta istediğim her şey ve daha fazlası. Sırf bu nedenle parmak uçlarıma yükselip dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

Çocuksu bir çekicilikle sırtıyor.

Aiden onu öpücüklerle şaşırtmam ya da zevk talep etmem hoşuna gidiyor. Bunun onu her şeyden çok tahrik ettiğini söylüyor.

"Hadi ama hava soğuk." Yanağımı çekiyor. "Karımı eve götürmem lazım." Sağ. Ev.

Yerimiz kampüsten yaklaşık on beş dakikalık sürüş mesafesindedir.

Aiden elini kalçama koyarken derslerden bahsederek geçirdik. Kot pantolon giydiğim için şanslıyım, etek giyseymdim şimdiye beni orgazma ulaştırırdı.

Aiden hala Aiden. Sınırsız ve utanmaz.

Beni deli ediyor. Yemin ederim ona her gün biraz daha aşık oluyorum. Her sabah benim için kahvaltı hazırlamasına aşık oluyorum. Beni nasıl koşuya çıkardığını ve kalp atışlarımı nasıl izlediğini. Her gece masamda uyuyakaldığımda beni masamdan yatağıma nasıl taşıyor. Sanki bana doyamıyormuş gibi beni nasıl sikiyor.

Onun dikkatini ve korumacılığını seviyorum. Hatta bazen onun sahiplenici tavrını bile seviyorum. Onun hepsini seviyorum.

Yerimize varıyoruz.

Benim ilgilendiğim küçük bir bahçesi olan iki katlı bir ev. Aiden birinci yıl dönümümüz için yanımdaki araziyi satın aldı. İlk evimi yapabilmem için bunun bir hediye olduğunu söyledi.

Gerçek evimiz.

O zamandan beri deliriyorum, aklıma bin bir fikir geliyor. Hatta iki ülkeyi birleştirip eğlenmeyi bile düşünüyorum.

Şimdilik antika hissi veren rahat bir evde yaşıyoruz.

İçeri girer girmez ceketimi çıkarmak için duruyorum. Aiden ceketini çıkarıp mutfığa doğru koşuyor; şüphesiz ilaçlarım için.

Ahşap döşemeli ve koyu dekorlu evimizi inceliyorum.

Aiden'in beni bu evin her köşesine götürdüğünü hatırlayınca içimde bir miktar uyarılma hissettim. Kanepenin üzerinde, tezgahın karşısında ve hatta girişe yakın yerde.

Burası pek çok yürek ısıtan anılarla dolu.

Paltoyu ve atkıyı duvardaki kancaya astıktan sonra parmak uçlarıma basarak mutfığa doğru yürüyorum. Aiden tezgahda durup haplarla uğraşıyordu. Hala her seferinde etiketi okuyor. Onun hata yapma riski yok.

Kollarımı arkadan ona doladım ve yanağımı sırtına sürttüm.

Aiden artık bir futbolcu olmayabilir - ara sıra oynadığı maçlar dışında - ama fiziği hâlâ sert ve formda.

Birlikte koşuya çıkıyoruz ve evliliğimizden beri nadir olmasına rağmen uykusuzluk çektiğinde egzersiz yapıyor. "Dünyada en çok ne istiyorsun, Aiden?"

"Sen." Bir ritmi bile kaçırmıyor. Gülüyorum. "Başka ne?"

"Sen sağlıklısın, mutlusun ve benimsin." Tanrı. Bu adam benim ölümüm olacak. "Başka ne?"

"Bu kadar." "Bu kadar?"

"Evet." Etrafında döndü ve hapları bir bardak suyla birlikte bana verdi.

O beni dikkatle izlerken ilaçları yuttum. Ben de onu izliyorum. Dağınık, mürekkep rengi saçları, metal gözlerinin köşesindeki ben ve gömleğinin kolu yukarı doğru kıvrılırken ok dövmelelerinin izleri.

Dirseğimi tutuyor. "Hadi sana biraz dinlenelim." Özgürce kıvraniyorum. "Yorgun değilim."

Tek kaşını kaldırıp başını eğiyor. "Yorgun değilsen dünkü gibi seni duşta sikerim. Azgın olman, vücuduma tırmanman ve sırtımı tırmalaman hoşuma gidiyor."

"Bunun bir nedeni var."

"Her ne ise sebebi hoşuma gitti. Bugün bunu tekrarlayalım." Sırıttıyor ve haplarla oynamaya geri dönüyor. Derin bir nefes alıyorum. Tamam, işte başlıyor.

"Aiden mi?" "Hımm, tatlım?"

"Hamileyim. Tam olarak altı hafta." Donuyor, hap şişesi elinde yarı asılı duruyor.

Aiden üç yıl önce çocuk istiyordu ama Dr. Albert bunun benim hayatım için tehlike oluşturabileceğini söylediğinde tamamen geri adım attı.

Ancak üç ay önce Dr Albert bana çocuk sahibi olmanın güvenli olduğunu söyledi. O zamandan beri doğum kontrolüm yok. İki ay önce ikinci yıl dönümümüzde ona bir sürpriz yapmak istemiştim. Ancak hamile kalamadım.

Son üç ay boyunca adetim zamanında geldiğinde neredeyse ağlıyordum.

Dün adetim iki hafta gecikti. Test yaptım ve hamileyim. O kadar mutluydum ki, Aiden'a hemen söylemek istedim ama hem Dr Albert hem de kadın doğum uzmanına testler yaptırana kadar bunu kendime sakladım. Aiden arkasını dönüyor. Ağzım açık kalıyor. Aiden'ın yüzünde bu ifadeyi görmeyi hiç beklemiyordum.

Korku.

Tam bir terör.

Kolumu tutuyor. "Hadi Dr Albert'a gidelim. Bize bununla nasıl başa çıkacağımızı anlatacak..." "Hayır." Ondan uzaklaşıyorum. "Bu çocuğu doğuracağım."

"Ve senin hayatını riske atacak bir çocuğum yok." Aiden'ın sesi otoriter ve kesindir. "Sensiz olmaktansa çocuksuz kalmayı tercih ederim."

Onun bu açıklaması üzerine gözlerim yaşlarla doldu çünkü bunun doğru olduğunu biliyordum. Aiden yanında sadece benim yanımda olsa mutlu olurdu. Bunu ruhumda hissediyorum.

Ama ona daha fazlasını vermek istiyorum. Ona her şeyi vermek istiyorum. Onun çocuklarının annesi olmak istiyorum.

"Tehlikede değilim." Avucumla yanağını okşuyorum. "Dr Albert ve kadın doğum uzmanıyla konuştum ve testler yaptırarak. Bebeğim ve ben sağlıklıyız."

Gözlerini kısıyor. "Bunu sadece fikrimi değiştireyim diye mi söylüyorsun?"

"Sözlerimin doğruluğundan emin olmak için Dr. Albert'in evine dalacağınızı biliyorum, o yüzden hayır, blöf yapmıyorum. Test sonuçları ve her şey çantamda."

Oraya doğru koşuyor ve dakikalarını gazeteleri tekrar tekrar okuyarak geçiriyor. Orada durup onu izliyorum ve tepkisini bekliyorum.

Küçük bir hayatın ultrasonuna bakmaya başladı. Onun ve benim yarattığımız bir hayat. "Bu yüzden?" Dikkatlice soruyorum. "Ne düşünüyorsun?"

"Hamile misin." Sanki emin olmak istermiş gibi benimle ultrasonun arasına bakıyor. "Evet, Aiden." Karnımı doyuruyorum. "Bebeğinizi taşıyorum."

Yavaşça bana yaklaşıyor, "Bebeğimi taşıyorsun," diye tekrarlıyor. Dokunma mesafesine yaklaştığında elini alıp karnıma koyuyorum.

Hala dümdüz ama içimde hayatın uğultusunu hissedebiliyorum. Bağlantıyı şimdiden hissedebiliyorum. Eline bakıyor ve yavaşça karnımı okşuyor.

"Biz bir hayat yarattık, Aiden," diye mırıldandım. "Mutlu musun?"

Bakışlarını karnımdan çekip gözlerimle buluşturdu. "Sen?"

"Ay'ın üzerindeyim. Bu bana verebileceğin en güzel hediye." Dudaklarımı onunkine bastırıyorum. "Seni seviyorum."

Kollarını etrafıma doluyor ve beni yerden kaldırıp kucakladığında ciyaklıyorum. Ağzımı, yanaklarımı, burnumu ve alnımı öperken kollarım ona dolanıyor.

"Sen bana verilen en güzel hediyesin kraliçem." "Ve sen benimsin, kralım."

* * *

SON

**Daha Fazla Çeviri Kitap İçin Telegram
sayfamızı takip edebilirsiniz.**

Link İçin: [TIK TIK](#)

Kitap Sohbetleri İçin Telegramda bize katılın.

Dark Team Link İçin: [TIK TIK](#)